

Universitätsbibliothek Wuppertal

Plutarchu Chairōneōs Ta Sōzomena Panta

Continens Moralia

Plutarchus

Francofurti, 1620

Apophthegmata

Nutzungsrichtlinien Das dem PDF-Dokument zugrunde liegende Digitalisat kann unter Beachtung des Lizenz-/Rechtehinweises genutzt werden. Informationen zum Lizenz-/Rechtehinweis finden Sie in der Titelaufnahme unter dem untenstehenden URN.

Bei Nutzung des Digitalisats bitten wir um eine vollständige Quellenangabe, inklusive Nennung der Universitätsbibliothek Wuppertal als Quelle sowie einer Angabe des URN.

[urn:nbn:de:hbz:468-1-1372](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:468-1-1372)

ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΥ

Αποφθέγματα βασιλέων και
γενητων.

ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΣ ΤΡΑΙΑΝΩ

αυτοκρατορι δι γενητων.

ΑΡΤΑΞΕΡΞΗΣ ο Περσων βασιλεις, ω μεγαυ αυτοκρατορ, και οφ Τραϊανε, ουχ ηπλον οιομυος βασιλικων και φιλανθρωπον ει) το μεγαλα διδοναι ο μικρα λαμβανειν διμυος η γενητων, επειωρ ελαυοιτος αυτε και οδον, αυτουργος ανθρωπος και ιδιωτης οσθεν εχων επερον, οκ το ποταμου ταις χειρον αμφοτερας, υδωρ απο λαβων γενητων, ηδεως εδεξατο, και εμειδιασε, τη γενητωια το διδοντος, ου τη χειρα τη διδωδου πτω χειρι μετρησας. ο ο Λυκουργος δι τελεσατας εποισον εν Σπαρτη τας ηυσιας, ινα αι τοις ηοις ημων εποιμω, διωωνται και ραδως απο τω παρθητων, τοιωτη δευωι γωμη και μω λιτα σοι δωρα και ξενα και κρινας απαρχας γενητων οσθεν απο φιλοσοφιας, αμα τη γενητωια και τω χειρα αποδεξα τω απομνημονωματαων, ει ορον εχει ινα γενητων κατανοησι ηθων και γενητων η γενητων, εμφοινομυων τοις λογοις μαλλον η ταις γενητων εσειν αυτω και βιωις εχει το σιωταγμα τω οπιφανεσατων γενητων τε Ρωμοιοις και παρ Ελλησι η γενητων και νομογετη και αυτοκρατορων. ολα τω μω γενητων αι πολλαι τω χλω αναμεινωμυων εχουσι, αι δε γενητων γενητων τα εργα και τα πατη, και τας τυχας, αποφασει και αναφωνησει, ωσωρ εν και οπιφει, και γενητων παρεχοι τη εκασου διανοησι απο γενητων η γενητων ο γενητων γενητων τοις γενητων οτι η λογων αυτω νοιω εχοντων, αι γενητων ου και οπιφει, τω μω λογων εφη κεινος αυτω ειπαι, τω δε γενητων τω τω χλω μω το βασιλεω. οκ ει μω οιω αμα αι αποφασει τω ανδρων τας γενητων γενητων κεινος εχουσαι, σχολαζουσαι φιληκρια και γενητων ει ταυτα η και τοις λογοις αυτωι και αυτωι, ωσωρ δειγμα και τω βιωι και γενητων σιωιλεγωμυων, οσθεν οιομω σοι τον και ορον ενωχλησι, εν γενητων πολλων αναγεωρησι ανδρων αξιωιων μωμω γενητων λαμβανοντι.

ΚΥΡΟΥ ΑΠΟΦΘΕΓΜΑΤΑ. Γερωσι τω γενητων ερασι, και και κεινοις απο λαμβανουσι, ολα ο, και ορον, αγαπητηντα μαλιστα τω βασιλεων, γενητων γενητων ο ειδω. Ελεγε δε και ορον ετεροις αναγκασουαι παγατα ποειζειν τοις αυτωις μη γελητων. αρχειν δε μηδενι γενητων κειν ος ου κρειτων οτι τω γενητων. Βουλομυων δε τοις Περσας αιπη της εαυτω, ουσος ορεινης και γενητων, πεδιαδα η μαλακω χωρα λαβειν, οκ ειασεν, ειπων οτι και τω φυτωι τα απεριματα και τω ανθρωπων οι βιωι ταις γενητων σιωιλεγωμυων.

ΔΑΡΕΙΟΥ. Δερωιος ο ξερωου πατηρ εαυτον εγκωμιαζων, ελεγε εν ταις μαχαις και παγατα τα δεινα γυνεουαι φρονητωροι. Τοις δε φοροις τοις γενητων ταυτα, μετεπεμωατο τοις γενητων τω επαρχων, και και τω φορων ηρωιτησε μη βαρεις εισι φησαιτων δε μετελω εχειν, οκ ελωσε τελειη

PLVTARCHI

Liber de scite dictis regum ac imperatorum, qui Apophthegmata dicitur.

PLVTARCHVS TRAIANO Imperatori S.

ΑΡΤΟΧΕΡΧΕΣ Persarum rex, Traiane Caesar Imperator maxime, existimas non minus regiam maiestatem decere & humanitate, parua benigne alacriterque accipere, qua magna largiri, cum sibi iter faciendi operarius quidam ac plebeius hominibus manu hausta est pfluente aquam (quia nihil habebat aliud) obtulisset, hilati vultu accepit, munus non vni rei oblatum, sed studio dantis metiens. Et Lycurgus minimi sicutus sacrificia Spartae constituit, ut Deos immortales honorandi sepe in proutu esset copia. Eo consilio ipse quoque tenue tibi munus, ac strenam, & primitias philosophiae communes cum offeram, autoris iuxta studium, & commentarii vtilitatem ut probes rogo. conducet enim ad perspicuenda ingenia institutaque animi principum virorum, quae magis in dictis eorum quam actionibus elucet. Sane aliud a nobis elaboratum opus continet illustrissimorum inter Graecos ac Romanos ducum, legislatorum, atque imperatorum vitas. Verum enim uero pleraque actiones admixtam habent fortunam: quae vero inter agendum, interque animi affectiones & euenta proferuntur voces atque pronuntiata, pure tanquam in speculis contemplandum vniuscuiusque animi sensum proponunt. Ac Sertanus etiam Persa admirantibus quod cum sermone vteretur prudenti, actiones tamen ipsius successu destituerentur, dixit: Se in sua potestate orationem habere suam, in actiones suas fortunae ac regius esse. Ceterum in eo quod dixi opere dicta vna cum factis commemorata, auditorem studio cognoscendi captum, sed eundem ocio fruuentem expectant. hic ipsos pro se collectos sermones tanquam vitarum iudicia & semina legendi tempus arbitror tibi non fore molestum: cum breui eius spatio possis multos homines memorabiles considerare.

Persae ad unco naso praeditos amant, pulcherrimosque eos iudicant: quae tali forma fuit CYRVS, quo nemine regum maioris fecerunt. Is dixit, qui sibi ipsis nollit, eos cogi aliis comoda parare. Itaque magistratu dignum non esse quenquam, qui non sit melior subditis. Cum Persae vellent pro sua regione, montosa ea & aspera, aliam planam & mollem occupare, prohibuit: quod diceret & stirpium semina, & hominum mores locis ad simulari.

DARIVS Xerxis pater laudans seipsum, dicebat se in proeliis & periculis esse solitum prudentiore. Cum tributa imponeret subditis, proceres puinciarum euocatos interrogabat an ea essent grauiora. cumque responderet esse mediocria, dimidium ei quod proposuerat

Angulos
co, inter
itudinē
Zopyro
bonus. I
putatis f
rebus ab
penume
re Zopy
Se
fei, inf
is reclus
Darius a
aliam in
Nisi mal
nunquam
Arime
regno co
Xerxes d
rent his e
gnum ob
tatem, su
renoncia
xit: Xerx
Xerxes in
eos in po
morum g
re, lenoci
gestare fir
rum vnu
terra eas p
diffet Gra
perspicer
ART
mento. q
dicebat
Hic prim
vellet ac
mus in
retur, no
laretur, &
deponere
quid a se
ru trigef
a qua stor
cipe Satib
rior fuero
CYRVS
tem be
rem, pluc
illum in v
lato ne in
bi viros au
equos, equ
pagos, qui
atque aurum
Huist
Memor
ber: alissim
ti auz a di
pellari in
χοις π
ART
ου μωι
εως τας αι

singulos p̄dere iubebat. Aperto gr̄adi malopuni-
co, interrogatus, cuius rei tantam sibi optaret mul-
titudinē quanta esset granorū eius mali: respōdit,
Zopyrorū. erat autē Zopyrus amicus regis, & vir
bonus. Is Zopyrus cum seipsum naso & aurib. am-
putatis sc̄dasset, deceptisq; hac fraude Babylonis,
rebus ab iis p̄fectus vr̄bē Dario prodidisset: sa-
penumero Darius dixit, Malle se integrum habe-
re Zopyrum, quam C Babylonibus potiri.

SEMIRAMIS cum ipsa sibi sepulcrum condidif-
set, inscripsit hæc: Si quis rex pecunia indiguerit,
is recluso hoc monumento, sumat quantum volet.
Darius aperto eo, nullam inuenit pecuniam, sed in
aliā incidit inscriptionem, cuius hic erat sensus:
Nisi malus fuisses homo, & pecuniæ insatiabilis,
nunquam sane loculos mortuorum inuasisses.

Arimenes cum fratre suo XERXE Darii F. de
regno contendens, e Bactriana descendebat. Ei
Xerxes dona misit, ministris mandans, ut signifi-
cant his eum à fratre in p̄sentia affici, qui si re-
gnum obtineret, primam ei apud se statuerit digni-
tatem, summamq; potentiam deferre. Xerxe rege
renunciato, statim coram eo Arimenes genua fle-
xit: Xerxes autem eum à se fecit secundum. Idem
Xerxes iratus Babylonis ob defectionem, cum
eos in potestatem suam redegisset, interdixit ar-
morum gestatione. iussitq; fidibus & fistulis canere,
lenocinium & cauponam exercere, ac tunicas
gestare sinuosas. Ficus Atticas negavit se comestu-
rum v̄num allatas: sed tum, cum potitus fuerit
terra eas producente. Cum in exercitu deprehē-
disset Gr̄ecos exploratores, iussit exercitum tuto
perspicere, illæ solq; dimisit.

ARTOXERXES Xerxis F. Longimanus cogno-
mento, quod alteram manum haberet lōgiorem,
dicebat Magis regiū esse addere, quam detrahere.
Hic primus in venatione sociorum iussit eum qui
velleret ac posset, primum cōiicere telum. Idem pri-
mus instituit, ut cum principes viri supplicio affice-
rētur, nō corpora sed vestes quib. se exuissent flagel-
larētur, & nō crines capitis euellerentur, sed tiara
deponeretur. Satibarzani cubiculario iniustū ali-
quid à se petēti, cū intelligeret hoc fieri imperādō
rū trigēsiæ CIO Darioꝝ gratia, eam pecuniā
à quaestore iussu suo allatam tradidit, inquit: Ac-
cipe Satibarzana. hoc enim largitus, nihilo paupe-
rior fuero: isthuc vero si fecissem, essem iniustior.

CYRVS minor cum Lacedæmonios ad societa-
tem belli hortaretur, dicebat se fatre esse cordatio-
rem, plusq; meri illo bibere posse ac melius ferre:
illum in venatione difficulter in equo, terrore ob-
lato ne in folio quidem manere. Hortabatur ut si-
bi viros auxilio mitterent, promittēs se peditibus
equos, equitibus currus, iis qui villas possiderent,
pagos, qui pagos his vr̄bes daturum, & argentum
atq; aurum non numero sed pondere largiturum.

Huius frater ARTOXERXES, Mnemon (id est
Memor) cognomine, nō tantum cōpellantibus li-
beralissime vacabat, sed & vxorē suā iubebat pilē-
ti aulicā dimouere, ut posset ab iis qui vellēt com-
pellari in via. Cum ei pauper quidā pomū eximiaz

ἐχόντας πόλεων κυρίους ποιήσιν. Σργυρίου ὃ καὶ χειρίου ὅτι ἄριστον ἀλλὰ σαθρόν ἐσθαι.

ARTOXERXES TOY MNEMONOS. Ἀρταξέρξης ὁ τούτου μὲν ἀδελφός, Μνήμων ὃ καλοῦμενος,
οὐ μόνον τοῖς ἐντυγχάνουσιν εἰαυτὸν ἀνέδωκε παρρησίαν, ἀλλὰ καὶ τὴν γυναικὰ τὴν γυναικῶν ἐκέλευσε τῆς ἀρμαμά-
ξης τῆς αὐλαγῆς ἀπελευθερῆναι, ὅπως οἱ δεόμενοι καὶ τὴν ὁδὸν ἐντυγχάνωσι. Πένιτος ὃ ἀνθρώπου μῆλον ὑποφύεσ

A τοῖς ἡμίσεισι ἔχεσον. Ροῖαν δὲ μεγάλῳ ἀποίξας, πρὸς
Ζουλόου ἵκοντο πρὸς ἔχον βούλοιο ποσόν ὅσον ἐστὶ τῷ κέ-
κων τὸ πλῆθος, εἶπε, Ζωπύροισι ἰὼ δὲ ἀνὴρ ἀγαθὸς καὶ φί-
λος ὁ Ζώπυρος. Ἐπεὶ δὲ αὐτὸς εἰαυτὸν ἐκίσατο ὁ
Ζώπυρος, καὶ τὴν ῥίνα καὶ τὰ ὦτα ἀπέκλιψε, ἐξηπάτησε
Βαβυλωνίους, καὶ πεισθεὶς ὑπὸ αὐτῷ παρέδωκε Δα-
ρεῖω τὴν πόλιν, πολλάκις ὁ Δαρεῖος εἶπεν ἐκ αὐτοῦ ἐτελέσθη λα-
θεῖν ἕνα τὸν Βαβυλωνίαν ὅτι τὴν Ζώπυρον ἔχον ὁλόκληρον.

SEMIRAMIDOS. Σεμίραμις δὲ εἰαυτῆς κατα-
σκιάσασα τάφον, ἐπέγραψεν, ὅσπερ αἱ χρημάτων δεη-
θῆ βασιλεῖς, διελόντα ὁ μνημεῖον, ὅσα βούλεται, λαβεῖν.
Δαρεῖος οἷον διελὼν, χρήματα μὲν οὐχ ἔδωκε, γράμματα
δὲ ἐτέροις ἐνέτυχεν τὰδε φράζουσιν, Εἰ μὴ κακὸς ἦσθ
αἰὴρ καὶ χρημάτων ἀπληθὺς, οὐκ αἰνεκρῶν θήσας ἐκίσεις.

ZERXOY. Ζέρξης τῷ Δαρείου πατρὸς τῆς βασι-
λείας ἀμφισβητήσας ὁ ἀδελφὸς Ἀειμύνης, κατέβαινον ἐκ
τῆς Βακτριανῆς ἐπεμψεν οἷον αὐτῷ δῶρα, φράσαι κε-
λεύσας τοῖς διδοῦσας, Τούτοις σε ἡμᾶς νῦν Ζέρξης ὁ ἀδελ-
φός· εἰ δὲ βασιλεῖς ἀναγρῶθῃ, πρῶτον ἔση πρὸς αὐτῷ
μέγιστος. ἀποδειχθέντος δὲ τῷ Ζέρξου βασιλείας, ὁ μὲν Ἀ-
ειμύνης ὄντως προσεκύνησε, καὶ τὸ ἀξίωμα παρέδωκεν·

C οὐ δὲ Ζέρξης ἐκείνῳ τὴν δούλοισιν μετ' εἰαυτὸν ἔδωκε τὰ-
ξιν. Ὀργισθεὶς δὲ Βαβυλωνίους ἀποστῆσαι, καὶ κρατή-
σας, προσέταξεν ὅπλα μὴ φέρειν, ἀλλὰ φάλλειν καὶ αὐ-
λῶν καὶ πορνόσοκεῖν καὶ καπηλεύειν, καὶ φορεῖν κελπω-
τοῖς χιτῶνας. Ἀθήκας δὲ ἰσχυράδας οὐκ αἰεὶ φάγειν οἰ-
οῖς κρημασίσας, ἀλλ' ὅταν τὴν φέρουσαι κτήσεται χάριον.
Ἐμίνας ὃ κατασχέτους ἐν τῷ στρατοπέδῳ λαβῶν, ἐδὲν ἠδὲ
κησεν, ἀλλὰ τὴν στρατιανὴν ἀδελῶς ὅτι δεινὴν κελύσας ἀφῆκεν.

ARTAZERXOY. Ἀρταξέρξης ὁ Ζέρξου, ὁ μα-
κρότερος προσεγρῶθῃς ἀφῆκε τὴν ἐτέραν χεῖρα μα-
κροτέραν ἔχειν, ἐλεγχῶν ὅτι τὸ προσεθῆναι τῷ ἀφελεῖν βασι-
λικώτερον ἐστὶ. Πρῶτος ὃ προσεβολεῖν ἐκέλευσε τῷ
συγκληρονομήτων τοῖς διωαμύνοις καὶ βουλομήνοις.

Γρῶτος ὃ τοῖς ἀμύρταίοις τῷ ἠγεμονικῶν πινυρίαν ἔτα-
ξεν, αἰτὴ τῆς ὄσῳμα μασιγρῶν, μασιγροῦσθαι μὲν ἀποδυ-
σαμῶν τὰ ἰμάτια, καὶ αἰτὴ τῆς τὴν κεφαλῶν ἀποτίλλε-
σθαι, τὴν ἰαῖραν ἀποθεμῶν. Σαλίβαρζαίῳ δὲ τὸν
κατακλιμῆσιν αἰτούμενον πὶ παρ' αὐτῷ τῷ μὴ δικαίων, ἀγαθὸ
μῆρος ὅτι τεισμεῖοις δαρεῖοις τῶ τοιοῦτον, προσέτα-
E ξε τῷ ἑαμῖα τεισμεῖοις δαρεῖοις κρημῖσας καὶ ἀφῆκε
αὐτῷ, Λάβε (εἶπε) ὁ Σαλίβαρζαῖος. ταῦτα μὲν γὰρ δοῦς οὐκ
ἔσθημα πένεσθας ἐκείνῳ ὃ φράξας, ἀδικώτερος.

KYRVS TOY NEOTEROY. Κύρος ὁ νεώτερος
τοῖς Λακεδαιμονίοις συμμαχεῖν αὐτῷ ὑποσχεσάμενος, ἔλεγε
τῷ ἀδελφῷ καρδίαν ἔχειν βαρυτέραν καὶ πλείονα πίνειν ἀ-
κρετον αὐτῷ καὶ φέρειν βέλπον· ἐκείνον ὃ μάλιστα ἐν ταῖς θῆ-
ρῃσι ὅτι τὸ ἵππων μῆρῃν, ὅτι τοῖς δεινοῖς μηδὲ ὅτι τῷ θρό-
νῳ παρεκλείει ὃ ἀποτέλλει ἀνδρας πρὸς αὐτὸν, ἐπαχέλλο-
F μῆρος τοῖς μὲν πεζοῖς ἵπποις δάσειν· τοῖς ὃ ἵπποις ἔχουσιν,
ἀρματα· τοῖς ὃ χεῖρα κελπημῶν, κώμας· τοῖς ὃ κώμας

μεγέθει παρεσπινέγκοντος αὐτῶν, δεξάμυθος ἡδέως, Νῆ τὸν μί-
θραν (εἶπεν) οὗτός μοι δοκεῖ καὶ πόλιν αἰὲν ἐκ μικρῆς με-
γάλλω πιπευθεὶς ἀπορρῆσασθαι. Ἐν δὲ φυγῇ ἡνι τῆς
ἀποσκόλης αὐτῆς Δαρπαγίσης, ἔρησεν σῦκα καταθα-
γῶν καὶ κελίνοι ἀπτόν, Οἴας (εἶπεν) ἡδονῆς ἀπειροῦς
ἦμιν.

ΠΑΡΥΣΑΤΙΔΟΣ. Παρύσατις ἡ Κύρου καὶ Ἀρ-
ταξέρξου μήτηρ, ἐκέλευε τὸν πατρὸς βασιλέα μελλοῦντα με-
τὰ παρρησίας ἀπαγγέλλασθαι, βουσίνοισι γρηῃσθαι ῥήμασι.

ΟΡΟΝΤΟΥ. Ο ὀρόντης ὁ βασιλεὺς Ἀρταξέρξου
γαμῶδες, ἀπμῖα παρρησιῶν δι' ὀργῶν, καὶ καταγινωθεὶς,
ἔφη, κατὰ τὸν οἶον τῶν Σιβηρικῶν δάκτυλοι νῦν μὲν μυ-
ριάδας, νῦν δὲ μονάδα πέντα διώκονται, τὸ αὐτὸ καὶ πῖς
τῶν βασιλέων φίλοις, νῦν μὲν τὸ πᾶν διώκονται νῦν δὲ τού-
λευχιστον.

ΜΕΜΝΟΝΟΣ. Μέμνων ὁ Ἀλεξάνδρου πολεμῶν
ὑπὸ Δαρείου τῆ βασιλείας, μισοφόρος ἵνα πολλὰ
βλασφημία καὶ ἀσελγῆ παρὰ Ἀλεξάνδρου λέγεται τῆ δόγ-
χη πατάξας, Ἐγὼ σε (εἶπε) τρέφω μαχούμυρον, ἀλλ' οὐ λει-
δορῶμυρον Ἀλεξάνδρου.

ΑΙΓΥΠΤΙΩΝ ΒΑΣΙΛΕΥΣ. ΕΘΟΣ. Οἱ Αἴγυ-
πτίων βασιλεῖς καὶ νόμον ἑαυτῶν τοῖς δικασταῖς ἐξώρχιζον ὅτι
καὶ βασιλεὺς ἡ παρρησία κρῖναι τῶν μηδισχίων, οὐ κει-
νοῦσι.

ΡΟΛΥΤΟΣ. Πόλυτος ὁ Θρακῶν βασιλεὺς ἐν τῷ
Τρωϊκῷ πολέμῳ παρὲς βουσιμῶν παρὲς αὐτὸν ἅμα τῶν
Τρώων καὶ τῶν Ἀχαιῶν, ἐκέλευσε τὸν Ἀλεξάνδρον ἀπο-
δόντα τῷ Ἐλένῳ, δύο παρ' αὐτῆ λαβεῖν καὶ τρεῖς γυναικῶν.

ΤΗΡΟΥ. Τήρης ὁ Σιτάλικου πατὴρ ἔλεγχον, ὅποτε
σχελάζει καὶ μὴ γρατεύοιτο, τῶν ἰπποκόμων οἰεσθαι μηδὲν
ἀφ' ἑρέιν.

ΚΟΤΥΟΣ. Κότυς τῶν δωρησαμῶν πάρδαλιν,
αἰτεδωρήσατο λέοντα. Φύσει δὲ ὡν ὄξεις εἰς ὀργῶν, καὶ πι-
κρὸς τῶν ἀμύρτανότων ἐν τῆς ἀφρονίας καλασθῆς, σκόλη
ποτὲ κερσίμεα κομίσαντος ξένου ἀθραυστα καὶ λεπτά, πι-
θανῶν δὲ καὶ παρρησίας εἰργασαμῶν γλυφῶν ποι καὶ τρεῖας,
τῶν μὲν ξείνῳ ἔδωκε δῶρα, τὰ δὲ σκόλη πύρτα σιωπέσειεν,
Ὅπως (εἶπε) μὴ δι' ὀργῶν πικρῶτερον καλασθῶ τοῖς σιω-
τέσειας.

ΙΔΑΘΥΡΣΟΥ. Ἰδαθύρσος ὁ Σκυθῶν βασιλεὺς,
ἐφ' ὃν διέβη Δαρείος, ἐπέειπε τοῖς Ἰώνων τυράννοις ὅτι ἰ-
στροῦ ζῆλον λύσαιτας ἀπαλλάττεισθαι μὴ βουληθῆντας
δὲ, ἀφ' αὐτῶν παρὲς Δαρείον πιστῶν, ἀνδράποδα γρηῃσθαι καὶ ἀ-
δρασα ἐκάλει.

ΑΤΕΟΥ. Ἀτέας ἔγραφε παρὲς τὸν Φίλιππον, Σὺ
μὲν ἄρχης Μακεδόνων, ἀνθρώπων μεμαθηκότων πολεμῶν
ἐγὼ δὲ Σκυθῶν, οἱ καὶ λιμῶν καὶ δίψῃ μάχεσθαι διώκονται.
Τοῖς δὲ παρρησίας τῆ Φιλίππου, ψήγων τὸν ἵππον, ἠρώτησεν
εἰ τῶν ποιεῖ Φίλιππος. Ἰσμιλίαν δὲ, τὸν ἄριστον αὐλη-
τῶν, λαβῶν ἀχμάλωτον, ἐκέλευσε αὐλῆσαι. Γαυμα-
ζόντων δὲ τῶν ἄλλων, αὐτὸς ἔκοσεν ἡδὸν ἀκούειν τῆ ἵππου γρημῆζοντος.

ΣΚΙΛΟΥΤΟΥ. Σκίλουτος ὁ γδοήκοντα παῖδας ἀρρένας ἀπολιπὼν,
ἐπεὶ τελευτᾶν ἔμελλε, δόσμιν
ἀκνητίων ἐκαστῶ παρρησιῶν ἐκέλευσε καταδραῦσαι πύρτων δὲ ἀπαρρῆσασθαι,
καθ' ἃν αὐτὸς ἐξελῶν ἀκνη-
τιον, ἀπὸ τῆς ῥαδίως σιωέλασε διδάσκων ἐκείνοισι ὅτι σιωεσῶντες, ἰσχυρῶν
ἀφρονῶν, ἀσθενεῖς δὲ ἔσονται ἀφ-
λυθέντες καὶ σαπίασαντες.

A magnitudinis obtulisset, hilare accepto eo: Per So-
lem, inquit, videtur hic mihi commissam sibi vr-
bem de parua magnam redacturus. Cum impedi-
menta eius quadam in fuga essent direpta, ficus
comedens aridas & hordeaceum panem, Quantæ,
ait, voluptatis imperitus fui.

PARYSATIS Cyri & Artaxerxis mater, eum qui
libere cum rege colloqui vellet, byssinis iubebat
vti verbis.

ORONTES regis Artaxerxis gener ignominia
à rege irato affectus ac damnatus, dixit: Quemad-
modū digiti rationes supputantiū modo cccio,
modo vnitatem repræsentant: ita regum amicos
aliquando summo, mox infimo haberi loco.

MEMNON, qui Darii exercitum aduersus Ale-
xandrum duxit, militem quendam mercenarium
suum, qui multis & impuris conuiciis Alexandrum
proscindebat, lancea feriens: Ego, inquit, te alo
non vt maledicas Alexandro, sed vt contra eum
pugnes.

Ægyptiorum reges legem suam quandam ser-
uant, qua iuramento obstringunt iudices, vt rege
ipso iniustam flagitante sententiam, ei morem
non gerant.

POLTYΣ Thraciæ rex, cum bello Troiano ad
ipsum simul & à Troianis & à Græcis venissent
legati: Paridi suavit, vt Græcis Helenam redderet,
se ei daturum duas formosas feminas pollicens.

TERES Sitalcæ pater dicebat, se cum in ocio ef-
set & à militia vacaret, nihilo meliorem suis equi-
sonibus sibi videri.

COTYS eum, qui panthera ipsum donauerat,
leone remuneratus est. Hic cum natura iracundus,
acerbeq; in ministrorum delicta animaduertens,
cum hospes quidam fictilia eivasa attulisset tenuia
& fragilia admodum, alioquin eleganter ac subti-
liter sculpturis cælaturisque adornata: hunc qui-
dem donis affectit, sed vasa ista omnia confregit,
quod vereri se diceret, ne ministros, ea si confri-
gerent, sæuius puniret.

IDATHYRSVS Scytharum rex, cum expeditio-
nem aduersus ipsum Darius fecisset, Ionum regu-
lis suavit vt ponte quo Ister instratus erat, soluen-
tes iugum Darii excuterent. cumq; ob fidem Da-
rio datam id recusarent, proba & ignaua eos voca-
uit mancipia.

ATEAS Philippo sic scripsit, Tu Macedonibus
imperas, hominibus bellandi peritis. Ego Scythis,
qui etiam aduersus famem sicimque pugnare no-
runt. Equū potro strigili purgans, legatos Philip-
pi interrogauit, an hoc quoq; rex ipsorum faceret.
Amemiam tibicinē præstantissimum cum cepis-
set, canere iussit. mirantibusq; reliquis, iurauit se,
maiore cum voluptate audire hinnitum equi.

SCILYRVS moriturus, cū xxx filios post se esset
relicturus, fasciculum hastilium singulis porrexit,
ac confringere iussit. cum nullus id præstare pos-
set, ipse singulatim fasci vnum post alterum exi-
mēs fregit. docens eos, iunctos quidē inter se, vi-
res habituros ac perduratos: sin vero dissiuge-
rentur & discordiis agitantur, infirmos fore.

Gen
ram deb
git eos i
bere, ip
immola
tangan
regio cu
rumpere
ues cum
loque
circum
nerent a
in eum fa

Hier
minem d
uerfum se
eos facer
patefacer
hos quoq
Exprobra
xorem sua
caisset. illa
putasse on
Colophon
Atqui Ho
etiam am
multatit
præfente c

Diony
legerentur
tologus et
spondit: In
que or
creatus. i
tur à ciuit
vt dimitte
retur: ce
ter corrup
tu mortis
Filiū, qu
rus, vbi de
tus interro
consciū. c
non habui
filiū hab
in eius con
rum & ar
set, exclam
genium, q
rum ad par
cum exiger
tari, ac depr
instituit ex
autem den
uit, & in for
cere, sinem
reliquum p
re, cuius p
nito se dati
vim facere
maleficia r
bus solis p
quando fin
briandi fac
indica: un
modo infic

GELU tyrannus Carthaginensibus ad Himeram debellatis, pacē componens cum victis, coegit eos inter conditiones pacis hanc quoq; adscribere, Ipsos in posterum liberos Saturno nunquam immolatuos. Sepenumero ad culturam agrorum tanquam in militiam Syracusanos hic eduxit, ut & regio cultu melior redderetur, neq; ipsi ocio corrumparentur. Cum pecuniam ipso poscente ciues tumultuarentur, mutuam se petere dixit, belloque confecto reddidit. Cum in conuiuio lyra circumferretur, eamq; conuiuæ ordine componerent atq; canerent, ipse equum iussit adduci, & in eum facile atq; expedite exsiluit.

HIERO, qui in tyrannide Geloni successit, neminem dixit sibi intemptiuū esse qui libere aduersum se loqueretur. Qui arcanum enunciarent, eos facere iniuriam dicebat iis quoq;, quibus id patefacerēt. quod non modo eos qui efferunt, sed hos quoq; odimus qui inaudiunt quæ nolumus. Exprobrauerat ei quidam oris foetorem: itaque vxorem suam culpauit, quod nunquam id sibi indicasset. illa vero ita se excusauit, quod diceret, Se putasse omnes viros hoc modo olere. Xenophani Colophonio ægre se duos seruos alere querenti, Atqui Homerus, inquit, quem tu traducis, mortu⁹ etiam amplius cci⁹ alit. Epicharmum poetam multauit, quod is indecorum quippiam vxore præfente dixisset.

DIONYSIUS senior cum oratores publici forte legerentur, ipsiq; littera M obtigisset, dicenti Morologus eris (id est, stultas orationes habebis) respondit: Imo monarcha siue tyrannus ero. habitaque oratione statim est à Syracusanis imperator creatus. Initio statim tyrannidis cum oppugnaretur à ciuibus coitione facta, amicique hortarentur ut dimitteret imperium potius quam captus necaretur: cernens bouem à coquo iugulari ac celeriter corruiere, Nonne, inquit, indignum est nos metu mortis tam breuis tantum deserere imperium? Filium, quem successorem tyrannidis erat habiturus, vbi deprehēdit viri liberi vitiasse vxorem, iratus interrogauit, Ecquid talis facinoris ipsi esset conscius. cumque ei responderet adolescens, Tu non habuisti tyrannum patrem: neque tu, inquit, filium habebis tyrannum, si sic pergas. Rursus cū in eius conclauē intrasset, poculorumque aureorum & argenteorum multitudinem ibi offendisset, exclamauit: Non est in te tyrannidis capax ingenium, qui tot à me acceptis poculis nullo eorum ad parandum tibi amicam vsus es. Pecuniam cum exigeret à Syracusanis, vtderetq; eos lamentari, ac deprecari, & inopiam prætere, nouam instituit exactiōnem, idque bis terue fecit. cum autem denuo imperans tributum, ridere eos audiuit, & in foro obambulantes false dicta in ipsum iacere, finem fieri iussit, dicens: Nunc nihil ipsis est reliquum pecunie, quando nos contemnunt. Matre, cuius præterierat iam ad nubendum ætas, marito se dari postulante: Ego, inquit, ciuitatis legibus vim facere possum, naturæ legibus nequeo. Cum maleficia reliqua acerbè vindicaret, vestium furibus solis pepercit, vt Syracusani cogerentur aliquando finem conuiuandi & sese inuicem inebriandi facere. Hospes quidam scorsim dicebat indicaturum se ipsi rationem ac docturum quomodo insidiantes sibi prænosceret. iussusq; dicere,

A ΓΕΛΩΝΟΣ. Γέλων ὁ τύραννος ὅτε Καρχηδωνίους πρὸς Ἰμέραν κατεπόλεμην, εἰρήνῃ ποιούμενος πρὸς αὐτοὺς, ἐλάττωσεν ἐπὶ τῶν τελευτῶν τῶν ὁμολογῶν ὅτι καὶ τὰ τέκνα παύσανται ὡς Κρόνος καταθύοντες. Ἐξῆγε ὁ πολλὰς τὰς Συρακουσίοις, ὡς ἐπὶ στρατείας καὶ φυτείας, ὥπως ἢ τε χεῖρα βελτίων γῆραι, γεωργουμένη, καὶ μὴ χείρονες αὐτοὶ γορᾶζοντες. Αἰτῶν ὁ χεῖρα τὰς πόλιν, ἐπεὶ ἐθροῦθησαν, αἰτεῖν εἶπεν ὡς ἀποδώσαν, καὶ ἀπέδωκε μὲν τὸν πόλεμον. Ἐν ὅσῳ συμποσίῳ λύσας πρὸς Φερονίους, ἀρμολογῶν τῶν ἄλλων ἐφῆξεν καὶ ἀδόντων, αὐτὸς τῶν ἵππων εἰσαγαγεῖν κελύσας, ἐλαφρῶς καὶ ῥαδίως ἀνεπήδησεν ἐπὶ αὐτὸν.

B ΙΕΡΩΝΟΣ. Ἰέρων ὁ μὲν Γέλωνα Τύραννος ἔλεγε μηδένα τῶν παρρησιασθῶντων πρὸς αὐτὸν ἀκαχεῖν ἐξ. Τοῖς δὲ ἀπαρρητικῶν λόγων ἐκφέροντας, ἀδικεῖν ἄετο καὶ πρὸς οὓς ἐκφύροισι μισοῦντο γὰρ ἐμὸν τὰς ἐκφύροντας, ἀλλὰ καὶ τὰς ἀκροῦσας ἀμὴ βεβλήμεθα. Λοιδόρηται ὁ ἴστω πινος εἰς τὴν δυσσείαν ὅσῳ ματος, ἢ πᾶσι τῶν αὐτῶν γυναικῶν μηδέποτε πρὸς τὸν φερόσαν ἢ εἶπεν, Ὁμῶν γὰρ ποῖτον ἀπὸντας τὰς ἀνδρας ὅσῳ. Πρὸς ὃν Ξενοφάνῳ τῷ Κολοφώνιῳ, εἰπόντα μολις οἰκέτας δύο βεβλήν, Ἀλλ' Ὀμηρος (εἶπεν) ὄν σὺ ἀφῶσῶν, πλείονας ἢ μυρίους βεβλήτεθι καί. Ἐπιχάρμιον δὲ τὸν κωμωδοποιὸν, ὅτι τῶν γυναικῶν αὐτοῦ παρέσης εἶπε τί τῶν ἀφῶσῶν, ἐξήμῳσε.

C ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ ΤΟΥ ΠΡΕΣΒΥΤΕΡΟΥ. Διονύσιος ὁ πρεσβύτερος, κληρουμένων καὶ γὰρ μῆτα τῶν δημοκρατώντων, ὡς ἔλαχε ὁ Μ, πρὸς τὸν εἰπόντα, Μωρολογεῖς Διονύσιε, Μοναρχήσω μὲν οὖν, εἶπε καὶ δημοκρησας, διὸς ἢ ῥέθη στρατηγῶν ἴστω τῶν Συρακουσίων. Ἐπεὶ δὲ ἐν δρχῆ τῶν τυραννίδος ἐπολιορκεῖτο, συστάντων ἐπὶ αὐτὸν τῶν πολιτῶν, οἱ μὲν φίλοι συνεβούλευον ἀπαλλαγῆναι τῆς δρχῆς, εἰ μὴ βούλεται κρατηθεῖς ἀποθανεῖν ὁ δὲ, βουῶν ἰδὼν σφατῶντον ἴστω μαγίεον, καὶ τίπλοντα ταχέως, Εἶτα σὺ ἀνδρῶς ἐστὶν (εἶπεν) ἔτω βραχὺν ὄντα τῶν θάνατον φοβηθέντας ἡμᾶς δρχῆν ἐλκετα λιπὴν τηλικαύτην; Τὸν ὃν ἀσθῶντος ὡς τῶν δρχῆν ἀπολιπεῖν ἐμελλεν, ἀνδρῶς ἐλθόντος δρχῆν ἰσταντα γυναικῶν, ἠρώτησε μετ' ὀργῆς τί ποιοῦτον αὐτῶν σέσωσεν. εἰπόντος δὲ τῶν νεανίσκων, Σὺ γὰρ σὺ εἶχες πατέρας τύραννοι, οὐδὲ σὺ (εἶπεν) γὼν ἔξεις εἰ μὴ παύσῃ ταῦτα ποιεῖν. Γάλιν δὲ πρὸς αὐτὸν εἰσελθὼν, καὶ θεασάμενος ἐκπαμάτων χερσῶν καὶ δρχῆραν πλήθος, ἀνέβησεν οὐκ ἔστιν ἐν σοὶ τύραννος ὅς ἀφ' ὧν λαμβάνεις ἀπὸ ἐμοῦ ποτηρίων ποσούτων, φῶλον ὅσῳ δὲνα σπαιτῶν πεποίνχας.

D Χρήματα δὲ εἰσπράσαντων πρὸς Συρακουσίοις, εἶπα ὁρᾶν ὀδυρομένους καὶ δεομένους, καὶ λέγοντας ὡς σὺ ἔχοισιν, ἐκέλευσεν ἕτερα πρᾶττειν καὶ δις ἢ τρις τῶτο ἐποίησεν. ἐπεὶ δὲ πρᾶσταξας πλείονα, γελᾶν ἤχουσεν αὐτοὺς καὶ σκώπτειν ἐν ἀγρᾶ πρᾶσιόντας, ἐκέλευσε παύσασθαι. Νῦν γὰρ ὁσῳ ἔχοισιν (εἶπεν) ὅτε καταφρονοῦσιν ἡμῶν. Τῆς δὲ μητρὸς αὐτῶν παρλιχῶς μὲν οὐσης, δοθῆναι δὲ ἀνδρὶ βουλομένης, ἔφη τὰς μὲν τῆς πόλεως βιάσασθαι νόμοις νόμοις δυνάσασθαι, τὰς ὃ τῆς φύσεως μὴ δυνάσασθαι. Πικρῶς ὃ τὰς ἄλλοις κακουργεῖς κελεύων, ἐφείδετο τῶν λαποδυτῶν ὅπως παύσανται οἱ Συρακουσίοι τὰ δφῆν καὶ μεθύσκεσθαι μετ' ἀλλήλων. Ξένου δὲ πινος ἰδὼν φερόσαν φάσκοντος αὐτῶν καὶ διδάξῆν ὅπως πρᾶσῆ τὰς ἐπιβελώντας, ἐκέλευσε εἶπεν. ἐπεὶ ὃ πρᾶσῆσθων,

Χερῶν

T

Δις (εἶπε) μοιτάλαντον, ἵνα δόξης ἀκηχθέναί τὰ σημεῖα τῶν
 ὄπι. βουλομένων ἔδωκε παρὰ τοῦ μύδρου ἀκηχθέναί, καὶ ἐ-
 γινώμαζε τὴν μέθοδον τῆς αἰ. θεσπύου. Πρὸς δὲ τὸν ποσειδῶνα εἰ-
 γράζοντι, Μὴδέποτε (εἶπεν) ἐμοὶ τὸτο συμβῶναι. Δύο δὲ ἀ-
 χύσας νεανίσκους πολλὰ βλάσφημα παρὰ αὐτῶν καὶ τὴν τυραν-
 νίδος εἰρηκέναι παρὰ πότον, ἀμφοτέρους ἐκάλεισεν ὅτι δει-
 πνον. ὄραν δὲ τὸν μῦν, παρρησιῶντα καὶ ληρησιῶντα πολ-
 λά, τὸν δὲ ἀπανίως καὶ μετ' ὀλιβίας τῆς πόσεσι χρω-
 μῶνον, ἐκείνον μὲν ἀπέλυσε, ὡς φύσιν παρρησιῶντα καὶ ἀγα-
 μέλιον κακῶς ἐλάλησεν. τῶτον δὲ αἰείλην, ὡς δεισιῶντα καὶ πε-
 λέμιον ἐκ παρὰ ἀρεσέως. Αἰπὼν μὲν δὲ πῶνον ὅτι πῆμα καὶ
 παρὰ γαταί ποτῶν αἰ. θεσπύου καὶ δις χρωμῶνον ὑπὸ τῶν
 πολιτῶν, Ἀλλὰ καὶ βούλομαι (εἶπεν) εἶναι τὸ ἐμὸν μάλλον
 μισοῦ μῦνον. Ἐπεὶ δὲ Κορινθίων τοῖς παρὰ δόξαι δῶρα διδόντος
 αὐτῶν, παρρησιῶντα ἀγαθὸν νόμον ὅς ἐστι εἶα δῶρα λαμβάνειν
 παρὰ δυνάστου παρὰ δόξαι, δεινὸν ἔφη παρὰ γαταί ποιεῖν
 αὐτοῖς, ὁ μόνον αἰ. τυραννίδος ἀγαθὸν ἔχουσαν ἀγαθῶν, καὶ
 διδάσκοντα ὅτι ὁ ὑπαγεῖν ὑπὸ τυραννὸς φοβερόν ἐστιν. Ἀ-
 χύσας δὲ πῆμα τῶν πολιτῶν χρωσιῶν ἔχον οἴκῳ κακῶς ἠρῶν
 ἄνθρωπον, ἐκέλευσε ἀνευχεῖν παρὰ αὐτόν. Ἐπεὶ δὲ παρὰ κλέφας
 ὀλίγον ὁ αἰ. θεσπύου, καὶ μετατῶν εἰς ἑτέραν πόλιν, ἐνήσαστο
 χρωσιῶν, μεταπεμφθέντος αὐτῶν, ἐκέλευσε πῶνον ἀπολαβεῖν,
 κακῶς μὲν τὰ πλούτῳ, καὶ μηκέτι ποιοῦντα τὸ χρωσιῶν
 ἀχρῶνον.

ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ ΤΟΥ ΝΕΩΤΕΡΟΥ. Ὁ δὲ νεώτε-
 ρος Διονύσιος ἔλεγε πολλοὺς βέβηκεν σοφιστῶν, ὅσων ἠμαρτῶν ἐ-
 κείνοις, ἀλλὰ δὲ ἐκείνων ἠμαρτῶν ἀβελόμῳ. Πολυξέ-
 νῳ δὲ τὸ ἀβελόμῳ φησάντος αὐτὸν ἐξελέγχθη, Ἀμέλιον τοῖς
 λόγῳις, (εἶπεν) ἐγὼ δὲ σε τοῖς ἐρησιῶν ἐλέγχω τὰ τὸ παρὰ κα-
 ταλιπῶν, ἐμὲ καὶ τὰ ἐμὰ παρὰ πότῳ. Ἐκπεσιῶν δὲ τῆς ἀρ-
 χῆς, παρὰ μὲν τὸ εἰπόντα, Τί σε Πλάτων καὶ φιλοσοφία ὠφέ-
 λησε; Τὸ τῆλικαὺ τῶν (ἔφη) τύχης μεταβολῶν ῥαδίως
 ὑπομῶναι. Ἐρωτηθεὶς δὲ πῶς ὁ μῦν πατὴρ αὐτῶν πένης ὢν
 καὶ ἰδιώτης ἐκτήσατο τῶν Συρακυσίων ἀρχῆν, αὐτὸς δὲ ἔχων,
 καὶ τυραννὸς παῖς ὢν, πῶς ἀπέβαλεν. Ὁ μῦν πατὴρ (ἔφη) μι-
 σοσημῶν δημοκρατίας ἐπέστη τοῖς παρὰ γαταί ποισιν ἐγὼ δὲ φησάν-
 τῶν τυραννίδος. Ὑπὸ ἄλλῳ δὲ αὐτὸ τῶτον ἐρωτηθεὶς, Ὁ
 πατὴρ (ἔφη) μοι τῶν τυραννίδων τῶν ἐμῶν κατέλιπεν, ἐπὶ
 τῶν τῶν.

ΑΓΑΘΟΚΛΕΟΥΣ. Ἀγαθοκλῆς υἱὸς ἦν κεραμέ-
 ως ἠρόμῳ δὲ κύριος Σικελίας, καὶ βασιλεὺς ἀναρῶν-
 τῶν, εἰώθη κεραμέα ποτήρια πῆλαι παρὰ χρωσιῶν, καὶ τοῖς
 νέοις ὅτι ἀβελόμῳ λέγειν, ὅτι τοιαῦτα ποιοῦν παρὰ ἄλλῳ, νῦν
 τῶντα ποιεῖ ἀγαθὸν τῶν ὅτι μέλιον καὶ τῶν ἀνδρῶν. Ἐολιορ-
 χωσιῶν δὲ πόλιν αὐτῶν, τῶν δὲ τῶν πείχῳ πῆν ἐλοιδροῦ-
 πο, λέγοντες ὅτι ὁ κεραμῶν τῶν μισθὸν πότῳ ἀποδώσει τοῖς
 γραπῶταις; ὁ δὲ παρὰ καὶ μειδῶν εἶπεν, Αἴκα τῶν τῶν ἐ-
 λω. λαβῶν δὲ χρωσιῶν, ὅτι παρὰ ἄλλῳ τῶν ἀχμῶν τῶν, λέγων,
 Ἐάν με πάλιν λοιδροῖτε, παρὰ τῶν κυριῶν ὑμῶν εἶσαι μοι ὁ
 λόγῳ. Ἐγκλωσῶν τῶν τοῖς ναύταις αὐτῶν τῶν Ἰθακησιῶν ὅτι
 τῶν ἠσῶ παρὰ δαλόντες, τῶν ἀρεμμάτων πῆν ἀπέσπασαν,
 Ὁ δὲ ὑμέτερος (ἔφη) βασιλεὺς ἐλθὼν παρὰ ἡμῶν, οὐ μόνον
 τὰ παρὰ βῆματα λαβῶν, ἀλλὰ καὶ τὸν ποιμῶνα παρὰ τε φάλαγγας ἀπῆλθε.

ΔΙΩΝΟΣ. Δίον ὁ Διονύσιον ἐκβαλὼν ἐκ τῆς τυραννίδος, ἀχύσας ὅτι βουλοῦνται αὐτῶν Κάλ-
 λιπῶν, ὅ μάλιστα τῶν φίλων καὶ ξένων ὅτις δὲν, οὐχ ὡς ἐμῶν ἐλέγχῳ, βέλπῳν εἶναι φησῶν ἀποθανεῖν,

Da, aiebat, mihi talentum, ut videaris percepisse
 indicia insidiantium. dedit ei hoc Dionysius, si-
 mulans ea se cognouisse, miratusq; est hominis a-
 stū. Interrogatus à quodam, ociosusne esset: Istuc
 vero, inquit, absit ut vnquam mihi contingat. In-
 audiuerat duos adolescentes de ipso & tyrannide
 multa contumeliose locutos esse inter pocula. v-
 trumq; ad cœnam vocauit. quorum cum alterum
 videret in vino multa ineptire atque effutire, alte-
 rum raro & caute bibere: hunc ut maleuolum &
 instituto animi hostem interfecit: illum ut natura
 futilem & per temulentiam conuiciatum dimisit:
 Reprehendentibus quibusdam quod ornaret &
 eucheret malum ciuibusque inuisum hominem:
 Etenim (inquit) volo esse aliquem, qui me magis
 exosus sit. Corinthiorum legati munera quæ iis
 offerebat, recusauerunt, legis respectu, quæ dona
 à principe sumere prohibebat. eos indignam rem
 dixit facere, qui quod vnum bonum est tyranni-
 di, aboleant, doceantque beneficia etiam tyran-
 norum esse formidanda. Audiuerat quendam
 ciuium habere aurum domi defossum: id sibi eum
 adferre iussit. cumque is paululum suffuratus in
 aliam migrasset urbem fundumq; ibi emisset, re-
 uocatum iussit reliquum omne aurum ad se reci-
 pere, neq; porro rem vtilem inutilem facere.

DIONYSIUS iunior alere se aiebat multos sophi-
 stas, non quod eos magnifaceret, sed quod pro-
 pter eos vellet in admiratione esse. Polyxeno dia-
 lectico dicenti, ego te redargui, respondit: nimi-
 rum verbis. ego autem te ipsa te conuincō: tuis e-
 nim rebus dimissis, me & mea sectaris. Exutus ty-
 rannide, ei quidem, qui quid vtilitatis Plato &
 philosophia contulissent interrogabat, respondit:
 ut tantam mutationem equo possem animo ferre.
 Quærenti autem, qui factum sit, ut pater ipsius
 pauper & plebeius imperium in Syracusanos ob-
 tinuerit: ipse tyrannus & tyranni filius id amiserit:
 pater (inquit) meus ad res gerendas se contulit
 cum popularis reipubl. status esset in odio, ego,
 cū tyrannidi inuideretur. Alteri hoc ipsum scisci-
 tanti respondit, paternæ se non fortunæ, sed tyran-
 nidis relictum hæredem.

AGATHOCLES filius fuit figuli. Is rex & domi-
 nus factus Siciliae, fictilia pocula interferere sole-
 bat aureis, eaque demonstrans adolescentibus di-
 cere, Industria se & fortitudine hoc consecutum
 ut aurea nunc faceret qui lutea finxisset antea. In
 oppugnatione urbis cuiusdam nonnulli de muris
 eum conuitiis impetuerunt, Figule, dicentes, vn-
 de militibus persolues stipendia. placidus ipse, &
 subridens, Hanc, inquit, se cepero. expugnataque
 vi vrbe cum venderet captiuos: Posthac, inquit, si
 mihi maledicetis, cum dominis vestris expo-
 labo. Accusabant Ithacenses ipsius nautas, quod
 ad insulam appellentes nonnihil pecoris abstul-
 sent. atqui inquit Agathocles, cum ad nos venisset
 rex vester, non ouibus tantum ablatis, sed excæca-
 to in super pastore abiit.

DIΟ, qui Dionysium tyrannide eiecit, audiens
 à Callippo sibi insidias parari, cui omnium amico-
 rum hospitumq; maxime fidebat, inquirere no-
 luit, quod diceret moriendum potius esse quam

καὶ
 ὁ μῦν

viuend
 ab amic
 Arc
 aureum
 Euripid
 es qui fl
 taccas id
 tetrogat
 quit, re
 in conu
 pubesce
 pulcroru
 pulcritud
 expectat
 obscure
 sum illud
 Archela
 vero id p
 cis auct
 quit, non
 uit esse.
 PHIL
 sturadit
 prelitiff
 ratione. Is
 tunas, qu
 gendorum
 tos annos
 nionem. C
 autē ei a
 tot tantiq
 malum. P
 qui ei sua
 respon
 exiguo ter
 iubentibu
 circumie
 rebat Smi
 lippo verb
 fendum es
 tum Philip
 terrimus M
 penes nos a
 rem graui
 quo iussit a
 miris regen
 detis, inqu
 male aud
 iebat se h
 ferredere
 dis suis co
 Chzronea
 gratis dimi
 gula repose
 tentarent, n
 tur vobis p
 à nobis vict
 dieus cuius
 die aliquid
 habes enim
 & Alteru
 tem & rebu
 lidum, Al
 tem, neue
 Α' μπερ
 μῦν Ε' κατ

viuendum, vbi non ab hostibus modo sed etiam ab amicis sibi esset cauendum.

ARCHELAUS in conuiuio, quodam poculum aureum petente, familiari quidem, sed improbo, Euripidi id iussit puerum dare. tu quidem dignus es qui flagites, inquit: Euripides autem etiam tacens id accipere meretur. A garrulo tonfore interrogatus quomodo tonderi vellet, Tacente, inquit, te. Cum Euripides formosum Agathonem in conuiuio amplecteretur atque oscularetur iam pubescentem: ad amicos dixit, Nolite mirari. pulcrorum enim etiam post autumnum durat pulcritudo. Timotheus citharædus minus sua expectatione donum ab eo acceperat, & haud obscure inculabat, & aliquando cantans incisum istud, Tu terrigenum argentum laudas, in Archelaum torqueret: subiecit Archelaus: Tu vero id postulas. Aqua à quodam perfusus, amicis aduersus hominem instigantibus: atqui, inquit, non meis perfudit, sed eum quem me putauit esse.

PHILIPPVM Alexandri patrem Theophrastus tradit non maiestate modo regni aliis regibus præstitisse, sed fortuna etiam, moribusq; & moderatione. Is Philippus Atheniensium laudabat fortunas, qui quotannis decem imperatorum deligendorum copiam haberent: se dicebat intra multos annos vnum modo ducem reperisse Parmenionem. Cum vna die multis de prosperis euentis nuncijs ei adferrentur, O fortuna, exclamauit, pro tot tantisque bonis paruum aliquod mihi retribuere malum. Postquam Græcos deuicit, non defuerunt qui ei suaderent vt urbibus præsidia imponeret. respondit autem, malle se diu benignum, quam exiguo tempore dominum perhiberi. Maledicum iubentibus amicis eiicere: non, inquit, faciam, ne circumiens apud plures nobis obloquatur. Deferebat Smicythus Nicanorem, vt qui semper Philippo verbis detraheret: putabantq; amici accersendum esse hominem, & supplicio afficiendum. tum Philippus: profecto ait, Nicanor non est deterrimus Macedonum, considerandumque est ne penes nos aliqua sit culpa. cognitoque Nicanorem graui premi inopia neglectum à se, dono aliquo iussit affici. rursus inde Smicytho narrante, miris regem laudibus à Nicanore passim ferri, Videtis, inquit, in nostra esse potestate vel bene vel male audire? Atheniensium oratoribus gratiam aiebat se habere, quod crebris conuicijs meliorem se redderet. nam conari se cum verbis tum factis suis eos mendacii conuincere. In pugna ad Chæroneam Athenienses quotquot erant capti, gratis dimisit. qui cum præterea vestimenta & stragula reposcerent, Macedonibusque crimina intentarent, ridens Philippus, Nonne, inquit, videntur vobis putare Athenienses, talorum lusu se esse à nobis victos? Clauicula in bello fracta, cum medicus cuius opera in ea sananda utebatur, quotidie aliquid posceret, Accipe, ait, quantum lubet: habes enim clauiculam. Duo erant fratres, Vterq; & Alteruter. de quibus hunc cum videret prudentem & rebus agendis aptum, illum fatuum ac stolidum, Alteruter, inquit, Vterque est, vterque autem, neuter.

Αμφοτέρῃς ἢ Ἐκατέρῃς, ἢ μὲν Ἐκατέρῃς ἢ Ἐμφρονα ἢ Ὁρακλήν ὄραν, ἢ ἢ Ἀμφοτέρῃς ἢ Ἀβέλτερον, ἔφη τὸν μὲν Ἐκατέρῃς, Ἀμφοτέρῃς ἢ ἢ Ἀμφοτέρῃς, ὁ δὲ τερῃς

A ἢ ζῆν μὴ μόνον τοὺς πολεμίους ἀλλὰ καὶ τοὺς φίλους φυλάττει τὸν μὲν.

ΑΡΧΕΛΑΟΥ. Ἀρχέλαος ἀπαιτῆς ὄντα πόντον ποτιέειον χρυσοῦν ὑπὸ πινος τῷ στυήθων, οὐ μὲν ὅπτι κίων, ἐκέλευσεν Εὐριπίδῃ τὸν παῖδα δοῦναι, θαυμάσαντος δὲ τῷ ἀδελφῷ, Σὺ μὲν γὰρ (εἶπεν) ἀπτεῖν, οὗτος δὲ λαμβάνειν ἀξίος ἔστι καὶ μὴ ἀπτεῖν. Ἀδελφῷ δὲ χυρῆως ἐρατήσαντος αὐτὸν, Πῶς σε κείρω; Σιωπῶν, ἔφη. Τοῦ δὲ Εὐριπίδου ἰκάλον Ἀγάθωνα ἀπειλαμβαίνοντος ἐν τῷ συμποσίῳ καὶ καταφιλοῦντος ἡδὴ γηραιώτα, πρὸς τοὺς φίλους εἶπε, Μὴ θαυμάσητε τῷ γὰρ κελῶν καὶ ὁ μετ᾽ ἡμῶν κελῶν ἔστιν. Ἐπεὶ ὁ Τιμόκτος ὁ κίθαρωδὸς ἐλπίσας πλείονα, λαβῶν ὃ ἐλάττωνα, δῆλος ἦν ἐγκαλῶν αὐτῷ, καὶ ποτε ἄδων πυρὶ ὁ χερμαῖον, Σὺ ὁ γὰρ γηραιώτα ἀργυροῦ ἀνδρῶς, ἀπτεῖν μὲν εἰς ἐκείνον ὑπέκρουσεν ὁ Ἀρχέλαος αὐτῷ, Σὺ δὲ γε ἀπτεῖς. Ὑδωρ δὲ πινος αὐτῷ κατασκεδάσαντος, ὑπὸ τῶν φίλων παρεξυμῶντος ἔπειτα τῷ ἀδελφῷ, Ἀλλ' ὅσον ἐμοῦ (φησὶν) ἀλλ' ἐκείνῃς κατασκεδάσαν ὃν ἔδδξεν ἐμὲ εἶ.

ΦΙΛΙΠΠΟΥ ΤΟΥ ΑΔΕΞ. ΠΑΤ. Φίλιππον τὸν Ἀλέξανδρου πατέρα Θεόφραστος ἰσόρηκεν οὐ μόνον μεταξὺ τῶν βασιλέων, ἀλλὰ καὶ τῆς τύχης καὶ τῶν ἔργων μείζονα γηραιώτα καὶ μετ᾽ ἡμῶν. Ἀθηνάοις μὲν οὖν μακαρίζειν ἐλέγη εἰ καὶ ἔκαστον ἐμαυτὸν ἀμείψασθαι δίκαια στρατηγῆς διεύσκεισιν αὐτὸς γὰρ ἐν πολλοῖς ἔτεσιν ἓνα μόνον στρατηγῆς δὴρῆκεναι, Παρμηνίωνα. Πολλῶν ὁ καταπορθωμάτων αὐτῷ καὶ κελῶν ἐμαῖ ἡμέρα πρὸς αἰσθηθέντων, Ὡς τύχη (εἶπεν) μεκρόν τι μοι κακὸν ἀπὸ τῶν ποσῶν καὶ τῶν κελῶν ἀγαθῶν πείσων. Ἐπεὶ ὁ νικῆσαντι πρὸς Ἑλλήνας αὐτῷ σκευεθούλῳ ἐνοιοφρουραῖς τὰς πόλεις κατέχων, ἔφη μᾶλλον πολὺν χρόνον ἐθέλειν χρῆσθαι ἢ δεσποτῆς ολίγον κελῶν. Τὸν δὲ λοιδοροῦν

D ἔξελεσθαι τῷ φίλων κελῶντων, ὅσον ἔφη ποιήσιν, ἵνα μὴ πλείων ἐν πλείοσι κακῶς λέγη. Σμικύθου δὲ Νικάνορα ἀμαρτάνοντος ὡς αἰετῶς λέγειν τὸν Φίλιππον, καὶ τῷ ἐπαύρων οἰομένων δεῖν μετ᾽ ἀπέμπεσθαι καὶ κελῶν, Ἀλλὰ μὲν (ἔφη) Νικάνωρ οὐ φαυλότατος ἔστι Μακεδόνων ὅτι σκευεθῆεν οὐ μὴ ἢ γῆρας παρ' ἡμᾶς. ὡς οὖν ἔγνω τὸν Νικάνορα θλιβόμενον ἰσχυρῶς ὑπὸ πείνας, ἡμεληρόν δὲ ὑπὸ αὐτῷ, πρὸς αὐτῷ δαρεαῖ ἵνα αὐτῷ δοθῆναι. Πάλιν οὖν τῷ Σμικύθου λέγοντος ὅτι θαυμάσια πρὸς αὐτῷ πρὸς ἀπὸ τῶν ἐγκώμια λέγων ὁ Νικάνωρ ἔξετελει

E ὁρᾶτε οὖν (εἶπεν) ὅτι πρὸς ἡμᾶς αὐτοῖς ἔστι καὶ ὁ καλῶς καὶ ὁ κακῶς ἀκούειν. Τοῖς δὲ τῷ Ἀθηνάων δημογῶντις ἔφη χάριν ἔχειν, ὅτι λοιδοροῦντες αὐτὸν, βελτίονα ποιοῦσι καὶ τὰ λόγῳ καὶ τὰ ἡγεῖ. Πρῶτα μὲν γὰρ αἰτοῖς ἅμα καὶ τοῖς λόγοις καὶ τοῖς ἔργοις ψευδομένους ἐλέγχων. Τῶν δὲ Ἀθηνάων ὅσοι πρὸς Χαϊρώνησιν ἐάλωσαν, ἀφεθέντων ὑπὸ αὐτῷ δίχα λύτρων, τὰ δὲ ἰμάτια καὶ σφῶματα πρὸς αὐτῷ πωλούτων, καὶ τοῖς Μακεδόνων ἐγκαλούτων, γελῶντος ὁ Φίλιππος εἶπεν, Οὐ δοκῶσιν ὑμῖν Ἀθηνάοι νομίζειν ἐν ἀφραγάλοις ὑφ' ἡμῶν νεικῆσθαι

F Τῆς ὁ κελῶν αὐτῷ καταγείσης ἐν πολέμῳ, καὶ τῷ πρὸς ἀπὸ τῶν ἰσχυρῶν ἰσχυρῶν πρῶτος τὴν καὶ ἡμέραν ἀπὸ τῶν, Δάμιασε (ἔφη) ὅσα βούλει τῷ γὰρ κελῶν ἔχεις. Δυσεῖν ὁ ἀδελφοῖν

Δυσεῖν ὁ ἀδελφοῖν

Τοὺς δὲ συμβουλεύοντας αὐτὰ πικρῶς χρῆσθαι τοῖς Ἀθη-
 ναίοις, ἀτόποις ἐλεγχμείναι, κελύοντες αὐτοὺς ἄπορον ὑπὸ δό-
 ξης πῶτα ποιῶντα καὶ πάροχα, ἀποβαλεῖν δὲ τῆς δό-
 ξης τὰ ἔργα. Γενόμενος ὅστις δὲ πονηροῖν, ἐκέλευσε τὸν
 μὲν Φύλακον ἐκ Μακεδονίας, τὸν δ' ἕτερον διώκειν. Μέλλων
 ὅτι καταπρατοπεδέειν ἐν χειρὶ καλῶ, καὶ πυθόμενος ὅτι χρῆ-
 σις οὐκ ἔστι τοῖς ὑποζυγίοις, Οἶος (εἶπεν) ἡμῶν ὁ βίος βῆν,
 εἰ καὶ πρὸς τὸ τῶν ὄνων κερδὸν ὀφείλομεν ζῆν. Φερούειον δὲ π
 βουλόμενος λαβεῖν ὄχρην, ὡς ἀπήγειλαν οἱ κατάσχοποι
 χαλεπὸν εἶ) πῶτα πασι καὶ αἰάλωτον, ἠρώτησεν εἰ χαλεπὸν
 οὕτως βῆν ὥστε μὴδὲ ὄνον πρὸςελθεῖν χρῆσιον κερμίζοντα. B
 Τῶν δὲ πρὸς Λαοδένιον τὸν Ὀλυθιον ἐγκαλωμάτων καὶ ἀγα-
 νακτωμάτων ὅτι πρὸς δόξας αὐτοῖς ἔνιοι τῶν πρὸς τὸν Φίλιπ-
 πον ἀποκαλοῦσι, σκαμοῖς ἔφη φύσει καὶ ἀρετίῃ εἶναι Μα-
 κεδόνας, καὶ τὴν σκάφιν, σκάφιν λέγοντας. Τῶ δὲ ἡμῶν
 παρῆναι πρὸς χάριν ὁμιλεῖν τοῖς Μακεδόσι, κτώμενον ἐαυτῶν
 τὴν πρὸς τῶν πολλῶν διώματι, ἕως ἔξῃ βασιλεύοντος
 ἄλλου φίλου ἀποκαλοῦσθαι εἶναι. Σιωπεύοντες δὲ τῶν ἐν ταῖς πό-
 λεσι διωκτῶν καὶ τῶν ἀγαθῶν φίλων κτώσθαι καὶ τῶν πονη-
 ρῶν, εἶτα οἷς μὲν χρῆσθαι, οἷς δὲ ἀπεχρῆσθαι. Πρὸς δὲ Φί-
 λωνα τὸν Θεβαῖον διεργάτω αὐτὸν γηρόμενον καὶ ξένον, ὅτι κω-
 κα διήθη ἐν Θεβαῖς, ὁμιλούων, ὑπερον δὲ μηδεμίαν παρ'
 αὐτῶν δωρεὰν πρὸς δεχόμενον, Μή με (εἶπεν) ἀφαιροῦ δ' ἀνί-
 κητον διεργασίας, καὶ χάριτος ἡπίωμενον. Ληθόντων καὶ πολ-
 λῶν ἀχμαλώτων, ὅτι πρὸς σκεν αὐτοῖς ἀνεσαλόμενα τὰ χα-
 τῶν καὶ γηρόμος οὐκ ἀπορεπῶς· εἰς οὗ τῶν πωλομενῶν
 αἰετόσησε, Φεῖσά μου Φίλιππε· πατρικὸς γὰρ εἰμί σου φί-
 λος. ἐρωτήσαντες δὲ τῶν Φιλίππου, Πόθεν ὠ ἀπορεπε γε-
 νόμενος, καὶ πῶς; Ἐγὼ (εἶπεν) φεῖσά μου Βούλομαι πρὸς-
 ελθῶν. ὡς οὗ πρὸς ἡγήθη, Μικρὸν (εἶπεν) κατωτέρω τὴν
 χλαμύδα ποίησον. ἀσημονεῖς γὰρ οὕτω καὶ γηρόμος. καὶ ὁ D
 Φίλιππος, Ἄφετε αὐτὸν· (εἶπεν) ἀληθῶς γὰρ ὄνομα ὡν καὶ
 φίλος ἐλέγθησαν. Ἐπεὶ δὲ ὑπό πίνος ξένου κληθεῖς ὅτι
 δεῖπνον, ἐν ᾧ δὲ πολλοὺς ἐπήγετο, καὶ τὸν ξένον ἐώρα Ἰορβου-
 μένον, (ὡς γὰρ οὐχ ἰκανὰ τὰ παρεσκευασμένα) πρὸς πέμ-
 πων τῶν φίλων ἐκείτω, πλακωῖν πρὸς ἐκεῖθεν ἀπο-
 λιπεῖν. οἷς πειθόμενοι καὶ πρὸς δόξαντες, οὐκ ἠδῶντο πολλὰ,
 καὶ πᾶσιν οὕτως ἤρχεσεν. Ἰππάρχου τῶν Εὐβοέως ἀποθα-
 νόντος, δὴ ἡλθες ἡ βαρέως φέρων· εἰπόντος δὲ πίνος, Ἀλλὰ
 μὴ ὡραῖος ὡν ἐκεῖνος ἀποτέθηκεν, Ἐαυτῶ γὰρ, (εἶπεν) ἐ-
 μοὶ δὲ ταχέως. ἔφη γὰρ τελευτήσασθαι πρὶν ἢ παρ' ἐμοῦ χάριν
 ἀξίαν τῆς φιλίας ἀπολαβεῖν. Πυθόμενος δὲ ἐγκαλῶν αὐτῶν τ'
 Ἀλέξανδρον ὅτι πᾶδας ἐκ πλείονων ποιῶντα γυμνασίων,
 Οὐκωῖ (εἶπεν) πολλοὺς ἔχων πρὸς τὴν βασιλείας ἀνταγωνιστῶν
 γήμου καλὸς καὶ γαλῶς, ἵνα μὴ δι' ἐμὲ τῆς βασιλείας τύχησ,
 ἀλλὰ δὲ σκαυτὸν ἐκέλευσε δι' αὐτὸν Ἀριστοτέλῃ πρὸς εἶναι,
 καὶ φιλοσοφεῖν, Ὅπως (εἶπεν) μὴ πολλὰ τοιαῦτα πρὸς εἶναι ἐφ'
 οἷς ἐγὼ περὸς ἀγμέτοις μεταμέλομαι. Τῶν δὲ Ἀντιπάδου
 φίλων πῶτα κατὰ τάξας εἰς τῶν δικαστῶν, εἶτα τῶν πῶτα βα-
 πτόμενον ἀγαθόνεμος καὶ τὴν κεφαλῶν, δνέσθησεν, εἰπὼν,
 τὸν ἀπίστον ἐν δριξί, μὴ νομίζεῖν ἀξίονεσθαι ἐν πρὸς-
 γμασι.

Μαχίτα δὲ πνι κείων δίκην καὶ ὑπονομάζων, οὐ
 πῶτα πρὸς εἶχε πῶς δικαστῶν, ἀλλὰ κατέκεινε. ἐκεῖνον
 δὲ αἰαλοῦσαντος ἐκκαλεῖσθαι τὴν κείων, δρρηθῆναι, Ἐπὶ πῶτα· εἶπε καὶ ὁ Μαχίτας, Ἐπὶ σε βασιλεῦ αὐτὸν,

A Consulentes ut acerbe Athenienses tractaret, ab-
 surde sentire dixit, qui tot tantaque gloriae causa a-
 gentem ac tolerantem iuberent gloriae theatrum
 euertere. Iudex inter duos malos constitutus, alteri
 ut in Macedonia abiret, alteri ut eum persequeretur
 imperavit. Opportuno loco castra positurus, cum
 audiret ibi non esse pro iumentis alimenta: Qualis
 tandem, inquit, est vita nostra, qui etiam ad asinorum
 comoda eam cogimur dispensare? Castellum quod-
 dam munitum occupare statuerat: ibi explorato-
 ribus referentibus plane expugnari non posse: Est-
 ne, ait, adeo inaccessum, ut eo aurum portans asi-
 nus non possit peruenire? Lathenes Olynthius &
 Socii indignabantur, conquerebanturque, quod non-
 nulli de Philippi comitatu proditores ipsos appel-
 larent. adhuc Philippus, Rudes & agrestes ho-
 mines esse Macedones, ac solere lignem ligo-
 nis nomine afficere. Filium hortabatur, ut in col-
 loquio cum Macedonibus gratiam captaret, comi-
 tateque sibi, dum alius regnaret, multorum animis
 conciliandis potentiam pararet. Eidem consuluit,
 ut de iis qui in ciuitatibus largiter possent & bonos
 & malos sibi amicos faceret, illisque vteretur, his ab-
 uteretur. Philoni Thebano, cuius hospitio usus e-
 rat atque beneficia expertus cum obses Thebis age-
 ret, nullum munus suum admittenti: Noli, inquit,
 opinionem inuicti adimere mihi, dum benefaci-
 endo & demerendo te reddar inferior. Multos bello
 captos aliquando sub hasta vendebat, indecen-
 ter sedens tunica reducta. inter mancipia tum qui-
 dam exclamauit, Parce mihi Philippe, ius enim a-
 micitiæ tibi paternum est mecum: quærentique Phi-
 lippo occasionem & modum huius amicitiae, ex-
 plicaturum se dixit, si propius admitteretur, addu-
 ctusque aliquantulum ut demitteret lenam monuit:
 nunc enim ipsum turpiter sedere. dimittite hunc,
 ait Philippus. vere enim, id quod ignorabam, bene
 mihi vult, & amicus est. Itet faciens, ab hospite
 quodam inuitatus ad cenam multos secum addu-
 xerat: quem ubi perturbari vidit, quod non satis
 esset apparati, misit ad singulos qui placentæ locum
 relinquere eos iuberent. iisque obtemperantibus,
 & ob placentæ expectationem parcius edentibus,
 cæna omnibus sufficit. Mortuo Hipparcho Eubo-
 ense, dolorem quem morte eius ceperat non ob-
 scure tulit. cumque illum quidam diceret tempe-
 stive vita defunctum: Sibi quidem, inquit, mihi
 vero præmature, cuius obitu præuentus sum, ne
 dignam ei sua amicitia referrem gratiam. Inculari
 se ab Alexandro audiens, quod filios ex pluribus
 susciperet mulieribus, ita eum refellit: Quin tu
 multos nactus de regno tecum certaturos, virtuti
 operam da, ut eo non propter me, sed propter to-
 potiaris? iussitque eum Aristoteli animum ad-
 uertere & philosophari, ne, inquiens, multa talia
 facias, ob quæ ego commissa pœnitundine mo-
 ueor. Antipatri quendam amicum in iudicium
 collegium cooptauerat. sentiens autem eum bar-
 bam caputque tingere, remouit, quod diceret fide-
 lem in negotiis tractandis eum se non censere, qui
 mala fide crines tractaret. Iudicio præerat Machæ-
 tæ cuiusdam, dormitansque non obseruabat qui-
 bus ille iuribus se tueretur, ideoque damnabat:
 tum exclamante Machæta se prouocare, iratus,
 Ad quæ, inquit, prouocas? ad te ipsum, ait ille, ô rex,

Ad quæ, inquit, prouocas? ad te ipsum, ait ille, ô rex,

liquidem
 Philippus
 iuriam M
 tentiam. R
 soluit. Ro
 cognato a
 multam d
 traheret.
 mōu v
 nos male
 ipsum Pel
 Olympiac
 quifacien
 in exped
 mmo exfur
 te interim
 d' in ipso, C
 dignantib
 lie mirari
 bat enim i
 quendam
 sandis neru
 ista calam
 tempore c
 ad eum De
 gatus quam
 mirum, rel
 est inquire
 consentien
 perpenden
 cum suis re
 petuerat v
 babat fre
 care sibi, u
 dum adm
 tim audi
 ALEXA
 præclare g
 qui vna ed
 reliquum.
 parare. Et
 am multa,
 pedibus,
 piis stadiu
 cum regib
 ad se iam n
 terrogatit
 disse pr
 acerbe inc
 fet, quin i
 lenti libera
 Leonidas p
 li, ad olen
 tuam rede
 per litteras
 thuris & ca
 gionis dom
 esse defina
 rus, Maced
 omniaque
 hostium o
 quodam f
 obtulit. cu
 accipere ta
 spensatore
 re quantu
 petere dic

siquidem vigilans & attentus audias. Ibi excitatus Philippus cum ad se rectius rediisset, sentiretq; iniuriam Machatzæ fieri, non rescidit quidem sententiam, sed multam reo imperatam de suo perfoluit. Rogatus ab Harpalo, ut pro quodam ipsius cognato ac familiari iniuriarum quarundam reo multam dependeret, eumq; causæ cognitioni subtraheret, ob quam videbatur reus sermonibus hominū vapulaturus: Præstat eum, respondit, quam nos male audire. Indigne ferentibus amicis, quod ipsum Peloponnesii, de quibus erat bene meritus, Olympiaca festiuitate exhiberent: quid ergo, inquit, facient si maleficium à nobis accipiant? Cum in expeditione quadam diutius dormiisset, à somno exurgens, Tuto se dormiuisse dixit, vigilante interim Antipatro. Rursum dormiente interdium ipso, Græcisque qui ad fores conuenerant indignantibus & culpantibus, Parmenio dixit: nolite mirari quod nunc dormit Philippus: vigilabat enim idem vobis dormientibus. Fidicinem quendam in cœna volebat corrigere, ac de pulsandis neruis differere. ille autē, absit vero à te, rex, ista calamitas, ut me melius isthæc tu noris. Quo tempore cum Olympiade & filio diffidebat, venit ad eum Demaratus Corinthius. Is à rege interrogatus quam bene inter se conueniret Græcis: nimirum, respondit, de Græcorum concordia tibi est inquirendum, intimis tuis hoc modo tecum consentientibus. his ille verbis ad rem rectius perpendendam excitatus, posita ira in gratiam cum suis rediit. Anus quædam inops sæpenumero petiuerat ut causam suam disceptaret: ac interturbabat frequenter. respondente Philippo, non vacare sibi, subiecit: noli ergo regnare: quod ille dictum admiratus, non illam modo, sed & alios statim audiuit.

ALEXANDER puer etiamnum, Philippo multas præclare gerente res, non est gauisus: sed pueris qui vna educabantur dixit, Pater mihi nihil faciet reliquum. cumque responderent patrem ipsi ista parare, Et quorsum, inquit, proderunt, si possideam multa, agam nihil? Quia agilis erat & celer pedibus, hortabatur eum pater ut ludis Olympiis stadium curreret, Facturum se respondit, si cum regibus certandum cursu foret. Adductam ad se iam nocte facta puellam quæ vna cubaret, interrogauit eum tam sero veniret. quæ cum respondisset præstolatam se dum maritus somno se daret: acerbè increpauit famulos, quod parum abfuisset, quin ipsorum culpa adulter fieret. Diis adolenti liberalius, ac sæpe thus corripienti, adstans Leonidas pædagogus, Sic, inquit, largiter tibi, fili, ad olendum erit, vbi thuriferam regionem in tuam redegeris potestatem. Alexander ea potitus, per litteras eum sic compellauit: Talenta aliquot thuris & casia tibi mitto, ut me thuriferæ etiam regionis dominū factum sciens, sordidus erga deos esse desinas. Proclium ad Granicum commissurus, Macedones hortatus est, ut largiter cœnarent, omniaque in medium conferrent: quippe cras hostium opibus cœnam instructuri. Amicorum quodam Perillo dotem filiabus petenti, 1 talenta obtulit. cumque is sufficere x diceret, Tibi, inquit, accipere tantum, satis est, mihi dare non item. Dispensatorem iusserat Anaxarcho philosopho dare quantum posceret. cumque is eum c talenta petere diceret: Recte, inquit, facit, qui intelligit se

A αὐτὸν ἐξηγήσας καὶ παροτρύνων ἀκούσας, τότε μὲν οὖν ἀνέστη. γὰρ νόμος ἵμαλλον ἐφ' ἑαυτὸν, καὶ τοῖς ἀδικούμενον τὸ Μαχαίτην, τὸ μὲν κρίσιν οὐκ ἔλυσε, δὲ τὸ ἥμισυ τὸ δίκης αὐτὸς ἐξέπαισεν. Ἐπεὶ δὲ Ἀρπαλὸς ὑπὸ συγγενεῶν καὶ οἰκείων Κρατίππος ἀδικημάτων δίκην ἔχοντος, ἠξίου τὸ ζῆμιον εἰσενεῖλαι, ἀφελῶσαι δὲ τῆς κρίσεως, ἵνα μὴ λοιδωρηθῆ, Βέλπιδος ἔστιν (εἶπε) τῆτον αὐτὸν, ἢ ἡμᾶς ἄρα τῆτον, κακῶς ἀκούσας. Ἀγλακτιῶτων δὲ τῶν φίλων ὅτι σφειθλοῖσιν αὐτὸν ἐν Ὀλυμπίῳις, οὐ πεπονηότες οἱ Πελοποννήσιοι, Τί οὖν (εἶπεν) ἐὰν κακῶς πάθωσι; Κοιμηθεὶς δὲ πλείονα χρόνον ἐπὶ τραπέζῃ, εἶτα ἔγεινασας, Ἀσφαλῶς (εἶπεν) ἐκὰ θεῶν. Ἀντίπατρος γὰρ ἐξηγήσας. Πάλιν δὲ ἡμέρας καθεύδωντος αὐτοῦ, καὶ τῶν ἠθροισμένων ἐπὶ θύραις Ἑλλήων ἀγλακτιῶτων καὶ ἰγλαλοῦτων, ὁ Παρμενίων, μὴ θαυμάσητε (εἶπεν) εἰ καθεύδῃ νῦν Φίλιππος, ὅτε γὰρ ἐκαθεύδετε ὑμεῖς, οὐκ ἐξηγήσει. Ἰάλτιον δὲ πινάβουλομένου παρὰ δειπνον ἐπιπροσθίου αὐτοῦ καὶ λαλεῖν πρὸς κερυμάτων, ὁ Φάλτις, Μὴ γροῦτό σοι (εἶπεν) κακῶς οὕτως ὁ βασιλεὺς, ἵνα ταῦτα ἐμοὶ βέλτιον εἴδῃς. Ἐπεὶ δὲ διενεχθέντος αὐτοῦ πρὸς Ὀλυμπιάδα τῶν γυναικῶν καὶ τὸν ἦρον, ἦκε Δημάρατος ὁ Κορινθίος, ἐπισητάνετο πῶς πρὸς ἄλλοις ἔρρισι οἱ Ἕλληνες, καὶ ὁ Δημάρατος, Πάνυρσι (εἶπε) σοὶ πρὸς τὸ Ἑλλήων ὁμοιότης ὁ λόγος ἔστιν, ἔγω πρὸς σε τὸ οἰκειοτάτων ἔχοντων, ὃ ὁ συμφρονήσας ἐπαύσατο τὸ ὄργισ, καὶ δηλιάγη πρὸς αὐτοῖς. Πρεσβύπιδος δὲ πενητῶς ἀξίσεως ἐπ' αὐτὸν κριθῶσαι, καὶ πολλάκις ἐνοχλήσεως, εἶπε μὴ χολάζῃ. ἢ τὸ πρεσβύτης εἴχεα γῶσα, Καὶ μὴ βασιλεύει, εἶπεν. ὃ δὲ θαυμάσας ὁ ρήτην, οὐ μόνον ἐκείνης, ἀλλὰ καὶ τῶν ἄλλων διήκουσεν.

ALEXANDROY. Ἀλέξανδρος ἐπιπαῖς ὢν, πολλὰ τῶν Φιλίππου κατηροῦσας, οὐκ ἔχαιρεν, ἀλλὰ πρὸς τῶν δουλοφροσύνῳις ἔλεγε παῖδας, Ἐμοὶ δὲ ὁ πατήρ σοσέν ἀπολείψῃ. τὸ δὲ παίδων λεγόντων ὅτι Ταῦτά σοι κτάται. Τί δὲ σφελος (εἶπεν) εἰ ἔχω μὲν πολλὰ, πρὸς ἑσέν; Ἐλαφρὸς δὲ ὢν καὶ ποδάκης, καὶ πρὸς αὐτὸν νόμος ὑπὸ τῶν πατρῶος Ὀλύμπια δραμείν σάδρον, Εἶγε ἔφη, βασιλεῖς ἔξεν ἐμμελλον ἀνταγωνιστάς. Ἀρθείσης δὲ παιδίσσης πρὸς αὐτὸν ὡς σιωπῶσα παυσομένη πρὸς ἐσέν βαθείαν, ἠρώτησιν ὅτι τῆνικαδτα. τὸ δὲ εἰπούσης, Πρεσβύπιδος γὰρ τὸ ἀνδρα κατακλιναί, πικρῶς ἐπετίμησε τοῖς πασίν, ὡς μικροὶ δὲ αὐτοῖς μοιχρὸς γροῦμος. Ἐπιθυμῶντι δὲ τοῖς θεοῖς ἀφειδῶς αὐτοῖς, καὶ πολλάκις ἐπιπροσθίου τῶν λιβαωτῶν, παρὰ Λεωνίδης ὁ παιδαγωγός, Οὕτως, εἶπεν, ὡς παῖδα φιλοῦς ἐπιθυμῶσαις ὅταν τῆς λιβαωτοφύρου κρατήσης. ὡς δὲ οὐκ ἐκράτισεν, ἐπεμψεν ἐπιστολίῳ πρὸς αὐτὸν, Ἀπέσαλκέ σοι τὰ λαγντα ἐκατὸν λιβαωπύ καὶ κασίαι, ἵνα μηκέτι μικρολεγῇ πρὸς τῶν θεοῖς, εἰδῶς ὅτι καὶ τῆς δρωματοφύρου κρατούμεν. Μέλλων δὲ τῶν ἐπὶ Γρανίκῳ μάχην μάχεσθαι, παρεκάλε τῶν Μακεδόνων ἀφρόνως δεπνεῖν, καὶ πρῶτα φέρειν εἰς μέσον, ὡς αὐτοῖν δειπνήσοντας οὐκ ἔστιν πολέμιον. Πρεσβύπιδος δὲ πρὸς τῶν φίλων ἀντήσαντος πρὸς τῶν θυγατέροις, ἐκέλευσε πενήτησιν τὰ λαγντα λαβεῖν. αὐτὸ δὲ φήσαντος ἰκανὰ εἶναι δέκα, Σοί γε, ἔφη, λαβεῖν ἐμοὶ δὲ οὐκ ἰκανὰ δοῖναι. Ἀναξάρχῳ δὲ τῶν φιλοσόφῳ δοῦσαι τὸ δρωκτιῶν ἐκέλευσε ὅσον ἀντήσῃ. τῶ δὲ δρωκτιῶν φήσαντος ὡς ἐκατὸν ἀντήσῃ τὰ λαγντα, Καλῶς, ἔφη, ποιεῖ, γυνάσκων ἴτι

φίλον έχη και διωάμνον τηλικαύτα δωρεΐσθαι και βερόμενον. Εν τῇ Μιλήτῃ πολλοὺς ἀνδρῖαντας ἀθλητῶν θαλάμῳ Ολύμπια και Πύθια νενικηχότων, και ποδὲ τῆς τῆς καὶ αὐτὰ ἰσώματα (ἐφη) ὅτε οἱ βαρβαροὶ ὑμῶν τῶν πόλιν ἐπολιόρχω; Τῆς δὲ τῆς Καραὶν βασιλείας Ἀδασ ἔφα και πέμματα παρεσκδασμένα πειπῶς Διὰ δημιουργῶν και μαγείρων φιλοπομουμένης ἀεὶ πέμπειν πρὸς αὐτὸν, ἐφη κρείττονας ἔχῃ αὐτὸν ὄψοποιός, πρὸς μὲν ἄριστον, τῶν νυκτοποείδω πρὸς δὲ δειπνον, τῶν ὀλιγδρισίαν. Ἐπεὶ δὲ παρεσκδασμένων πρῶτων πρὸς μάχην, ἠρώτησαν οἱ στρατηγῶν Μή π πρὸς τέτοις ἔτερον, Οὐδὲν (εἶπεν) ἢ ξυραῖν τὰ γῆρα τῆς Μακεδόνων θαυμασάντες δὲ τῆς Παριδρίωνος, Οὐκοῦδας, εἶπεν, ὅτι βελτίων οὐκ ἔστι ἐν μάχῃ λαβὴ πῶγωνος; Δαρείου διδόντος αὐτῷ μυριά τάλαντα και τῶν Ἀσίαν νείμασθαι πρὸς αὐτὸν ὄψοπος, και Παριδρίωνος εἰπόντος, Ἐλαβον αὐτῷ Ἀλέξανδρος ἡμίλι, Κἀγὼ νῆ δία, εἶπεν, εἰ Παριδρίων ἡμίλι. ἀπεκείνατο δὲ Δαρεῖος μῆτε τῶν γῶν ἡλίους δύο, μῆτε τῶν Ἀσίας δύο βασιλεῖς ὑπομῆν. Μέλλοντι δὲ αὐτῷ πρὸς τῶν ὄλων ἐν Ἀρβήλοισι κινδυνώδην πρὸς ἑκατὸν μυριάδας ἀντιπταγμένας, πρὸς οἴεσαν οἱ φίλοι, τῆς στρατωτῶν κατηρησῶντες ὡς ἐν ταῖς σκίυαῖς ἐξελασῶντων καὶ σιωπηρῶν ὅπως μηδὲν τῆς λαφύρων εἰς δ βασιλικὸν ἀνοίσειν, ἀλλ' αὐτῷ κερδανούσῃ ὅτι μείζονας, Ἀγαθὰ, φησὶν, ἀγγέλλετε. νικᾶν γὰρ ἀνδρῶν οὐ φθῆν παρεσκδασμένων ἀκρῶς ἀγαθισμοῦς. και πρὸς οἴεσαν αὐτῷ πολλοὶ τῆς στρατωτῶν ἔλεγον, Ὡ βασιλεῦ, γάρρει καὶ μή φοβοῦ δὲ πλῆθος τῆς μολεμίων. αὐτὸν γὰρ ἡμῶν τῆς γράσων οὐχ ὑπομῆσι.

Παραλασσομένου δὲ τῆς στρατῶν ματος, ἰδὼν πῆνα τῆς στρατωτῶν δ ἀκρόντον ἐναγκυλῶν, ἐξέωσε τῆς φάλαγγος ὡς ἀρξῆσον, ὅς πρὸς ἀσκαδάζεται δὲ νῦν ὅτε δεῖ χεῖρασθαι τοῖς ὀπλοῖς. Ἐπιστολίω δὲ πρὸς τῆς μήτρως ἀισανῶσκων ἀπορήτοις λόγους και Ἀντιπάστου καὶ ἀββολῆς ἔχουσαν, ἀμα τῆς Ηφαιστῖωνος (ὡς πρὸς εἰώθη) σιωπῶν ἀισανῶσκωντος, οὐκ ἐκώλυσεν. ὡς δὲ ἀνέγνω, τῆς δακτύλιον ἀφελόμενος τῆς αὐτῆς, τῶν σῶματι τῶν ἐκείνου τῶν σφραγῖδα ἐπέθηκεν. Ἐν δὲ Ἀμμωνος ὑποδὲ πρὸς τῆς πᾶς Διὸς πρὸς σαζερῶν τῆς, Οὐδὲν γὰρ ἐφη, θαυμασόν. πρῶτων μὲν γὰρ ὁ Ζεὺς φύσῃ πατήρ ἐστιν, ἐαυτῷ δὲ ποιῆται τῆς ἀρίστους. Τοξόματι δὲ πλῆγῆς εἰς δ σκέλεος, ὡς πολλοὶ σιωδραμον τῆς πολλὰ κῆς εἰώθων αὐτὸν πρὸν πρὸς σαζερῶν, ἐξεχῆται ὡς πρὸς ὄψω, Τετῆ μὲν, ἀμα, εἶπεν, ὡς ὄρετε, καὶ οὐκ ἔχωρ, -οἷός πρὸς τε ρέφ μακάρεσσι θεοῖσιν. Ἐπαμῆντων δὲ ἐπίων τῆς Ἀντιπάστου τῆς ἀτέλεσαν ὡς ἀθρῶπῆς διαταμῶν καὶ ἀσπῆρας, Ἐξωθεν, εἶπεν, Ἀντιπάστους λαυκαρῶν φός ἐστὶ, τῶν ἐνδον, ὀλοπρῶφους. Ἐν δὲ χῆμῶνι καὶ ψῆχ τῆς φίλων πῆνος ἐστῶντος αὐτὸν, ἐγράσεν δὲ μικρῶν και πῆρ ὀλίγων εἰσενέχαστος, ἢ ζύλα ἢ λιβαιωτῶν εἰσενέχεῖν ἐκέλευεν. Ἀντιπατείδου δὲ καλῶν φάλαγγῆσιν ὅτι δ δειπνον ἀλαγῆντος, κινήσει τῆς ὄψω πρὸς αὐτῶν ὁ Ἀλέξανδρος, ἠρώτησε τὸν Ἀντιπατείδου μῆ π τυγχῶν τῆς γυμναχῆς ἐράν ἐκείνου δὲ ὁμολογήσαντος, Ὡ μαρῆ, εἶπεν, οὐκ ἀπάξεις δῆθῶς οὐ τῆς συμποσίου τῶν γυμναχῆς; Πάλιν δὲ Πύθωνα τὸν Εὐίου τῆς ἀλῆτοδ ἐράμῶν Κασανδρος ἐβιάζετο φιλιῶσαι πῆν οὐ Εὐίου ὄραν ἀρῶν, ἀεπῆδῆσε μετ' ὀργῆς ὅτι τὸν Κασανδρον, κεκεχῶς, Ἀλλ' οὐδὲ ἐρεσθῆναί πῆνος ἔξεστιν δι' ὑμᾶς; Ἀποσέλλοντος δὲ αὐτῷ τῆς Μακεδόνων τῆς νοσῶδης και ἀναπήρους μὲν θαλασσομ, ὠνεδείσθη

A habere amicum, qui tantum dare & possit & velit. Mileti conspicatus multas statuas, athletarum qui Olympia & Pythia vicissent, Vbi, inquit, ista tum erant corpora, cum barbari urbem vestram oppugnarent? Regina Carie Ad a cibos & bellaria curiosissimo apparata à cupediariis & coquis artificio, subinde ad ipsum studio quodam ostentandi mittente: Meliores sibi esse dixit coquos, iter nocturnum quo prandiū, & parcitatem prandii qua cenam sibi se auem redderet. Omnibus ad pugnam paratis, cum interrogarent duces ecquid præterea mandaret: Nihil, inquit, quam ut menta Macedonum radantur. cumque miraretur Parmenio, An, ait, ignoras in pugna nullibi facilius virum quam barba apprehendi? Cum Darius 60000 talenta offerret, Asiamque fructus æquali portione secum percipiendos, ac Parmenio dixisset accepturū se conditionem si Alexandri loco esset: & ego me hercule, subiecit, si Parmenio essem. Dario autem respondit, neque terram duos soles, neque Asiam duos reges sustinere. Dimicaturum iam ad Arbela desumma rerum, cum quidem hostis in aciem 600000 virorum eduxisset, accesserunt amici de militibus conquereutes, quod ij in tentoriis colloquia agerent, componerentque inter se totam se in suum lucrum versuros prædam, nihilque inde in ærariū regis illaturos: tum subridens Alexander: Bona, inquit, nunciatis audio. n. colloquia hominum non fugere sed vincere paratorum. Multi tum ad eum accesserunt milites, bono esse animo iubetes, neque multitudinis hostium terri, qui ne axillarū quidem ipsorum fectorem essent substituri. Explicatis iam aciei ordinibus, militem quendam videns amento hostile aptare, è phalange ut inutilem eiecit, qui tum demum arma pararet, cum iis esset utendum. Epistolam quandam à matre allatam que arcana & quædam aduersus Antipatrum criminationes continebat, legens vna pro more inspiciente Hephæstione, non vetuit: sed epistola plecta digito manui suæ detracto, Hephæstionis ori sigillū imposuit. In templo Ammonis ab antistite Iouis appellatus filius, dixit, non esse hoc mirum. Iouē enim qui natura omnium sit pater, optimos suorum filiorū nomine dignari. Iaculo crus ictus, multis concurrentibus eorum qui ipsum sæpè numero solebant Deum salutare, renidente vultu, hoc quidem, inquit, sanguis est, ut videtis, non ille.

Humor, qui superum manat de corpore diuum. Laudantibus nonnullis Antipatri frugalitatē, qui austere & sine luxu viueret: foris, inquit, Antipater albo panno prætextus, intus totus est purpureus. Hyeme in magno gelu exceptus conuiuio ab amico quodam, cum is focum ignemque exiguum intulisset, aut ligna eum, aut thus adferre iussit. Antipatridas formosam psaltria adduxerat in conuiuio: ea visa commotus Alexander, numnam, inquit, eam tu amas? confesso, Impure, ait, quin tu eā e conuiuio educis? Pythonem Euii tibicinis amasium Casander vi osculabatur, quod cum videret moleste Euium ferre Alexander, iratus aduersus Casandrum exsiluit, vociferans: per vos etiam amare non licet quenquam. Cum ad mare dimitteret Macedonum quotquot ægroti aut mutilati essent,

F Macedonum quotquot ægroti aut mutilati essent, ὠνεδείσθη

mōstra
rantes
consp
hoc p
pific
uen ed
de, inq
ut nob
nostro
tabā
lit in
tis è pub
agum
banos m
bè neq
mū arte
dicere
cofante
dicere
tis am d
erraret q
nis affect
mori ma
les de reg
hortatus
tereret se
rior, cofe
certandū
Inaudiēs
pugnabil
hoc, ait, f
qui laxū
sciptum
præfect
pere mi
dens, qu
rent euf
ctiones
culus equ
talis seric
tiffimis
rum, ama
ab hoc Al
lofopho
diaret, no
amicum
duitæ
prelium
vellet
rogatus,
tineri ad
viri & vir
didit. Auc
est, inquit
iam in foc
re meum
des orator
tore ca
PROLEM
bat & dom
ret, eorum
pabat, ipse
Magis reg
PRO
de i dē
cā cā

mōstratus eiquidam est qui recte valēs inter egrotantes tamen nomen suum retulerat. Adductus in conspectum Alexandri & examinatus, falsus est se hoc prae textu sum ob amorem Telestippe ad mare pficilcentis. quāsiuit rex, quis huius nomine cōueniēdus esset: cumq; liberā esse cōperisset, Proinde, inquit, mi Antigēnes, persuadeamus Telestippe ut nobiscum maneat. liberā enim cogere non est nostrū. Cū Grēcos qui me: cede apud hostem militabāt viuos in potestate redegisset, Atheniēses iussit in cōpedib. adseruari, quod ara mereret alimētis ē publico suppeditantib⁹: itēq; Thestalos, quod agrum, quem possiderent optimū, nō coleret. Thebanos missos fecit, quod his sol. diceret se neq; ut bē neq; agrū reliquum fecisse. Ex Indis celeberrimū arte sagittadi, & q. traicere sagittam p annulū diceretur, cum cepisset artisue specimē edere, recusantēq; ira motus necari iussit. is cū ad suppliciū duceretur, dicebat ducentib. se exercitationē multis iam diebus intermisisse, ideoq; metuisse ne aberraret. quod vbi Alexandro renunciatum est, donis affectū hominē dimisit, admiratus eum, quod mori maluisset, q̄ gloria sua indignus videri. Taxiles de regib. Indorum vnus occurrēs Alexandro, hortatus est ne bellū sibi inferret, neve pugnam cōfereret: sed siue inferior esset, acciperet, siue superior, cōferret beneficia. huic respondit, de hoc ipso certandū, vter alterum possit beneficiis superare. Inaudiēs Aornumpetrā in India natura loci inexpugnabilē esse, sed à formidoloso homine teneri. hoc, ait, facit, ut locus iste iā facilis captu sit. Alius qui saxū quod inexpugnabile putabatur tenebat, se ipsum locūq; Alexandro dedit, hunc & copiis praefecit Alexander, & regionē ei adiecit, fatus: Sapere mihi vir hic videtur, viro bono se potius credens, quā munito loco. Capti petra, cū amici dicerent eū factis Hercule superasse: ego vero: inquit, actiones imperiūq; meum ne vni quidē dicto Herculis equalia arbitror. Amicorū quosdam sentiens talis serio iussisse, multauit. De primis & praestantissimis amicorū, maxime venerativus est Craterum, amare Hephestionem. quod ab illo regem, ab hoc Alexandrum diligi diceret. Xenocrati philosopho l. talenta dono miserat. quae cum is repudiaret, non se indigere inquiens, Nullumne ait, amicum habet Xenocrates? Mihi quidem Darii diuitiae vix suffecerunt in amicos impendēti. Post praetium Porus ab ipso interrogatus quomodo se vellet tractari, respondit, Regie. rut sumque interrogatus, ecquid vellet praeterea, omnia in Regie cōtineri addidit. miratus itaq; Alexander sapientiam viri & virtutem, maiorem pristina ditionē ei subdidit. Audiens sibi à quodam maledici, Regium est, inquit, male audire cum benefaciis. Moritur iam in socios intuens, Video, inquit, magnum fore meum funebre certamen. Mortuo ipso Demades orator dixit exercitum Macedonum imperatore carentem similem videri Cyclopi excaeco.

PTOLEMÆVS Lagi F. crebro apud amicos cenabat & dormiebat. quod si quando conuiuū preberet, eorum pocula, vestes, stragulas, & mensas viurpabat, ipse plura necessariis nō possidebat. dicens Magis regium esse ditare quam diuitias possidere.

PTOLEΜΑΙΟΥ ΤΟΥ ΛΑΓΟΥ. Πτολεμαῖος ὁ Λάγρου τα πολλὰ πρὸς τοὺς φίλους εἰδείπνει καὶ ἐκἀθευδεν· εἰ δὲ ποτε δεῖπνίζοι, τοὺς ἐπιπέμπων ἐχρῆτο, μεταπεμπόμενος ἐκπέματα καὶ γράματα καὶ τραπέζας· αὐτὸς δὲ οὐκ ἐκέκτητο πλείω τῶν ἀναγκαίων, ἀλλὰ τὸ πλουτεῖν ἵλεγε ὁ πλουτίζειν εἶ) βασιλικῶς.

A ἐπεδείχθη πρὸς τοὺς νοσοῦντας ἀπογεγραμμένος ἑαυτὸν οὐ νοσῶν. ἐπεὶ οὖν εἰς ἔψιν ἀρθεὶς καὶ ἀνακειόμενος ἀμολόγησε πρὸς Φασίωνα δι' ἑρῶτα Τελεσίππας ἀπίεστης ὅτι θαλασσοσαν, ἠρώτησεν ὁ Ἀλέξανδρος πρὸς τίνα δεῖ πρὸς τῆς Τελεσίππης ἀγαλέεαζ. πυθόμενος ὁ ἐλδύθερον οἶζ', Οὐκ οἶω (ἔφη) ὡς Ἀνιχμή πεθώμενη τὴν Τελεσίππην ἰαμὴν μεθ' ἡμῶν βιάζεσθαι ὅσον ἐλδύθερον ἴσασιν, ἐχ' ἡμέτερον. Τῶν δ' ἰατροφορῶν τῶν Ἑλλήνων πρὸς τοὺς πολέμους ὑποχειρίωι ἡγομένων, τοὺς μὲν Ἀθηναίους ἐκέλευσεν ἐν πέδαις φυλάττειν, ὅτι ἔσθ' ἔχοντες ἐκ δημοσίων, μισθοφοροῦσι καὶ τοὺς Θεσσαλοῖς, ὅτι τὴν ἀείστην κεκτημένοι ἐγεωργῶσι. τοὺς δὲ Θυβαίους ἀφῆκεν, εἰπὼν ὅτι, Μόνοις τοῦτοισ' ἔτε πόλις ἔτε χῶρα δι' ἡμᾶς ἀπολέλειπται. Τῶν δ' Ἰνδῶν τὸν ἀείστα Ἰξάθειν δοκεῖται, καὶ λεγομένην Δία δακτυλίδα τὸν οἶσον ἀφίεμαι, λαβῶν αἰχμάλωτον ἐκέλευσεν ὅτι δεῖξαζ καὶ μὴ βελομένην ὀργαδῆς ἀνελεῖν πρὸς ταῦτα. ἐπεὶ δ' ἀγρόμενος ὁ αἰθραπὸς ἔλεγε πρὸς τοὺς ἄρχοντας ὅτι πολλὰν ἡμερῶν ἐμεμελέτηκε, καὶ ἐφοβήθη Δία πεσεῖν, ἀκῆσας ὁ Ἀλέξανδρος ἐθαύμασε, καὶ ἀπέλυσε μὲν δῶρων αὐτὸν, ἐπὶ μᾶλλον ἀποθαιῖν ὑπέμεινεν ἢ τῆς δόξης ἀνάξιος φαῖναι.

B Ἐπεὶ δὲ Ταξίλης εἰς τῶν Ἰνδῶν βασιλέως ὦν, ἀποκλήσας πρὸς ἑαυτὸν μὴ μάχεσθαι μηδὲ πολεμεῖν Ἀλέξανδρον, ἀλλ' εἰ μὲν ἔστιν ἡτῶν, δι' πάσῃν, εἰ δὲ βελτίων, εὖ ποιεῖν ἀπεκρίνατο, πρὸς αὐτὸν τῶν μαχητέων εἶ) πότερος εὖ ποιᾷν πρὸς ἡμῶν. Περὶ δ' ἡ λεγομένης ἀόρις πέτρας ἐν Ἰνδοῖς ἀκῆσας ὅτι το μὲν χροῖον δυσάλωτον ἔστιν, ὅ δ' ἔχων αὐτὸ, δειλὸς ἔστιν, Νιῶ (ἔφη) τὸ χροῖον δυσάλωτον ἔστιν. Ἐπεὶ δὲ ἄλλος ἔχων πέτραν ἀληθῶν δοκῶσαν εἶ) ἐνεχείρεισεν ἑαυτὸν μὲν τῆς πέτρας τὰ Ἀλεξάνδρῳ, καὶ τὸ δυνάμεως ἐκέλευσεν ἀρχῆν, καὶ πρὸς ἔθηκε χῶρα, εἰπὼν ὅτι, Φρονεῖν μοι δοκεῖ ὁ αἰθραπὸς, διδρὶ μᾶλλον ἀγαθῶν πρὸς ἑαυτὸν ἢ ὅχι τῶν.

C Μετὰ δὲ τῶν τῆς πέτρας ἀλώσειν τῶν φίλων λεγόντων ὑπεβλήκεναι τὸν Ἡρακλέα ταῖς πρῶξοισιν, Ἀλλ' ἐγὼ (εἶπε) τὰς ἐμας πρῶξας μὲν τῆς ἡγεμονίας, εἰὸς ἐνομίζω ῥήματος ἀνταξίας εἶ) τῆς Ἡρακλείας. Τῶν δὲ φίλων ἱκῆς ἀγρόμενος ἐν τῶν κούβειν οὐ παύσεται, ἐζημίωσε. Τῶν δὲ πρῶτων φίλων καὶ κρατήρων ἱμαῖν μὲν εἰδοκεῖ Κρατερόν, μάλιστα πρῶτων, φιλεῖν δὲ Ἡφαιστῶνα. Κρατερός μὲν γὰρ (ἔφη) φιλοβασιλέως ἔστι· Ἡφαιστῶν δὲ, φιλαλέξανδρος· Ξενοκράτης δὲ τὰ φιλοσόφῳ πενήτηεντα πάντα πέμψας, ὡς ἐκεῖ εἶδατο, μὴ δεῖσθαι φήσας, ἠρώτησεν εἰ μηδὲ φίλον ἔχει Ξενοκράτης. Εἰ μὲν μὲν γὰρ (ἔφη) μόλις ὁ Δαρειῦ πλοῦτος εἰς τοὺς φίλους ἦρκεσεν. Ἐπεὶ δὲ Πάρος ἐρωτηθεὶς ὑπὸ αὐτῶν μετὰ τῶν μάχων, Γῶς σοι χρῆσομαι βασιλικῶς, εἶπε καὶ πρὸς ἐρωτηθεὶς μὴ πᾶν ἄλλο, Πάντα (εἶπεν) ἐν τῶν βασιλικῶς ἐνεστὶ θαυμάσας καὶ τὴν σύνεσιν αὐτῶν καὶ τῶν ἀνδραγαθῶν, πλείονα χῶρα ἢς πρῶτερον εἶχε, πρὸς ἔθηκε. Πυθόμενος δὲ ὑπὸ ἱκῆς λοιδορεῖσθαι βασιλικῶν (ἔφη) ἔστι, ὅτι ποιῶντα, κακῶς ἀχρῶειν.

D Ἀποδύσκων δὲ, πρὸς τοὺς ἐταίρους Ἰδῶν, ἔφη, Μέγα ἐρωτῶ μου τὸν ὅπιτάφιον ἐσόμενον. Τελωθήσασιν δ' αὐτῶν, Δημάδης ὁ ῥήτωρ ὁμοίον ἔφη Δία τῶν ἀνδραγαθῶν ὁρᾶσθαι ὅσρα πτόπεδον τῶν Μακεδόνων ἐκ τῆς φλαμῆς τῶν Κύνων.

E Ἐρωτῶν δὲ τὸν ὅπιτάφιον ἐσόμενον, Τελωθήσασιν δ' αὐτῶν, Δημάδης ὁ ῥήτωρ ὁμοίον ἔφη Δία τῶν ἀνδραγαθῶν ὁρᾶσθαι ὅσρα πτόπεδον τῶν Μακεδόνων ἐκ τῆς φλαμῆς τῶν Κύνων.

F Ἐρωτῶν δὲ τὸν ὅπιτάφιον ἐσόμενον, Τελωθήσασιν δ' αὐτῶν, Δημάδης ὁ ῥήτωρ ὁμοίον ἔφη Δία τῶν ἀνδραγαθῶν ὁρᾶσθαι ὅσρα πτόπεδον τῶν Μακεδόνων ἐκ τῆς φλαμῆς τῶν Κύνων.

ΑΝΤΙΓΟΝΟΙ. Αντίγονος εἰσέπρατε χρέματα
 σου τόνως εἰπόντος δέλιος, Ἀλλ' ὅσα Ἀλέξανδρος ἔω
 ποιούτος, Εἰκότως, εἶπεν. ὁ κείνος μὲν γὰρ ἐπέριξε τὴν Ἀ-
 σίαν, ἐγὼ δὲ καταμάμωγα. Τῶν δὲ στρατιωτῶν ἰδὼν ἡ-
 νίας ἐν τοῖς θώραξι καὶ τοῖς κράνεσι σφαιρίζοντας, ἦδη καὶ
 τοὺς ἡγεμόνας αὐτῶν μετεπέμπετο, ἐπαγέσασθαι βουλόμενος.
 ὡς δὲ ἤκουσεν ὅτι πίνουσι, τὰς ἐκείνων ἡγεμονίας τοῖς στρα-
 τιώταις ἔδωκε. Θαυμάζοντων δὲ πρῶτων ὅτι γέρον γέ-
 νόμενος ἠπίως ἐρχήτο καὶ πρῶτος τοῖς πρῶτοις, Πρῶ-
 | τος μὲν γὰρ (εἶπε) διδάμειω ἐδέομην, τὴν δὲ δόξαν καὶ δινού-
 | σαι. Πρῶτος δὲ τὸν γόν Φίλιππον πρῶτον πλεῖστον παρόν-
 | τω, Πότε μέλλομεν ἀναζωγῆσαι; Τί δέδοκας (εἶπε)
 | μὴ μόνος τῆς σάλπιγγος ὅσα ἀκούσης; Σπουδάσαντος
 | δὲ τοῦ νεανίσκου λαβεῖν κατάλειον τῶν γυναικῶν χήρα
 | τρεῖς ἐχούση θυγατέρας διατριπτεῖς, καλέσας τὴν ἑταί-
 | ριστίαν, εἶπεν, Οὐκ ἐξάξεις μου τὸν γόν ἐκ τῆς γεννη-
 | είας; Νοσήσας δὲ μικρὰν νόσον, ὡς ἀεὶ ῥῶσεν, Οὐδὲν
 | (εἶπε) χεῖρον ἢ τὸ μνησθῆναι γόνμας ἢ ἴσους μὴ μέγα φε-
 | ρεῖν, ὡς ὄντας θητοῖς. Ἐρμολόγου δὲ αὐτὸν ἐν τοῖς ποιή-
 | μασι. Ἡ λίσ παῖδα γράφαντος, Οὐ τὰτά μοι (εἶπε) σύν-
 | οιδεν ὁ λαπανόφρος. Εἰπόντος δὲ πῆος ὅτι πρῶτα κα-
 | ζὰ καὶ δίχα τοῖς βασιλεῦσι, Ναὶ μὰ Δία (εἶπεν) τοῖς τῶν
 | βαρβάρων ἡμῶν δὲ μόνον καλὰ, τὰ καλὰ καὶ μόνον δί-
 | χια, τὰ δίχια. Μαρσύου τῆ ἀδελφοῦ δίκην ἐχρῆτος,
 | ἀξιοῦτος δὲ τὴν κείνου αὐτῶν γυνεὴν κατ' οἰκίαν, Ἔσαι
 | μὲν οὖν (εἶπεν) ἐν τῇ ἀγρᾷ, καὶ πρῶτων ἀκούοντων εἰ
 | μηδὲν ἀδικούμεν. Ἐπεὶ δὲ ποτε χιμῶνος ἐν τοῖς σπα-
 | νίζοις τῶν ἑπιτηδείων ἠνέγκασε καταζέσσαι, καὶ τῶν
 | στρατιωτῶν ἴνες ἐλοιδόρουν αὐτὸν, ἀγνοοῦντες ὅτι πλη-
 | σιον ὄσιν, τῆ βακτηρία τὴν σκίον ἄφαιλάς, Οἰμώ-
 | ζετε (εἶπεν) εἰ μὴ μακρότερον ἄποσαντες λαιδορήσετε ἡ-
 | μάς. Ἀεισοδῆμου δὲ τῶν φίλων ἡνός ἐκ μαγέρεω
 | γερονεῖα δοκῶντος, συμβουλόνοτος δὲ αὐτῶν τῶν ἀνα-
 | λαμάτων καὶ τῶν δωρεῶν ἀφαρῆν, Οἰλόρη σου (εἶπεν)
 | ὦ Ἀεισοδῆμε, πρὸς ζώματος ὄμοισιν. Ἀθηνῶν δὲ
 | δούλοισι αὐτῶν πρῶτον εἰς τὴν πολιτείαν ὡς ἐλθέμενον ἐγ-
 | γραφάτων, Οὐκ αἶ (εἶπεν) ἐβουλόμην εἶνα Ἀθηνῶν
 | ἢ ἐμοὶ μαστρηθῆσαι. Νεανίσκου δὲ υἱος τῶν Ἀνα-
 | ξιμῶντος ποδρήπερος μαθητῶν, λόρον ἐσκεμμένον ἐκ πα-
 | ρασιδῆος εἰπόντος ἐπ' αὐτῶν, βουλόμενος τι μαθεῖν, ἠρώ-
 | τησιν. ἄποσιωπήσαντος δὲ τῶ νεανίσκου, Τί λέγεις; εἶπεν
 | Ταῦτ' ὅσιν τὰν δέλτοισιν ἐστὶ γραμμῆα; Ἐτέρου δὲ
 | ρήπερος ἀκούων λέγωντος ὅτι χινοβόλος ἢ ὡρα ἡμιόμην
 | λειποδατανεῖν ἐποίησε τὴν χῆραν, Οὐ παύση μοι (εἶπεν)
 | ὡς ὄχλα χρωδῶνος; Θεασύλλου δὲ τοῦ κωικῶ
 | δραχμῶν ἀπτήσαντος αὐτὸν, Ἀλλ' οὐ βασιλικόν, εἶπε,
 | ὄδομα τῆ δὲ εἰπόντος, Οὐκ οὐ τάλαντον δός μοι, Ἀλλ'
 | οὐκ οὐκ, εἶπε, ὄ λῆμμα. Πέμπτων δὲ Δημήτριον
 | τὸν γόν μετὰ νεῶν πολλῶν καὶ καὶ διδάμειω ἐλθερωσόντα
 | τὸς Ἑλλῆνας, ἔλεγε τὴν δόξαν ὡς ἄρ' ἀπὸ σαρπητῆς τῆς
 | Ἑλλάδος εἰς τὴν οἰκουμένην πυρπύεσθαι. Ἀνταγό-
 | ρου δὲ τῆ ποιητῶν γόν ἔφοτος καὶ αὐτῶ τὴν λοπά-
 | δα σίντος, ὅπως δὲ ὄμοισιν, Οἶσι (φησὶ) τὸν Ὀμηρον
 | ὦ Ἀνταγόρα γόν ἔφαι τας τῆ Ἀγαμέμνονος γραφῶντα πρῶ-
 | τος καὶ ὁ Ἀνταγόρας, Σὺ δὲ, εἶπεν, ὦ βασιλεῦ,
 | τὸν Ἀγαμέμνονα νομίζεις πρῶτοντα τας πρῶτος ἐκείνας πολυ-
 | στραμονῆς, εἰ τις ἐν τῶν στρατιωτῶν γόν ἔφαι;

A ANTIGONVS CONTINENTER pecuniam exigebat.
 cumq; diceret quidam Alexandrum nō fuisse tale:
 Nec iniuria, inquit. ille enim metebat Asiam, ego
 stipulas colligo. Militum quosdam videns thoraci-
 bus & galeis indutos ludere pila, delectatus est, ac-
 ciuitq; eorum duces, laudandi gratia. hos autem
 potare inaudiens, munia ipsorum ad milites trans-
 tulit. Mirantib. omnibus quod cum iam senectute
 attigisset, benigne humaneq; imperaret, hanc
 reddidit causam, Olim se potentiam quæ fuisse,
 nunc gloriam & benevolentiam captare. Philip-
 po filio pluribus presentibus interroganti quan-
 do castra moturus esset, Quid, inquit? an metuis
 ne solus tubam non audias? Cupiente eodem ad-
 olescente diuertere apud viduam quæ tres habe-
 bat formosas filias, vocato ad se ei qui hospitiiis de-
 signandis præerat, Non, inquit, filium meum ex i-
 stis angustiis expedies? Leui morbo cum laboras-
 set, recepta sanitate dixit, Hunc sibi morbum ne-
 quaquam accidisse incommodè: eo enim se mo-
 nitū, ne mortalis cum sit, animo efferatur. Cū Her-
 modotus in poemate eum Solis filium appellasset,
 Diuersum, inquit, nouit qui matulam mihi fert.
 Dicente quodam, omnia honesta & iusta esse re-
 gibus, subiicit: Omnino, barbarorum quidem re-
 gibus. nobis sola honesta pro honestis, sola iusta
 pro iustis sunt habenda. Causam in iudicio habe-
 bat Matfyas frater, petebatq; vt de ea domi cogno-
 scretur. sed Antigonus: Si culpa, inquit, vacamus,
 disceptetur in foro & cunctis auscultantibus Hye-
 me aliquando castra loco rerū necessariorum co-
 pia destituta posuerat necessitate iubente. ibi cum
 milites, nescientes in propinquo esse, maledicerēt
 ipsi, tentorium baculo dimouens, Infortunium,
 ait, habebitis, nisi longius hinc digressi me conui-
 ciis proscinderis. Aristodemo vni de amicis, sed
 qui coqui filius esse credebatur, consulenti visum
 tuum minus faceret, munificentiaq; cōtraheret:
 Tui, inquit, Aristodeme sermones cinctum culi-
 narium redolent. Atheniēsisibus seruum ipsius ho-
 noris gratia ciuitate donantibus: Nollem, aiebat,
 vllum Atheniensium abs me flagris cædi. Adole-
 scēte quodam Anaximenes rhetoris discipulo, o-
 rationē, quam studiose erat præmeditatus, coram
 se recitante, volens aliquid melius cognoscere, in-
 terrogauit qui cū obmutuisset, Quid ais, inquit?
 Sunt hæc inscripta codicillis quos tenes?
 E Alium audiens oratorem, qui diceret anni tēpus
 niuiacum factum stirpide flum fecisse regionem:
 Non finem facies, dixit, apud me tanquam apud
 plebem loquendi? Thrafsyllo Cynico denariū po-
 sciendi, respondit, Rege dignum non esse hoc do-
 num. subiciēti, Da ergo talentum, retulit, Captu-
 ram hanc non esse Cynico conuenientē. Deme-
 trium filium cum nauibus multis magnisq; copiis
 mittens ad liberandum Græcos, gloriæ lucem ἐ
 Græcia tanquam specula aiebat in orbem terra-
 rum emicaturam. Antagora poetæ congrum eli-
 xanti, catinumq; sua manu agitanti a tergo adsi-
 stens, Putasne dixit, Antagora Homerum Agame-
 mnonis res gestas describentem, congrum elixas-
 se: respondit ille: Tu vero, rex, Agamemnonem
 credis istas res gerentem curiose inquisuisse an a-
 liquis in exercitu congrum elixet?

Per
 darē au
 statuit
 iurand
 to Mich
 lo qui
 Michri
 fugit, ib
 Id
 bio
 Ilyum
 hortare
 potius
 Pace cū
 disribit
 quit, fut
 tudini
 be potit
 ribus, cu
 ues dona
 barbari
 ne affide
 grue fut
 tionis g
 ANTI
 captus m
 Seleuco
 dum, au
 Seleuco
 que se p
 prelio c
 governa
 naues:
 multis
 gruenti
 icbat a t
 non ad
 tre viro
 go, inq
 dare pro
 leo. Mor
 xime ph
 theatru
 Lysim
 michzta
 testatem
 bibit, Pro
 lupratis
 comere
 suum in
 ticipem
 lueris, ex
 ANTI
 nem cum
 tus est A
 vero, qu
 tate pro
 stz nihil
 ANTI
 quid con
 tus esset
 censeret
 excellen
 discessit
 λδω
 δνός α

Per quietē imaginatus erat Antigonus, Mithridatē auream metere segetē. hunc itaq; interficere statuit, DEMETRIOQUE filio consiliū aperuit, iureiurando ad tacendum obstricto. Demetrius accito Mithridate, ad litus maris deambulavit, & stimulo qui in hastili imo est in arena inscripsit, Fuge Mithridates. atq; hic re intellecta in Pontum profugit, ibiq; regnum ad vitā vsq; finem tenuit.

Idē Demetrius Rhodum oppugnans, in suburbio quodam cepit tabulam, in qua Protogenes lalysum pinxerat. cumq; Rhodii missis praecōnibus hortarentur vt tabulae parceret, respōdit, Patris se potius imagines, quam illam picturā corrupturū. Pace cū Rhodiis facta, machinā quam ab expugnādis vrbibus Helopolin appellauerat, apud eos reliquit, futuram suae magnificentiae, & ipsorum fortitudinis argumentum. Defecerant Athenae, & vrbe potitus ciuib. iam ob cibi inopiam male habētibus, cum statim ei data esset cōcio, frumento ciues donauit, interq; concionandū de re praesente, barbarismū fecit. ibi vnus quispiam de multitudine assidente acclamauit quomodo dicendum cōgrue fuisset, tum Demetrius, Huius, inquit, correctionis gratia aliis vos 100 medinis dono.

ANTIGONVS secundus, Demetrii F. cum pater captus monuisset eum per litteras, ne si quid ipse à Seleuco coactus scripto mandaret, obtemperandum, aut vrbibus decedendum sibi putaret, vltro ad Seleucum scripsit se ei toto regno cedere, obsidēque se pro patre, vt hic dimittatur, offerre. Nauali praecilio cum Ptolemei legatis congressurus, dicēte gubernatore multo plures numero esse hostium naues: Me vero, inquit, ipsum praesentem quam multis comparas? Cedens aliquando hostibus ingruentibus, fugere se negabat, sed commodum aciebat à tergo situm se persequi. Adolescente, qui non admodum bonus videbatur miles, natus patre viro forti, stipendium paternum postulante: ego, inquit, mi adolescens mercedem & munera dare propriæ, non paternæ virtutis causa, dignis soleo. Mortuo Zenone Citiensi, quem omnium maxime philosophorum in precio habuit, dicebat theatrum suarum actionum petiisse.

LYSIMACHVS in Thracia circumuectus à Dromichæta, cum se exercitumq; propter sitim in potestatem hostium tradidisset, postquam captius bibit, Proh deūm fidem, inquit, quam exiguae voluptatis gratia seruum me de rege feci. Philippidē comœdiarum scriptorem amicum familiaremq; suum interrogauit, Cuius vis rerum mearum participem te faciam? respondit ille, cuiuscunq; uolueris, exceptis arcanis.

ANTI-PATER occisum ab Alexandro Parmenionem cum audiuisset, dixit: Si Parmenion insidiatus est Alexandro, cui tandē credendum erit? si uero, qui agendū est? De Demade oratore iam ætate prouecto dicebat, eius tanquam victimæ cōfecta nihil iam praeter ventrem restare & linguam.

ANTIGONVS tertius scribebat ciuitatibus, si quid contrarium legibus per epistolam mandatum esset, ne parerent, sed ipsum ignoratione lapsū censerent. Idem cum Dianæ antistitam uidisset excellenter formosam, statim Epheso cum suis discessit, ne quid inuitus incestum perpetraret.

Λόγων ἠθέουσα, μὴ προσέχῃ ὡς ἠγνοῦσά τι. Τὴν δὲ τῆς Ἀρτέμιδος ἱερεῖαν ἰδὼν ὑπερβολῆ καλῶ φανεῖσαι, ὁ δὲ ἀνέβλεψεν εἰς Ἐφέσου, φοβούμενος μὴ πῶς γινώσκῃ ἐκβιασθῆ προσέχῃ π τῶν οὐχ οἴων.

A Επεὶ δὲ ὄναρ ἰδὼν χρυσοῦ ἕρεος ἔξαμῶντα Μιθριδάτι, ἐβουλόσατο κτείνειν, καὶ Δημητρίῳ τῷ υἱῷ Φεάσας ὤρκασε σιωπῆσαι ὃ τῶν λαβῶν τὸν Μιθριδάτι τὸν Δημητρίους, καὶ συμπειπατῆν τῶν θάλασσα, ἐν ᾧ ἀμαλῶ κατέγραψε τὰ σαυρωτῆσι τῶν δόρατος, Φεάγε Μιθριδάτα. ὁ δὲ νόσας, ἐφυγῆ εἰς Πόντον, καὶ κεί βασιλέων διετέλεσε.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ. Ρόδιοις δὲ πολιορκῶν ὁ Δημητρίους, ἔλαβεν ἐν τῇ προσαφείᾳ Πάνακα Γρωτοχῆους τῶ ζωγράφου τὸν Γάλυσον γραφόντος ἑπι κηρυκευσαμένου ὃ τῶν

B Ροδίων καὶ φείσασθαι τῶ πῖ αχρὸς τῶν ἀκαλουπτων, ἔφη μαλλόν τας τῶ πατρὸς εἰκόνας ἢ τὴν γραφῶν ἐκείνου ἀφαιρεῖν. Σπεισάμμος δὲ τοῖς Ροδίοις, τὴν ἐλέπελιν ἀπέλιπε παρ' αὐτοῖς, ὑπόδειγμα τῆς αὐτῆς μεγαλουργίας, ἐκείνων δὲ ἀνδρίας ἐσομύλιον. Ἀποσάιτων δὲ τῶν Ἀθηναίων, ἐλὼν τὴν πόλιν ἠδὴ κακῶς ὑπὸ σιτοδείας ἔχουσαι, ὁ δὲ ἐκκλησίας αὐτῶν συναθροίσας, ἐπέδωκε δωρεὰν σίτον αὐτοῖς. Δημητρίων δὲ πῶς τούτων, ἐβαρβαρίσει τῶν δεκασημῶν υἱὸς ὡς ἔδει ὁ ρῆμα λεχθῆναι τῶν ἀφωνήσαντος, Οὐκ οὐδ' (ἔφη) καὶ τ' ἐπιδωρῶσεως ταύτης ἄλλοις ὑμῖν πεντασχιλίους ἐπιδίδωμι μεδίμνους.

C ΑΝΤΙΓΟΝΟΥ ΤΟΥ ΔΕΥΤΕΡΟΥ. Αἰτήρητος ὁ δεύτερος, Δημητρίους τῶ πατρὸς ἀλόπος, καὶ πέμψαντος πινὰ τῶ φίλων, κελύοντος μὴ προσέχῃ αἰ πῖ γραφῆ, βιασθῆ, ὑπὸ Σελδύκῃ, μὴ δὲ τῶν ἀκαρῶν τῶ πόλεων, αὐτῶ ἔγραψε πρὸς Σελδύκην, ὅτι σάμμος αὐτῶ τῆς ἀρχῆς ἀπάσης, καὶ παραδίδου ὁμηρον αὐτῶν ἐπὶ τῶν πατέρων Δημητρίων ἀπολυθῆναι. Μέλλων δὲ ναυμαχεῖ πρὸς τοῖς Πτολεμαῖς στρατηγῶν, εἰπόντος τῶ κυβερνήτη πολυπλείονας εἶ) τας τῶν πολεμίων ναῦς, Ἐμὲ δὲ (ἔφη) αὐτοὶ παρῶντα πρὸς πόσας ἀντιπάτεις. Ὑποχαρῶν δὲ ποτε τοῖς πολεμίοις ἐφ' ἑσθλῶν οἰοῖς

D ὁ δὲ ἔφη φεάγε, ἀλλὰ διώκειν τὸ συμφέρον ὅπισθον κειμένον. Επεὶ ὁ νεαρίους ἀνδρείους πατέρας, αὐτῶ δὲ μὴ πῶν δοκῶ ἀγαθῶν εἶ) στρατιώτη, ἠξίους τας τῶ πατέρας λαμβάνειν ἀποφορεῖς, Ἀλλ' ἐγὼ, εἶπεν, ὁ μείρακιον, ἀνδραγαθίας ἐπ' ἀνδραγαθίας μάστις καὶ δωρεὰς δίδωμι. Ζήνωνος δὲ τῶ Κιτίου ἀποθανόντος, ὁ μάλιστα τῶν φιλοσόφων ἐθαύμασεν, ἔλεγε ὁ θεῶν αὐτῶ τῶν πρὸς ἑσθλῶν ἀνιρῶσαι.

E ΛΥΣΙΜΑΧΟΥ. Λυσίμαχος ἐν Θράκη κρατηθεὶς ὑπὸ Δεσμάχου, καὶ ἀφ' εἰς αὐτὸν καὶ ὁ στρατόμα παραδίδου, ὡς ἔπεν ἀχμαλώτους ἠρόμους, Ὁ θεῶν, εἶπεν, ὡς μικρῶς ἠδονῆς εἶεκα δούλον ἐμαυτὸν ἐκ βασιλέως πεποιήκα. Πρὸς ὁ Φίλιππῶν τὸν κομφοδοπιὸν φίλον ἔντα καὶ σωήθη, Τίνος σοι, εἶπε, τῶν ἐμῶν μεταδῶ, καὶ κεί, οὐ βούλει, πλὴν τῶ ἀπορρήτων.

ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ. Ἀντίπατρος ἀκούσας τὴν Παρμενίου ὑπὸ Ἀλεξάνδρου τελευτῶν, εἶπεν, Εἰ μὲν ἐπεβούλοσε Παρμενίων Ἀλεξάνδρου, τίνι πισυτέος; εἰ δὲ μὴ, πῶς ἀκτέον; Δημάδου ὁ τῶ ρήτορος ἠδὴ πρὸς οὐτου γεροντός, ἔφη, κατὰ τῶν ἱερέων ἀφ' ἀπεπρασμένου, κατὰ λείπεσαι μόνῳ τὴν γὰρ τερα καὶ τὴν γλαφίαν.

ΑΝΤΙΟΧΟΥ ΤΟΥ ΤΡΙΤΟΥ. Ἀντίοχος ὁ τρίτος ἔγραψε πῶς πόλεσιν, αἰ πῖ γραφῆ πῶς τοῖς ἰεμοῖς κε-

F τῶν ἐγράφη πῶς πόλεσιν, αἰ πῖ γραφῆ πῶς τοῖς ἰεμοῖς κε-

ΑΝΤΙΟΧΟΥ ΤΟΥ ΙΕΡΑΚΟΣ. Αντιόχος ο βασιλεύς κληθείς Γέραξ έπολέμει πάλι βασιλείας πρὸς τὸν ἀδελφὸν Σέλευκον ἐπεὶ δὲ ὁ Σέλευκος ἠπληθύνθη ὑπὸ Γαλατῶν, ἔδραμόφανερός τε, ἀλλ' ἔδοκει κατακεκέρχθαι, γαίς τὴν πορφύραν ὁ Αντιόχος, φαιόνι μάλλον ἀνέλαβε. Μετ' ὀλίγον δὲ πυρόμυρος τὸν ἀδελφὸν σὺζεαται, διαπέλια τοῖς θεοῖς ἔθυσεν, καὶ τὰς πόλεις τὰς ὑφ' αὐτὸν τεφαναφορεῖν ἐποίησεν.

ΕΥΜΕΝΟΥΣ. Εὐμένης ἐπιβουλεύθεις ὑπὸ Περσέως, ἔδοξε τεθῆναι. τὸ δὲ φήμις εἰς Πέργαμον κρημαθείσης, Ἀτάλῃς ὁ ἀδελφὸς αὐτῆς ἀδελφὸς τὸν Ἀτάλῃς, καὶ τὴν γυναικὰ γήμις, ἔδραμόφανερος πυρόμυρος δὲ πρὸς τὸν ἀδελφὸν, ἀπήτησεν ὡς πρὸ εἰώθει, μὲν τῶν σωματοφυλάκων δόξα πονέχων ὁ δὲ Εὐμένης φιλοφρονέως ἀσπασάμενος αὐτὸν, καὶ πρὸς τοῖς εἰπὼν, Μὴ σπεύδεις γήμις πρὶν τελευτήσασθαι ἴδης, ὅσδεν ἄλλο πρὸς πρῶτα τὸ βίον οὗτ' εἰπεν ὑποπτόν, οὐτε ἐποίησεν, ἀλλὰ καὶ τελευτήσας οὐκ ἐπὶ γυναικὰ καὶ τὴν βασιλείαν ἀπέλιπεν. αἰθ' ὡν σπείνης ὅσδεν δὲ αὐτὸ τέκνον ἔθρεψεν, πολλὰν γὰρ μύθων, ἀλλὰ τὰ Εὐμενοῖς ὑπὸ τὴν βασιλείαν ἐπὶ τῶν σπείνης ἡμοιῶν παρέδωκε.

ΠΥΡΡΟΥ ΤΟΥ ΗΠΕΙΡΩΤΟΥ. Πύρρον αἱ υἱοὶ παῖδες ὄντες ἠρώτων ἡ καλαίψι τὴν βασιλείαν· καὶ Πύρρος εἶπε, Ὅς αἱ ὑμῶν ὄζυτέραν ἔχη τὴν μάχασαν. Ἐρωτηθεὶς δὲ πότερον Πύθων ἢ Καφείσιος ἀυλητὴς ἀμείνων, Πουλυτέρχης (ἔφη) ὁ στρατηγός. Ἐπεὶ δὲ συμβῶν Ρωμαῖοι, δις ἐπέκτισε, πολλὰς τὶ φίλων καὶ τὶ ἡγεμόνων ἀπολέσας. Ἄν ἐπιμύει (ἔφη) μάχην Ρωμαῖοις νικήσασθαι, ἀπολέσασθαι. Ἐπεὶ δὲ Σικελίας ἀπολύθων ἐξέπλε, μελαγραφίς ὅπισθον πρὸς τοῖς φίλοις, Οἴαν (ἔφη) Ρωμαῖοις καὶ Καρχηδονίοις ἀπολείπομεν παλαιστράν. Τῶν δὲ στρατιῶν ἀπὸν αὐτὸν πρὸς σαγορόβον, Τί γὰρ (εἶπεν) ἔ μέλλω, τοῖς ὑμετέροις ὀπλοῖς, ὡς πρὸ ὠκυπέροις, ἀγρόμυρος; Ἀκίσσας δὲ ὅτι νεανίσκος πολλὰ βλάσφημα πρὸς αὐτὸν πίνοντες εἰρήκασιν, ἐκέλευσεν ἀχθῆναι μετ' ἡμέραν πρὸς αὐτὸν ἀπὸ τῆς ἀχθῆναι δὲ, τὸ πρὸς τὸν ἠρώτησεν εἰ ταῦτα εἰρήκασιν πρὸς αὐτὸν· καὶ ὁ νεανίσκος, Ταῦτα (εἶπεν) ὦ βασιλεῦ, πλείονα δὲ αἱ τούτων εἰρήκειμεν, εἰ πλείονα οἶνον εἴχομεν.

ΑΝΤΙΟΧΟΥ. Αντιόχος ὁ στρατεύσας δὲ πρὸς τὸν Πάρθους, ἐν ἡνι κληθείς καὶ διωγμῶν τὶ φίλων καὶ θεραπόντων ἀποπληθύνθεις, εἰς ἔπαυλιν πεινήτων ἀνθρώπων ἀγνοῦν ἐἴσηλθε καὶ πρὸς τὸ δειπνοῦν ἐμὲ δὲ δόξην πρὸς τὴν βασιλείας, ἡκούσεν ὅτι τὰλλα χρεῖσός ἐστιν, φίλοις δὲ μοχθηροῖς ἐπιβέπων τὰ πλεῖστα παρορά, καὶ πολλὰς ἀμελεῖ τὶ ἀναγκάων Ἀττάλῃς ἡλιαν φιλόηρος εἶ. τότε μὲν ἐν εἰσώπησεν ἅμα δὲ ἡμέρα τῶν δόρου φέρων πρὸς ἡμοιῶν ὅτι τὶ ἔπαυλιν, φανερός ἡμόμενος, ποροφρομένης τὸ πορφύρας αὐτῆς καὶ ὄξυ δὲ ἡματός, Ἀλλὰ ἀφ' ἧς (εἶπεν) ἡμέρας ἡμᾶς ἀνέληθα, πρὸς τὸν ἐχθρὸς δηγηθῆναι λόγων ἡκούσα πρὸς ἡμᾶς. Τῶν δὲ Ἰεδαίων, πολιορκήσας αὐτὸν τὰ Ἱεροσόλυμα, πρὸς τὴν μεγίστην ἑορτὴν αἰτησάμενοι ἐπὶ ἡμέραν ἀνοχᾶς, ἔ μόνον ἔδωκε ταῦτα, δηγὰ καὶ αὐρὸς χρυσόκερας πρὸς ἀσκασάμενος, καὶ θυμαμῆν καὶ ἀρωμῆν πλῆθος, ἀχθῆναι τὶ πύλων ἐπὶ ἡμῶν καὶ πρὸς τοῖς ἐκείνων ἱερεῖσι τὶ θυσιαν, αὐτοῖς ἐπέδωκεν εἰς τὸν ἐραλοπέδον. οἱ δὲ Ἰεδαῖοι θαυμάσαντες, ἀχθῆναι εἰσὶν μὲν τὴν ἑορτὴν ἀνεχέμεναι.

ΘΕΜΙΣΤΟΚΛΕΟΥΣ. Θεμιστοκλῆς ἔτι μείζων ὢν, ἐν πότις ἐκυλιθεῖτο καὶ γυναικῶν ἐπεὶ δὲ Μιλτιάδης στρατηγὸν ἐπέκτισεν ἐν Μαραθῶνι πρὸς βαρβάρους, ὅσδεν ἐπὶ αὐτῶν ἀπακτωῖν Θεμιστοκλῆν.

A ANTIUCHVS cognomēto Accipitēr (hoc enim Hierax significat) bellum de regno aduersus fratrem Seleucum gerebat, qui cum a Gallis victus nusquam appareret, putareturque in pugna concisus, posita Antiochus purpura pullam induit vestem. paulo post audita incolumitate fratris, diis rem sacram oblatum nuncium fecit, ciuitatibusque sibi subditis vt ferta gererent imperauit.

B EUMENES fructis a Perseo infidiis periisse putabatur. Quæ fama cum esset Pergamum perlata, Attalus eius frater sumto diademate, ductaq; ipsi vxore regnum occepit. Post fratrem viuere & Pergamum venire inaudiens, cum stipatoribus ei pro more obuiam iuit, hostile gerens. Eumenes eum amanter salutauit, inque aurem infusurrauit,

Vxorem haud duc, nisi defunctum videris. aliud per omnem vitam quod offensa speciē præberet nihil neque fecit neque dixit, sed & moriens vxorē ei regnūq; tradidit. Vicissim Attalus nullum suorum liberorum (habebat n. complures) educauit, sed Eumenis filio adulto viuens regnum detulit.

C PYRRHVS a filiis pusiombus interrogatus cui nam regnum vellet relinquere, Ei respondit, qui de vobis acutiorem habebit gladium. Interrogatus de

D Pythone & Cartheisio tibicinibus, vter eorum præstantior esset, respondit: Polysperchon imperator. Cum duobus præliis vicisset Romanos, multosq; amicorum & ducum amisisset, Si adhuc semel, inquit, Romanos vincemus, actum est de nobis. Sicilia excidens, cum inde soluisset, cōuersus retro ad amicos dixit: qualem Romanis & Carthaginensibus palæstram relinquimus. Militibus Aquilæ cognomē ei tribuētibus: Quid ni sim aquila, inquit, vestris armis tanquam solidis alis subleuatus? Audiebat adolescentes quosdam multis inter pocula maledictis ipsum proscidisse. eos postridie vnuerfos ad se adduci iussit, primumq; ex iis percunctatus est, an de ipso talia dixissent, omnino, respondit hic, talia: pluraq; his dixissemus, si plus vini nobis fuisset.

E ANTIUCHVS is qui iterum in Parthos expeditionem fecit, in venatione quadam dum feras infestat, ab amicis & famulis aberrauit, casamque hominum egenorum ignotus iis intrauit. cum q; inter cœnandum mentionem regis intulisset, responsum est esse regē alioqui bonum, sed qui pleraq; amicis prauis hominibus mandaret ac negligeret, ac præ nimio venandi studio sæpenumero res necessarias ommitteret. Ac tunc quidē tacuit: sub lucem autem cum ad casam venirent satellites, & allata purpura diademateque agnosceretur: Ab eo, inquit, die, quo vos recepi, heripimus veros de me sermones audiui. Obsidentem Hierosolyma ludæi vt maximam suam festiuitatem possent celebrare, septem dierum inducias poposcerunt. Nō id modo concessit, sed & tauros auratis cornibus apparauit, aromatumque copiam & vsque ad portas cum pompa deduxit, traditaque ipsorum sacerdotibus victima in castra rediit. Quod mirati ludæi, statim post exactos festos dies deditionem fecerunt.

F THEMISTOCLES adolescens etiamnum potabat & scortabatur. sed postquam Miltiades imperator ad Marathonem barbaros vicit, non amplius offendere licuit Themistoclem aliquid contra officium facientem.

Miran
mire n
Interro
respon
victor
mare
te, met
toribus
perit
a pere
gna ca
cos ad
Them
certam
spondit
qui iust
tollente
do aud
gustis n
rum mi
Cumq;
misso ad
ad Helle
de ponte
pius sal
obiicien
lebrem
ego si Se
tu, si Ath
amante
ria magi
adulare
sed tamen
di, vt se
tu, inqu
caneres
iudicari
segeren
re diceb
Athenie
lia proci
rum se m
tē adfice
re iussit
sibus ip
ratis, inq
tano sele
nes ort
dicetes fo
funt. Ere
thidum p
non habe
Græcia, a
loqui, se
eorum in
reforma
tempus si
ret, vt su
pretem,
Multis d
suis dixit
MYRO
expediti
instaret
nondum
Abūwa

Mirantibus mutationem: Non finit (inquit) dormire me aut socordem esse trophæum Miltiadis. Interrogativter esse mallet, Achilles an Homerus, respondit: Tu vero malleſne Olympico certamine victor eſſe, an præco qui victorum nomina præclamarer: Xerxe magna illa claſſe Græciam inuadente, metuēs ne Epicycles, vnus de popularibus oratoribus, homo turpis lucri ſtudioſus & timidus imperium naçtus urbem perderet, pecunia data eum a petendo imperio detraxit. Adimanto naual. pugna cum hoſte decernere trepidante, & ſibi Græcos ad eam cohortanti atque animanti dicente, O Themistocles, flagris cædere moris eſt eos qui in certaminibus prius quam iubentur ſurgunt: reſpondit: næ ita eſt Adimante: ſed neq; coronantur qui iuſto tardius prodeunt. Eurybiade baculum tollente ac plagam minante, Feri ſane, inquit, modo audias. Cum nõ perſuaderet Eurybiadi vt in anguſtiis nauale prælium cõfereret, clam ad barbarum miſit, hortans ne metueret Græcos fugiētes. Cumq; is parens huic conſilio victus eſſet, ruriſum miſſo ad eum internuncio ſuaſit vt quamprimum ad Helleſpontum fugeret: cogitare enim Græcos de ponte reſcindendo. vt dum ſeruaret Græcos, iſpius ſaluti conſulere putaretur. Seriphio cuidam obiicienti, non propter ſeſe, ſed propter urbem celebrem ipſum eſſe: verum, ait, dicis. cæterum neq; ego ſi Seriphius fuiſſem, factus eſſem nobilis, neq; tu, ſi Athenienſis. Cum Antiphates formoſus, qui amantem prius ipſum fugerat atq; ſpreuerat, gloria magna potentiaq; auctum accederet atque adulareretur: Heus, inquit, adoleſcens, Sero ambo, ſed tamen ſapere cepimus. Poſtulant a ſe Simondi, vt ſententiam quandam iniuſtam ferret: neq; tu, inquit, poeta bonus eſſes ſi præter numerum caneres, neq; ego princeps probus, ſi contra leges iudicarem. Filium ſuum erga matrem petulantius ſegerentem, omnibus Græcis potentia antecellere dicebat. Græcis enim imperare Athenienſes, Athenienſibus ſe, ſibi vxorem, huic filium. De filiaæ procis probum diuiti prætulit: quod diceret virum ſe malle pecunia, quam pecuniam viri egentē adſciſcere. Fundum vendens, præconē indicare iuſſit commodum eius eſſe vicinum. Athenienſibus ipſum contumelia afficientibus, Quid laboratis, inquit, ſepe ab iuſſe affecti beneficiis? Ac platanos ſeſe cõparabat, ſub quam confugiunt homines orta tempeſtate: reddita ſerenitate prætergrediētes folia eius ſtringunt, ipſamq; diçteriis inceſſunt. Eretrienſes ſublannās dicebat eos inſtar teuthidium pitcium gladios quidem habere, ſed cor non habere. Eiectus Athenis primum, deinde etiã Græcia, ad Perſarum regem ſe contulit. iuſſusque loqui, ſermonem auleis ſimilem eſſe dixit. nam eorum in morem, exporrectum quidem oſtendere formas, contractum autem occultare. Petiitq; tempus ſibi dari dum Perſicam linguam addiſceret, vt ſuo arbitrio ſuis ipſius verbis, non per interpretem, regi ſuam poſſet explicare ſententiam. Multis donis ornatus, & celeriter ditatus, pueris ſuis dixit: Periſſemus pueri, niſi periſſemus.

MYRONIDES bellum contra Boæotos faciens, expeditionem Athenienſibus denunciauerat. cū inſtaret hora exeundi, ac centuriones ſignificarēt nondum omnes ad ſigna conueniſſe: Preſto ſunt,

Αθλιωαίς ὅτι Βοιωτοῖς γρατεύων ἐνείκη δὲ τῆς ὥρας, καὶ τῶν λοχαγῶν λεγόντων μηδέπω πάντας παρῆναι,

A πρὸς τὸς θαυμάζοντας ἡ μεταβολὴν ἔλεγε ὡς, Οὐκ ἔα με καθεύδειν ὅσδε ραθυμῶν τὸ Μιλτιάδου ἔργον. Ἐρωτηθεὶς δὲ πότερον Ἀχίλλεὺς ἔβουλετ' ἀν' ἠὲ Ὀμήρου εἶ, Σὺ δὲ αὐτὸς (ἔφη) πότερον ἠτελες ὀνικῶν ἐν Ὀλυμπιάσιν ἢ ὀκνηρῶν τοῖς νικῶντας εἶ; Ξέρξου δὲ καταβαίνοντος ὅτι τὴν Ἑλλάδα τὰ μεγάλα σὺλα, φοβηθεὶς Ἐπικύδω τὸν δημαγωγὸν ἀσχεροδῆν καὶ δειλὸν ὄντα, μὴ στρατηγὸς γενόμενος ἀπολέσῃ τὴν πόλιν, ἔπεισεν ἄρχοντα τῆς στρατηγίας ἀποσῆναι. Ἀδειμάντου ἡ ναυμαχεῖν μὴ βολμῶντος, εἰπόντος πρὸς τὸν Θεμιστοκλέα τοῖς Ἑλλήνας ὅσα καλοῦντα καὶ πρὸς τὸν Ὠθέπιοκλῆς, τὸς ἐν τοῖς ἀγῶσι πρὸς ἑαυτοῖς μαστῆροσιν αἰεὶ, Ναὶ (εἶπεν) ὦ Ἀδειμάντε τὸς ἡλειπομόνοις οὐ φερανοῦσιν. Ἐπειδὴ μὲν τὸς Εὐρυβιάδου τὴν βασιλείαν ὡς πατάξοντος, Πάταξον μὲν οὖν, εἶπεν, ἀχρυσὸν δέ. Μὴ πείθων δὲ τὸν Εὐρυβιάδην ἐν τοῖς γενοῖς ναυμαχῆσαι, κρύφα πρὸς τὸν βαρβαρὸν ἔπεμψε, παρακαλῶν μὴ δεδιέναι τοῖς Ἑλληνας ἀποδιδράσκειν. ἔπειδὴ πείθεσθαι οὐκ ἠτήθη, ναυμαχῆσαι ὅπου στωέφερε τοῖς Ἑλλησι, πάλιν ἔπεμψε πρὸς αὐτὸν, κελύων φθῆγαν ὅτι τὸν Ἑλλήσποντον τὴν παρῆναι, ὡς τῶν Ἑλλήνων ἄρχοντα μὲν λύειν τὴν γέφυραν ἵνα σώζωι τοῖς Ἑλληνας, ἐκείνοι δὲ σῶζωι. Τὸ δὲ Σερειφίου πρὸς αὐτὸν εἰπόντος ὡς οὐδὲ αὐτὸν, ἀλλὰ εἴτε τὴν πόλιν ἐνδός ἐστιν, Ἀληθῆ λέγεις. (εἶπεν) ἄλλ' οὐτ' ἀν' ἐγὼ Σερειφίος ὡν ἐχρὸν ἐνδός, οὔτε σὺ, Ἀθηναῖος. Ἀντιφάτου ἡ τὸς καλῶς πρὸς τὸν ἑρανοῦ τὸν Θεμιστοκλέα φθῆγαντος καὶ καταφρονοῦντος, ἐπεὶ δὲ δόξαν ἔχε μεγάλην καὶ δυνάμειν, πρὸς εὐρυμῆς καὶ χαλαρόντος, Ὠμειρέκιοι (εἶπεν) ὅφ' ἐμὲ ἀμφοτέρω, ἀλλὰ νοῦν εὐσχήκαμην. Πρὸς δὲ Σιμφιδῶν ἄρχοντα μὲν ἵνα κείσιν εὐδικῆσαι, ἔφη μὴτ' ἀν' ἐκείνον ἡμέα ποιητὴν ἀγαθὸν, ἀδύνατον δὲ μέλος μὴτ' αὐτὸν ἀρχοντα γρησόν, δικάζοντα πρὸς τὸν νόμον. Τὸν δὲ ἦν ἐν τρυφῶντα τῆ μητεῖ, πλείστον Ἑλλήνων ἔλεγε δυνάσασθαι. τῶν γὰρ Ἑλλήνων ἀρχεῖν Ἀθηναῖοις Ἀθλιωῶν δὲ, ἑαυτὸν ἑαυτοῦ δὲ, τὴν ἐκείνου μητερεῖ τῆς δὲ μητερός, οὐκ εἶνον. Τῶν δὲ τῶν θυγατέρα μινωμόνων αὐτὸν ὅτι πεικῆ τῆ πλοισίου πρὸς μῆσας, ἀδύνατον ἔφη ζητεῖν γρημάτων δεινόν μᾶλλον ἢ γρημάτα ἀδύνατον. Χαριόων δὲ πωλῶν, ἐκέλευσε κηρύττειν ἵτι καὶ γίγνοντα γρησόν ἔχει. Τῶν δὲ Ἀθλιωῶν αὐτὸν πρὸς πηλακίζοντων, Τί καπῆατε (εἶπεν) ἵτι τῶν αὐτῶν πολλὰ κίβητος ἔχουσιν καὶ τῶν πλατάνοις ἀπεικάζειν αὐτὸν, αἷς ἑσπόμενοι καὶ χιμαζόμενοι, ἡμολῆς δὲ δίδας πλοισι παρέρχόμενοι καὶ λοιδοροῦσι. Τοῖς δὲ Ἐρετειεῖς ὅτι σκώτων, ἔλεγε ὡς πρὸς πυθίδας μάχασθαι μὲν ἔχειν, καρδίαν δὲ μὴ ἔχειν. Ἐπεὶ δὲ ἔξεπεσε τῶν Ἀθηναίων τὸν πρὸς τὸν, εἶπε καὶ τῆς Ἑλλάδος, ἀναβάς πρὸς βασιλεία καὶ κελυρόμνος λέγειν, ἔφη τὸν λόγον εὐκείναι πῆς ποικίλοις φράμασιν. ὡς γὰρ ἐκείνα, καὶ τῶν ἐκείνων μὲν ὅτι δεικνύωι τὰ εἶδη ἡσσελλόμενοι δὲ, κρύπτειν καὶ ἀφαιτεῖν. ἠτήσατο δὲ καὶ γρησόν ὅπως τὸν Περσικὴν ἀλέκτον καλαμαθῶν, ὡς βέλε, καὶ μὴ δὲ ἑτέρας ποιῆσαι τὴν πρὸς αὐτὸν ἐνδείξιν. Πολλῶν δὲ δωρεῶν ἀξιώθεις, καὶ τῶν πλούσιος ἡρόμνος, πρὸς τοῖς παῖδας εἶπεν, Ὠ παῖδες, ἀπώλομεθ' ἀν' εἰ μὴ ἀπολώμεθ'.

ΜΥΡΩΝΙΔΟΙ. Μυρωνίδης παρήγειλεν ἔξοδον

Πρόβου (εἶπεν) οἱ μέλλοντες μάχεσθαι. καὶ χερσάμνος αὐτοῖς παροθύμοις, ἐνίκησε τοὺς πολεμίους.

ΑΡΙΣΤΕΙΔΟΥ. Ἀριστείδης δὲ ὁ δίκαιος ἀείκων αὐτὸν ἐπολιτεύετο, καὶ τὰς ἐπαρείας ἐφύλαξεν, ὡς τῆς ἀπὸ τῶν φίλων διωάμεως ἀδικεῖν ἐπαρνούσης. Ἐπεὶ δὲ τῶν Ἀθηναίων ὀρθομένων ἐπὶ τὸν ἔξοστραχισμόν, ἀνδρωπος ἀρχάμματος καὶ ἀρχαῖος ὄστραχον ἴχον παροσήληεν αὐτῶν, κελύων ἐγγράφαί τ' ὄνομα τῶν Ἀριστείδου, Γνωσκέις γὰρ (ἐφη) τὸν Ἀριστείδην; τῶ δὲ ἀνθρώπου γνώσκων μὲν οὐ φήσαστος, ἀρθεσθαι δὲ τῆ τῶ δίκαιος παροσηρέα, σιωπήσας ἐν ἄρχῃ τὸ ὄνομα τῶν Ἰσραήλ, καὶ ἀπέδωκεν. Ἐξ ἧς δὲ αὐτὸν τῶ Θεμιστοκλέους, καὶ παροσδότης ἐκπεμφθεὶς σιωπῶντα, Βέλγ (Φοῖν) ὡ Θεμιστοκλῆς ἐπὶ τῶ ὄρων τὴν ἔξτραν ἀπολίπωμαι, ἀλλὰ δὲ δοκῆ, πάλιν αὐτὴν ἐπὶ μὲν ἰεσληνόμεθα. Τάξας δὲ τῶς φέρεται τοῖς Ἕλλησι, ποσούτων πτωχότερος ἐπὶ μὴ ληϊσσοί εἰς τὴν ἀποδημίαν αἰήλωσεν. Αἰσχύλου δὲ ποιήσαντος εἰς Ἀμφιάραον,

Οὐ γὰρ δοκεῖν ἄριστος ἄν' εἶη γέλοι,
Βαθεῖαν ἀλοκα δ' ἀφ' ἑνὸς καρπούμυρος,
Ἀφ' ἧς τὰ κεδνὰ βλασάνει βουλόμενα.

καὶ λευκῶν τούτων, πάντες εἰς Ἀριστείδην ἀπέβλεψαν.

ΠΕΡΙΚΛΕΟΥΣ. Περικλῆς, ὅποτε μέλλοι στρατηγεῖν, αἰαλαμβαίων τὴν χλαμύδα, παρ' ἑαυτὸν ἔλεγε, Πρὸς τὴν Περικλῆς, ἐλθόντων μέλλεις ἀρχῆν, Ἐμύων καὶ Ἀθηναίων. Ἐκέλευσε δὲ τοῖς Ἀθηναίοις τὴν Αἴγιαν ὡς παρ' ἡμῶν ἀφαιρεῖν τῶ Πειραιῶς. Πρὸς δὲ φίλον ἑνὰ μύρτυειας λευκοῖς δεύμενον, ἢ παροσην καὶ ὄρχος, ἐφίση μέγιστον τῶ βωμοῦ φίλος εἶη. Μέλλων δὲ ἀποδησέειν, αὐτὸς ἑαυτὸν ἐμακάριζεν ὅτι μηδεὶς Ἀθηναίων μέλας ἰμάτιον δὲ αὐτὸν ἐνεδύσατο.

ΑΛΚΙΒΙΑΔΟΥ. Ἀλκιβιάδης ἐπὶ πᾶσι ὡν ἐλήφθη λαβῶν ἐν παλαίστρῃ καὶ μὴ διωάμνος ἀφ' ὧν γαίην, ἔδακε τὴν χεῖρα τῶ κατὰ παλαίοντος. εἰπόντος δὲ σκείνου, Δάκνεις ὡς αἰ γυναικες, Οὐ μύρου (εἶπεν) ἀλλ' ὡς οἱ λέοντες. Ἐχὼν δὲ κύρια πάγκρατον ἐωνημύρον ἐπὶ ταχυχιλίων δραχμῶν, ἀπέχεσθαι αὐτὸν τὴν ἔσθην, Ὅπως (ἐφη) τῶτο λέγων ἄνθρωποι παρ' ἑμοῦ, καὶ μηδὲν ἄλλο πολυπραγμοῦσιν. Πρὸς τῶν δὲ διδασκαλείῳ, ῥαφάδιαν Ἰλιάδος ἤπει τῶ δὲ διδασκάλου μηδὲν ἔχειν Ὀμήρου φήσαστος, ἐν τείφας αὐτῶν κρύδουλον παρῆλθεν. Ἐλθὼν δὲ ἐπὶ θύρας τῶ Περικλέους, καὶ πυθόμενος αὐτὸν μὴ σχολάζειν, ἀλλὰ σκαπεῖν ὡς ἀποδώσει λόγους Ἀθηναίοις, Οὐ βέλπτον (ἐφη) σκαπεῖν ὡς ὅπως μὴ σκα ἀποδώσει; Καλούμενος δὲ ὅτι κρίσιν θανατικὴν ἐπὶ τῶν Ἀθηναίων ἀπὸ Σικελίας, ἐκρυψεν ἑαυτὸν εἰπόντων δὴ ἦν εἶη τὸν δίκην ἔχοντα, ζητεῖν ἀποφυγῆν, ἔξον φυγεῖν. Εἰπόντος δὲ ἵανος, Οὐ πεισθεῖς τῆ πατερίδι τὴν σκα τοῦ κρίσιν; Ἐγὼ μὲν (ἐφη) σκα δὲ τῆ μητεῖ, μὴ πως ἀγνοήσασα τὴν μέλαιναν βάλην ψῆφον ἀπὸ τῆς λαδικῆς. Ἀκούσας δὲ ὅτι θάνατος αὐτῶν καὶ τῶ σιωπῶντα κατέγνωσται, Δείξομαι δὲ αὐτοῖς ὅτι τῶ μύρου καὶ τῶ παρῶν Λακεδαιμονίους βελάμνος, τὸν Δεκελίων ἐγάρφεν ἐπὶ τοῖς Ἀθηναίοις πόλεμον.

ΛΑΜΑΧΟΥ. Λάμαχος ἐπέτιμα ἑνὶ τῶν λοχαγῶν ἀμύρτον. τῶ δὲ φήσαντος μηκέτι τῶτο ποιήσῃ, Οὐκ ἔστιν (εἶπεν) ἐν πολέμῳ δὲ ἀμύρτεν.

ΙΦΙΚΡΑΤΟΥΣ. Ἰφικράτης, δὲ κἀν ἡὸς εἶη σκυτοτόμου, κατέφρονε τὸ δοξάζαν δὲ τότε παρῶν ἔσχε ὅτι τῶν

ait, q pugnaturi sūt, iisq; vsus alacribus, hostē vicit. ARISTIDES cognomento Iustus semper pro se ac solus temp. gessit, societatesq; fugit: quod parta amicorum praesidiopotētia soleret ad iniustos conatus animare. Atheniensibus eo tendentibus, ut ostracismo ipsū vrbe eiicerēt, homo rusticus litterarumq; rudis testā ei attulit, petiitq; ut nomen Aristidis inscriberet. Nosti vero, inquit, Aristidem? Non equidem, respondit rusticus: sed molestum mihi est Iusti cognomentum. tum Aristides silens nomen suum testae inscripsit, eamq; homini reddidit. Intercedebat ei cum Themistocle inimicitia. cum eo missus aliquo legatus, Visne (inquit) o Themistocles inimicitiam in finibus deponamus? si enim videbitur, reuerſi eam rursus suscipiemus. Tributa Graecis imponens, tanto rediit pauperior, quantum in peregrinationem infutum fuit. Aeschylus in Amphiarum hos fecit versus;

Neque enim videri, sed vult esse is optimus,
Sulcum profundum in pectore consitum suo
Habens, veneranda consilia unde pullulant.

hi cum in theatro recitarentur, omnium oculi sunt in Aristidem coniecti.

PERICLES praetura gesturus, chlænam sumens ita seipsum solebat alloqui: Memento Pericles liberis te imperaturum, Graecis, atq; Atheniensibus. Aeginam abolere iubebat, tanquam oculis Peirei damnosam. Amico falsum a se testimoniū, quod iureiurando erat faciendum, exigenti, Amicum se vsq; ad aram esse respondit. Moriturus seipsum felicem praedicauit, quod nulli Atheniensium atre vestis gerendae causa fuisset.

ALCIBIADES etiamnum puer in palaestra ita comprehensus, ut non posset effugere, colluctantis manum momordit. qui cū diceret, Mordes, sicut mulieres: respondit, Nequaquam, sed ut leones. Canem possidebat perpulcrum, emtum LXX. minis. ei caudam amputauit, eo id se facere dicens, ut habeant Athenienses quod de ipso loquerentur, neque in alias inquirerent res eius. Ad ludum aliquando litterarum veniens, rhapsodiam Iliadis poposcit magistrum: eiq; cum nihil Homericum se habere diceret, colapho impacto transit. Veniens ad fores Periclis, audiuit eum occupatum esse, ac circumspicere quomodo rationes posset Atheniensibus reddere: Nonne, inquit, praestabat excogitare rationem, ne eas redderet? Euocatus ab Atheniensibus e Sicilia ad dicendam causam, cum quidem capitis anquireretur, abdidit sese: stultum esse dicens reum qui cum fugere iudicium liceat, quærat qui in eo se defendat. Ac dicenti cuidam, Nō fidis patriæ de te iudicaturæ? ne matri quidem, inquit. metuerem enim ne per errorem atrum calculum pro albo in vnam iniiceret. Audito se & qui cum ipso erant morti ab Atheniensibus addictos esse, Ostedamus, ait, illis nos viuere. Simulq; se ad Lacedæmonios contulit, & bellum Decelicum contra Athenienses excitauit.

LAMACHVS centurionem quendam commisi erroris causa verbis increpabat. ac respondenti, posthac se nihil tale admissurum, hoc referebat: In bello non licet bis peccare.

IPHICRATES despiciebatur, quod cerdonis filius esse putaretur. tunc primum existimationem

sibi peperit
mis viuam
Is cum call
fuisse, ac
set, quære
dit, turpiss
tarā. Pugn
teri se ipso
mine a
talis post
quam rem
de me pot
modi, vni
probraret
incipit gen
dā oratore
seipso sent
gerens, an
sciam nific
T I M O T
rator, ac n
ipsum dorm
que, Sitat
me vigilan
dacibus du
demonstr
duit, quod
pe me telu
tem comm
suum esse i
imperator
veltem po
CHAB
ratorem
Proditio
suum freq
prehensu
inquit, si
nenses, se
ctumq; in
esse ceruo
num agm
HEGES
Philippun
cione qui
Omnino
stes, & pub
nes, siqu
num impe
PYTHE
tur in publi
xandro pro
adolescē
Enimvero
decreto v
est.
PHOCIA
tem vidit,
dicenti, V
de, inquit
putare pos
durus. O
vnum esse
sententis
set, ac voc
Soli. n. lib
ac dicere

sibi peperit, cum saucius ipse hostem vna cum armis viuum corripies in suam transtulit triremem. Is cum castra in regione amica & confederata posuisset, accurateq; ea vallo & fossa communiuisset, quærenti cuiusnam metu hoc faceret: respondit, turpissimam esse imperatoris vocem, Non putarâ. Pugnâ contra barbaros instruens, aiebat vereri se Iphicratē barbaris nō esse notum. suo. n. nomine aliis hostibus terrorem se incutere. Rei capitalis postulatus, aduersus calumniatorē dixit: Vide quam rem agas, qui instâte bello suades ciuitati vt de me potius quam mecum decernat. Cum ei Harmodi⁹, vnus de prisca illius Harmodii posteris, exprobraret ignobilitatem, respondit: Meum à me incipit genus, tuū in te desinit. Interrogatus à quodâ oratore, quis tandem esset, qui ita magnifice de seipso sentiret, equesne an sagittarius, an peltam gerens, an pedester: Nihil, inquit, horum, sed qui sciam hisce omnibus imperare.

TIMOTHEVS fortunatus videbatur esse imperator, ac non nihil inuidi pingebant vrbes vltro in ipsius dormientis nassam se induentes. dicebat itaque, Si tantas ego vrbes per somnum capio, quid me vigilantem putatis facturum? Quodam de audacibus ducibus vulnus acceptum Atheniensibus demonstrante: Me vero, inquit Timotheus, pudit, quod cum ego dux vester in Samo essem, ppe me telum catapultæ decidit. Oratoribus Charetem commendantibus, talemq; debere Atheniensium esse imperatorem dicentibus: non, inquit, imperatorem, sed eum qui imperatori stragulam vestem portet.

CHABRIAS dicebat optimum hunc esse imperatorem, qui maxime cognitas habeat res hostiū. Proditionis vna cum Iphicrate accusatus, gymnasium frequentabat, solitaque hora prandebat. reprehensusque eo nomine ab Iphicrate: Proinde, inquit, si quid sinistrum de nobis statuerint Athenienses, squalidum te&ieiunum, me pransum vinctumq; interficient. Solebat dicere, terribiliorem esse ceruorum exercitum leone ducē, quam leonum agmen ducente ceruo.

HEGESIPPVS cognomento **Crobylus**, aduersus Philippum Athenienses instigabat. Cumq; è concione quidam occlamasset, Bellum introducis? Omnino: inquit, atque atras etiam mehercle vestes, & publicas funerationes funebresque orationes, siquidem liberi viuere, neq; facere Macedonum imperata volumus.

PYTHEAS etiamnum adolescens progrediebatur in publicum, dicturus contra decreta de Alexandro promulgata. cumq; diceret quidam, Tu adolescens cum sis, de tantis rebus audes dicere? Enimuero, inquit, Alexander, quem vos Deum decreto vestro facitis, natu quam ego minor est.

PHOCIONEM Atheniensem nemo neque ridentem vidit, neq; lacrymantem. Coacta concione dicenti, Videre mihi ò Phocion cogitabūsus: Recte, inquit, coniciis. delibero enim an aliquid amputare possim de verbis quæ sum ad populum facturus. Oraculo Atheniensibus significatum erat, vnum esse in ciuitate qui omnium aduersaretur sententiis: cum quæri iuberent quisnam ille esset, ac vociferarentur, Se illum esse Phocio dixit: Soli. n. sibi nihil eorum probari, quæ vulgo fierent as dicerentur. Aliquando dicens suam sententiā,

A ματαν πολέμιον δούρα μετ' ὀπλων ζώντα συναρπάσας, εἰς τὴν εἰαυτ' τελέρη μετῴεικεν. Εἰς τὴν φιλίαν καὶ συμμάχου χώραν στρατοπέδων, καὶ χάρακα βαλλομένων, καὶ παφροὶ ὀρυγμάτων ἔπιμελῶς, ὡς εἰπόντα, **Τί γὰρ φοβόμεθα; χρεῖσθιν ἔφησε στρατηγὸς Φωνίου εἶπεν, Ὅτι, Οὐκ αὖτε περὶ δόκησα. Παρεχάτα πόλιος ὅτις βαρβάρους, ἔφη δεδιέναι μὴ τ' Ἰφικράτην οὐκ ἴσασιν, ὡς καταπλήθει τὸς ἄλλοις πελεμίοις. Κρονίου δὲ θανάτου, ὡς τὸν συκοφαντῶν, Οἴα ποῖς ὡ αἰδέσθαι (εἶπε) πολέμου ὡς εἰσῶτος, τὴν πόλιν ὡς εἰμῶ πεθῶν βουλεύεσθαι καὶ μὴ μετ' ἐμοῦ; Πρὸς δὲ Ἀρμόδιον τὸν τῶν παλαιῶν Ἀμοδίου ἀπόγονον, εἰς διεγρηῖται αὐτῷ λοιδορῶμενον, ἔφη, Τὸ μὲν ἐμὸν ἀπ' ἐμοῦ χῆρος ἀρχεται, ὃ δὲ σὸν ἐν σοὶ παύεται. Ῥήτορος δὲ πῖνος ἐπερωτῶντος αὐτὸν ἐν ἐκκλησίᾳ, Τίς ὦν μέγα φρονεῖς; πότερον ἵππος, ἢ πεζότης, ἢ πελταστής, ἢ πεζός; Οὐδεὶς (ἔφη) τέτων, ἀλλ' ὅπασιν τῶν τοῖς ἔπιτάτην.**

TIMOTHEOY. Τιμόθεος ἀτυχῆς ἐνομιζέτο στρατηγὸς: εἶπεν καὶ φησὶ αὐτῷ πῖνος ἐξωγράφου καὶ πόλεις εἰς κύρτον αὐτομάτως ἐκείνου κατεύδοντος ἐρδουομένης: ἔλεγε δὲ ὁ Τιμόθεος, Εἰ τηλικαύτως πόλεις λαμβάνω κατεύδων, τί με οἶεατε ποιήσῃ ἐρηγηρότα; Τῶν δὲ πολυηραῶν στρατηγῶν πῖνος ἔαμα τοῖς Ἀθῆναιῶσι διεκλύοντος, Ἐγὼ δὲ (εἶπεν) ἠγνώσκω ὅτι μου στρατηγῶν ὑμῶν ἐν Σάμῳ καταπελτικὸν βέλος ἐχρῖς ἔπεισε. Τῶν δὲ ῥητόρων τ' Χάρητα περὶ σαγῶντων, καὶ τοιοῦτον ἀξιοῦντων εἶναι τὸν Ἀθῆναιῶν στρατηγόν, Οὐ τ' στρατηγόν (εἶπεν ὁ Τιμόθεος) ἀλλὰ τ' ὡς στρατηγῶν τὰ εἰρήματα κερμίζοντα.

ΧΑΒΡΙΟΥ. Χαβρίας ἔλεγε καλλιῶνα στρατηγὸν τὸς μάλιστα γνώσκοντας τὰ τ' πολέμων. Δίκην δὲ φέροντων προδοσίας μετ' Ἰφικράτους, ἔπιμελῶντος αὐτῷ τῶν Ἰφικράτους ὅτι κινδυνῶν εἰς τὸ γυμνάσιον βαδίζει καὶ τὴν εἰωθῆσαν ὡσαν ἄριστῶν, Τοιγαροῦν (εἶπεν) ἄλλο πῖνος ὡς εἰμῶν Ἀθῆναιῶν, σὲ μὲν αὐχμηρῶς καὶ ἀσιτον, ἐμὲ δὲ ἠερισκῶτα καὶ ἀκλιμακῶν ἀποκλειῶσιν. Εἰώθη δὲ λέγειν ὅτι φοβεράτερον ὅστιν ἐλάφων στρατοπέδον, ἢ ἐμῶν λέοντος, ἢ λεόντων, ἐλάφου.

ΗΓΗΣΙΠΠΟΥ. Ηγησίππου τῶν Κρωβύλων περὶ σαγῶντων παροξύνοντος τὸς Ἀθῆναιῶσι ὅτι Φίλιππον, ὑπεφώνησε πῖνος ἐκ τ' ἐκκλησίας, Ῥόλεμον εἰσηγή; Ναὶ μὰ Δία (εἶπε) καὶ μέλανα ἰμάτια, καὶ δημοσίας ἐκ φορῶν, καὶ λόγους ἐπιταφίους εἰ μέλλομεν ἐλθῆτεσι βιώσεια, καὶ μὴ ποιήσῃ ὃ

E περὶ σαγῶντων Μακεδόσι.
ΠΥΘΕΟΥ. Πυθέας ἐπὶ μείραχιον ὦν, παρῆλθεν αὐτῶν τῶν τοῖς ὡς Ἀλέξανδρος γραφομένων ψηφίσμασιν εἰπόντος δὲ πῖνος, Σὺ νέος ὦν πολμαῶν λέγειν ὡς τηλικούτων; Καὶ μὲν Ἀλέξανδρος, εἶπεν, ὃν ψηφίσεσθε θεόν, ἐμοῦ νεότερος ὅστι.

ΦΩΚΙΩΝΟΣ ΤΟΥ ΑΘΗΝ. Φωκίων ὁ Ἀθῆναιῶς ὡς ὡς εἰμῶν πῖνος ὡς φησὶ, ἔτε δακρύων. Ἐκκλησίας δὲ γηροκλήνης, ὡς εἰπόντα, Σχεπτομένη ὡς Φωκίων εἰσας, Ὁρθῶς, ἔφη, πεπλάσῃ σέπλομαι γὰρ εἰ τὴν διώαμα ὡς εἰμῶν ὦν μέλα λέγειν ὡς Ἀθῆναιῶσι. Μαρτυρίας δὲ γηροκλήνης Ἀθῆναιῶσι ὡς εἰς ἐστὶν ἀνὴρ ἐν τῇ πόλει τ' ὡς πῖνος ἐναντίον μου. Ἐν ὡς μῆς, καὶ τ' Ἀθῆναιῶν ζητεῖν κελευομένων ὡς πῖνος ὅστι, καὶ βοῶντων, Φωκίων ἑαυτὸν ἔφησε τῶν εἶπεν ὡς εἰμῶν γὰρ ἐαυτῶν μὴ δὲν ἀρέσασθαι ὡς οἱ πολλοὶ ὡς πῖνος καὶ λέξασθαι. Ἐπεὶ δὲ λέξων πολὲν γῶνται,

πρὸς τὸν δῆμον βυδοκίμει, καὶ πρὸς ὁμαλῶς ἑώρα τὸ λό-
 γον ἀποδεχόμενος, ὅτι φρασεὶς πρὸς τὸς φίλους εἶπεν, Οὐ
 δὴ πᾶς κακὸν τι λέγων ἐμαυτὸν λέληθα; Πρὸς ὅσους πινά-
 τῃ Ἀθλαίων ἀποκτείνων ἐπιδόσας, καὶ τῶν ἄλλων ἐπιδιδόντων,
 κληθεὶς πολλάκις, Αἰχμυοίμην δὲ (εἶπεν) ὑμῖν ἐπιδιδούς,
 τί τὸ ὃ μὴ ἀποδίδεις; ἀμα δὲ κλύων τὴν ἀμφόνην. Δημοσθέ-
 νης ὃ τὴν ῥήτορα εἰπόντος, Ἀποκτενοῦσίν σε Ἀθλαῖοι ἐάν
 μηδράσι, Ναὶ (εἶπεν) ἐμὲ μὲν, ἀνὴρ μὲν οὐκ ἐστίν, ἀνὴρ σωφρονισ-
 τῆς. Αἰσχρογέροντος ὃ τὴν συκοφαντοῦ μέλλοντος ἀποθνήσκου ἐν
 ὄψιν δεσποτικῶν κατακρίτου γαρονότος, καὶ δεομένου τὴν Φωκίω-
 να πρὸς αὐτὸν ἐλθῆν. τὸ ὃ φίλων οὐκ ἐώντων πρὸς αὐτὸν φρα-
 σεν πονηρὸν βαδίζειν, Καὶ πᾶς πῆσιν (εἶπεν) ἠδὸν Αἰσχρογέ-
 ρονι λαλήσειεν; Οὐ γὰρ οὐδὲν δὲ τοῖς Βυζαντίοις τὴν Ἀθη-
 ναίων, μὴ δεξαμένους τῇ πόλει Χάρητα πεμφθέντα μὲν δύ-
 νάμεως βοηθὸν αὐτοῖς πρὸς Φίλιππον, εἰπὼν ὅτι Φωκίων ὅτι δεῖ
 μὴ τοῖς ἀπιστοῦσι τῶν συμμάχων, ἀλλὰ τοῖς ἀπιστοῦσιν ὅτι
 φρασηγῶν ὀργίζεσθαι, αὐτὸς ἠρέθη φρασηγῶν καὶ πιεσθεῖς ὑπὸ
 τῶν Βυζαντίων, ἐποίησε τὸν Φίλιππον ἀπελθεῖν ἀποσεκτον.
 Ἀλεξάνδρου ὃ τὴν βασιλείῳ ἐκ τὸν τάλαντα δωρεὰν αὐτῶν
 πέμψαντος, ἠρώτησε τὸς κημίζοντας, τί δὴ ποτε, πολλῶν ὄν-
 των Ἀθλαίων, αὐτῶν μόνον ταῦτα δίδωσιν Ἀλεξάνδρος; εἰ-
 πόντων ὃ οὐκ ἐκείνων ὡς μόνον αὐτὸν ἠγαῖται καλὸν κάραδον εἶναι,
 Οὐκ οὐκ (εἶπεν) ἑασάτω με καὶ δοκεῖν καὶ εἶναι τοιοῦτον. Αἰ-
 τωῦτος ὃ Ἀλεξάνδρου τεταρτεῖς, καὶ τοῦ δήμου κελθόντος ὀ-
 νομαστὴ παρῆναι τὴν Φωκίωνα καὶ συμβουλεύειν, αἰσάσας ἔ-
 φη, Συμβουλεύω πίνω ὑμῖν ἢ κρατεῖν τοῖς ὀπλοῖς αὐτοῖς,
 ἢ φίλοις εἶναι τῶν κρατιῶτων. Λόγους ὃ πρὸς τῆς Ἀλε-
 ξάνδρου τελευτῆς ἐμπεσόντος ἀδεσποῦ, καὶ τῶν ῥητόρων
 αἰσχρογέροντων ὄντων ὅτι ὁ βῆμα, καὶ μὴ μέλλειν ἀλλὰ πο-
 λεμῆν ἢ δὴ κελθόντων, ὁ Φωκίων ἠξίου παρῆναι, καὶ γὰρ
 ναὶ βεβαίως. Εἰ γὰρ τῆμερον (εἶπεν) τέθνηκε, καὶ αὐτοῖς ἔσαι
 καὶ εἰσέτι τεθνηκώς. Τοῦ δὲ Λεωσθένους εἰς τὸν πόλεμον ἐμ-
 βαλόντος τὴν πόλιν, ἐλπίσι λαμψαῖς πρὸς τὸν ἐλθεῖν αἰσ-
 ὄνομα καὶ τὴν ἡγεμονίας ἐπαρθεῖν, τὸς λόγους αὐτῶν τὴν κυπα-
 εἰπτοῖς ἀπέκασε. Καλοὶ γὰρ ὄντες (εἶπεν) καὶ ὑψηλοὶ, καρπὸν
 οὐκ ἔχουσι. Κατωρθωμένων ὃ τὴν πρῶτον, καὶ τὴν πόλεως δι-
 αφέλια θυσις, ἐρωτηθεὶς εἰ ταῦτα ἠθέλει ἔτι περὶ φρα-
 σῆται, Περωσῆσαι μὴ οὐκ (εἶπεν) ταῦτα, βεβαλθῶσαι δὲ
 οὐκ εἶνα.

Τῆν ὃ Ἀπικῆν τὴν Μακεδόνων πρὸς βαλλόντων, καὶ πορτοῦ-
 των τὴν πρῶτον, ὅσων γὰρ πῆσιν ἐνήλικια. πολλῶν ὃ σιωπε-
 χόντων πρὸς αὐτὸν, καὶ παρεκκελευσθέντων ἐκείνων τὴν λόφον
 καταλαβεῖν, καὶ ἐν ταῦτα τάξαι τὴν δύναμιν, Ὡς Ἡράκλεις
 (εἶπεν) ὡς πολλοὶ ὄρα φρασηγῶν, φρασηγῶν ὃ ὀλίγοις. οὐ
 μὴν ἀλλὰ συμβαλὼν ἐκράτησε, καὶ διέφραξε Νικίωνα τὴν ἄρ-
 χοντα τὴν Μακεδόνων. Μεί ὀλίγον ὃ χρόνον οἱ μὲν Ἀθλαῖοι
 τῶν πόλεμον κρατηθέντες ἐδέξαντο φρουρῶν τῶν Ἀντιπά-
 τρου Μενύλλου ὃ τὴν φρουρῶν ἀρχηγῶν χεῖματα τῶν Φω-
 κίωνι δίδοντας, ἀγλακτικῶς εἶπε, μήτε οὐκ εἶνον Ἀλεξάν-
 δρου βελτίονα εἶναι, καὶ χεῖρονα τῶν ἀπὸν ἐφ' ἠλήφεται
 νῦν, τότε μὴ δεξαμένους. Ἀντιπάτρους δὲ ἔφη πῶς δεῖν αἰ-
 τῶν φίλων Ἀθλαίων ὄντων, οὐτε Φωκίωνα λαβεῖν πέπεικεν,
 ἔτε Δημάδην δίδεις ἐμπέπληκεν. Ἀξιοῦτος δὲ Ἀν-
 τιπάτρου ποιῆσαι πῆσιν μὴ δικάων αὐτὸν, Οὐ δύνασαι
 (εἶπεν) Ἀντιπάτρους φίλων Φωκίωνι χεῖσθαι, καὶ χεῖσθαι.

A cum placere se, & æqualiter ab omnibus approba-
 ri suam videret orationem, conuersus ad amicos:
 Numnam, inquit, mihi imprudenti prauum ali-
 quod dictum excidit? postulantibus ad sacrificiũ
 quoddam stipem Atheniensibus, conferentibusq;
 reliquis, aliquoties vocatus, Puderet vero me, in-
 quit, vobis donare, huic (simul creditorem demõ-
 strabat) non reddere. Demosthene oratore dicen-
 te, interficient te Athenienses si insanient: Plane,
 inquit, me, si insanient; te, vbi sapient. Aristogeito
 iudicum sententiis morti addictus, cum iam mori-
 turus in carcere flagitaret vt Phocio ad se veniret,
 huncq; amici ad malum hominem accedere pro-
 hiberet: & vbi tandem, ait Phocion, Aristogitonẽ
 mallet aliquis compellere? irascebantur Athenien-
 ses Byzantiis, quod in urbem nõ admississent Cha-
 retẽ missum cum copiis præsidio ipsis contra Phi-
 lippum. ibi Phocio non succensendum sociis dif-
 fidentibus, sed ducibus potius fidem non meren-
 tibus pronuntians, ipse dux est creatus, admissusq;
 à Byzantiis fidem sibi habentibus, effecit vt Philip-
 pus re infecta discederet. Alexandro rege C talen-
 ta dono mittente ipsi, quæsiuit ex adferentib., quã
 ob rem de tanto Atheniensium numero sibi soli
 istuc largiretur Alexander. cum responderent, so-
 lum ipsum à rege bonũ virum iudicari: talẽ ergo,
 inquit, me & videri & esse patiat. Postente Ale-
 xandro triremes, populoq; nominatim Phocionẽ
 prodire iubente & in medium consulere, surgens:
 Suadeo igitur, ait, vt vel ipsi armis potentiam obti-
 neatis, vel potentium amici sitis. Allatus incerto
 autore erat de morte Alexandri nuncius. ad quem
 cum oratores statim in rostra prouolassent, bellũq;
 abiq; mora vlla suscipiendum autumarent, Phoci-
 on expectare iubebat, remq; certo explorare: nam
 (dicebat) Si hodie mortuus est Alexander, cras et-
 iam ac deinceps erit mortuus. Leosthenes Atheni-
 enses in bellum Lamiacum coniecerat, magna spe
 ob nomen parandæ libertatis & imperii exagita-
 tos. huius orationem cupressorum similem dice-
 bat esse Phocio: quæ cum sint pulchræ & proceræ,
 fructum tamen ferunt nullum. Rebusq; initio
 prospere succedentibus, & ciuitate victimas ob-
 latum nuncium immolante, interrogatus An rem
 ita gestam non vellent: vellem, inquit, altero modo
 decretum fuisse: hæc sic acta esse placet. Macedo-
 nibus Atticam incurfantibus, oramq; maritimam
 populantibus, eduxit qui ætate erant ad militiam
 apti. multis autem ad ipsum concurrentibus hor-
 tantibusq; vt tumulto quem monstrabant occupa-
 to ibi aciem instrueret: Dii boni, inquit, quam
 multos duces, paucos milites video? commissa ta-
 men pugna vicit, & Nicionem Macedonum du-
 cem interfecit. Non multo post tempore Atheni-
 ensibus bello victis præsidium ab Antipatro est
 impositum. cuius præfectus Menyllus pecuniam
 Phocioni cum offerret, indigne id Phocio tulit,
 Neque hunc Alexandro meliorem esse dicens, &
 minus honestas accipiendi causas habere, qui o-
 lim repudiasset. Antipater autem dicebat duos se
 quorum alterum nunquam adducere potuisset vt
 missa dona acciperet, alterum nunquam dandis
 muneribus exfaturasset. Eidem abs se iniustam
 quandam actionem postulanti Phocio: Non po-
 tes, inquit, Antipater, Phocionem & amicum ha-
 bere & adulatorem.

Post mor-
 stituta, i
 amicosq;
 stentes cu
 tacite am
 ciem ex
 cio, Nem
 rum ag
 plorat
 getne
 culo in
 do, inq
 memore
 PISIST
 eo fact
 feat, ven
 gantibus
 volo, vt
 quor, vob
 veni. Del
 quenda
 te sibi &
 uir, eaq;
 tus esse
 tidianum
 bulus filia
 factum of
 sus illum v
 prosequim
 mus: virg
 Comelato
 multa q;
 stidie
 strato: W
 ram mod
 prodiit. I
 filii ecqu
 respondi
 que alios
 DEME
 deregnod
 animi reg
 LYCV
 alenda cor
 formes, te
 reip. form
 fuz id face
 ficare in
 cilia poc
 re. Pugil
 iocum qui
 iudem lap
 gnaciores
 bus Antale
 cum doct
 inuitos ex
 CHAN
 leges Lyc
 vicerunt
 Ferocius
 tibus vni
 rasceret. I
 rent: quia
 constat su
 m. s. o. l.
 ca. te. te. m.

Post mortem Antipatri forma reip. populari constituta, in concione pronunciatu est Phocionem amicosq; eius morte multandos esse. Ibi reliquiflentes cum ad supplicium ducerentur, Phocioni tacite eunti inimicoru quidam obuia factus in faciem exspuit. Tum ad magistratum respiciens Phocio, Nemone, inquit, compescet huc contra decorum agentem? Vna moriturum Euippum, idq; deplorantem & indigne ferentē sic compellauit: Pigetne te cum Phocione mori? Allato ia cicutae poculo interrogatus filione aliquid mandaret: Mando, inquit, tibi fili, atq; hortor te, ne atheniensibus memorem te iniuriarum praebeas.

PISTRATVS atheniensium tyrannus, cum ab eo facta defectione socioru quida Phylē occupasset, venit ad eos veste stragulam portans. Interrogantibus quid vellet, Aut vobis, inquit, persuadere volo, vt mecū in astry, redeatis, aut, si id non contemnor, vobiscū hic manere, & ad eā rem instructus veni. Delata apud ipsū erat mater, q; adolescentē quendā deperiret, cum eoq; rem haberet metuen- te sibi & crebro recusante. Hunc ad cenam vocauit, eaq; peracta percunctatus est, quomodo tractatus esset: respondentiq; iucunde: hoc, inquit, quotidianum tibi erit, si matri meae placueris. Thra- sybulus filiam ipsius amabat, obuiamq; aliquando factum osculatus erat. instiganti ea de causa aduer- sus illum vxori Pistratus: Si, inquit, amantes odio prosequimur, quid faciemus iis, quibus in odio sumus? virginem porro nuptū tradidit Thra- sybulo. Comestatores quida in vxorem ipsius inciderant, multaq; lasciuie dixerant atq; fecerant. qui cum post- cidie lacrymis adhibitis veniā flagitarent a Pisi- strato: Vos quidem, inquit, in posterum date ope- ram modestiae: mea vxor heri nusquam omnino prodiit. Ducturum aliam vxorem interrogantib; filiis ecquid eo id faceret, quod ipsos improbaret: respondit, nequaquam vero, sed vos laudo, cupio- que alios praeterea tales liberos nancisci.

DEMETRIVS Phalereus regi suadebat vt libros de regno & principatu pararet ac legeret, de qb; n. animi reges monere nō audēt, ea in libris exstare.

LYCVRCVS Lacedaemonius ciues adfuefecit ad alendā comā, inquies ea formosos, pulciores: de- formes, terribiliores reddi. Poscentē vt popularē reip. formam Spartae institueret, iussit prius domi- suae id facere. Domos non nisi securi & ferra aedi- ficare iussit: fore enim sic, vt pudeat in vilia domi- cilia pocula, & stragula, & mensas sumtuosas infer- re. Pugillatione & pancratio interdixit, vt ne per iocum quidem victos se fieri sui discerent. Vetuit iisdem saepius bellum inferre, ne ij hoc pacto pu- gnaciores reddantur. Itaq; inferioribus temporibus Antalcidas Agesilao vulnerato dixit, praecleara eum doctrinae praemia à Thebanis reportare, quos inuitos exercuerit, docueritq; bellum gerere.

CHARILLVS rex interrogatus cur tam paucas leges Lycurgus posuisset, respondit, eos qui paucis vterentur verbis non habere opus multis legibus. Ferocius se aduersus ipsum geētū de seruis heilo- tibus vni, Per Castores, inquit, occidēt te nisi i- rascerer. Interrogatus cur comam spartani nutri- rent: quia, inquit, omnium ornatuum hic minimo constat sumtu.

μάλιστα ολίγοις λόγοις μη δειάζόμενοι πολλῶν. Τῶν δ' εἰλώτων υἱὸς θρασύτερον αὐτὰς παρφορομήδης, Νῆ τὰς σὺν (εἶπε) κατέκτανεν τῶν εἰ μὴ ἄργιζόμενον. Πρὸς δὲ τὸν πύλομον Διὰ τὴν κρομφῶν, εἶπε, ὅτι τὸ κράσιον ἀδαπρωτάτος ἔτος ἔβη.

A Μετὰ δ' ἄντιπατρὸς τελευτῆν δημοκρατίας Ἀθῆναιοι ἠγορεύθησαν, κατεγνώθη θάνατος τῷ Φωκίανος ἐν ἐκκλησίᾳ, καὶ τὸ φίλων. οἱ μὲν οὖν ἄλλοι κλαίοντες ἤρουντο· τῶν δ' Ἰωάννη βαδίζοντι τῷ ἔργῳ πρὸς ἐνέπυσεν ἀπομνήστει εἰς τὸ παρσωπόν. ὃ δ', πρὸς τὰς ἀρχοντας ἀποβλέψας, οὐ πάσφης (εἶπε) τῶν ἀρημονοῦνται; Τῶν δ' μελλόντων σωμαπο- θνήσκον ἐνὸς ὄδυρομήδης καὶ ἀρκατοῦτος, Οὐκ ἀγαπᾷς (εἶπε) ὡς εὐπίπτε μὲν Φωκίανος ἀποθανούμενος; Ἡ δ' ἰδὲ κούλικος αὐτὰ παρφορομήδης, ἐρωτηθεὶς εἰπέ λέγει πρὸς τὸν υἱόν, Ἐγὼ σοι (εἶπε) ἐντέλλομαι καὶ ὁρᾷκα ἀλάμην Ἀθη- ναίοις μνησικακεῖν.

B ΠΕΙΣΙΣΤΡΑΤΟΥ. Πείσιστρατος ὁ Ἀθῆναιῶν τύραννος, ἐπεὶ τὸ φίλων πινὲς ἀποστάντες αὐτῷ Φυλιῶ κατέλαβον, ἤλθε πρὸς αὐτοὺς ἐρωματόδεσμον αὐτὸς κερμίζων. πωθανομήδων δ' ἐκείνων τί βέλε; Πείσας ὑμᾶς (εἶπε) ἀπαγαγεῖν, ἢ μὴ πείσας, μὴ μὲν ὑμῶν καὶ ἔχει ἔτι ἀφίγμα στυεσθασμέ- νος. Διαβληθείσης δ' τὴν μήτρην πρὸς αὐτὸν ὡς ἐραστὸς νεα- νόσκου, καὶ κρύφα σώσει φορομήδην καὶ παρσιτμήδην ταπολ- λά, καλέσας ὅτι δειπνον τὴν νεανίσκην ἠρώτησε δειπνήσαισα, πῶς γέροντι ἠδέως δ' φήσαντος, Ταῦτά σοι (εἶπε) καθ' ἡμέραν ἔσαι ἐδὴ τῆ μητρὶ μου δ' ἔρεσκης.

C Ἐπεὶ δ' Ἰθρασύβουλος ἐραὶν αὐτῷ τὸν γυναικὸς ἐφίλησεν ἀ- πομνήστει, παρξωμήδης ἐπ' αὐτὸν ὑπὸ τὸν γυναικὸς, Ἀν- τὸς φιλοῦσας (εἶπε) μισῶμεν, τί ποιήσομεν τὰς μισοῦσας καὶ ἐδῶκεν γυναικᾶ τῷ Ἰθρασύβουλῳ τὸ παρξωμόν.

Κωμαστῶν δὲ πικρῶν παρξωτόντων αὐτῷ τῆ γυναικί, καὶ πολλὰ παρξωτόντων ἀσελγῆ καὶ εἰπόντων, μὴ ἡμέραν δ' ἔπει- σιστράτης δεομήδων καὶ δακρύνονται, Ἰμεῖς μὲν (εἶπε) πειράσθε σωφρονήν τὸ λοιπόν· ἢ δ' ἐμὴ γυνὴ τὸ παρξωτόντων ἐδῶκεν ἔδαμῃ παρξωτόντων. Τῶν παίδων, αὐτῷ γυναικί ἰτέραν γυναικᾶ μέλ- λοντος, ἔχει πωθανομήδων μὴ π μεμορόμενος αὐτοὺς εἶη, Ἡ- κισα, εἶπε, ἀλλ' ἐπαυῶν, καὶ βυλόμενος ἔτερες μοι παῖδας ποιήσεις γυναικί.

D ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΤΟΥ ΦΑΛΗΡΕΩΣ. Δημήτριος ὁ Φαληρέας Ππολεμέω τῷ βασιλεῖ παρήν τὰ παρξω βασιλείας καὶ ἡγεμονίας βιβλία κτᾶσθαι καὶ ἀγαγνώσκον. ἀγὼ οἱ φίλοι πῶς βασιλεύουσιν οὐ γάρρῳσι παρξωμένον, ταῦτα ἐν τοῖς βιβλίοις γέ- γραπται.

E ΛΥΚΟΥΡΓΟΣ. Λυκέρτος ὁ Λακεδαμόνιος εἶησε τὰς πολίτας κρομφῶν, λέγων ὅτι τοὺς μὲν καλοὺς ἢ κρομφῶν δ' ὀρεπε- ἔτεροις ποίσι, τοὺς δ' ἀργεῖοις, φοβερωτέροις. Πρὸς δὲ τὸν κελθῶ- οντα ποίσην ἐν τῇ πόλει δημοκρατία, Σὺ παρξωτος (εἶπε) ἐν τῇ οἰκίᾳ σου ποιήσον δημοκρατία. Ἐκέλευε δ' τὰς οἰκίας ποίσην ἀπὸ πελέκεως καὶ ὀπίονος μόνον. ἀργυρέωσθαι γὰρ εἰς οἰκίας λίθας ἐκπώμασθαι καὶ ἐρώματα καὶ δραπέτας πολυτελέεις εἰς- φέροντας. Πυγμαῖ δ' καὶ παρξωτόντων ἀγωνίζεσθαι ἐκώλυσεν, ἵνα μηδὲ παίζοντες ἀπαυδᾶν ἐπίζωνται.

F Στρατιῶν δ' πολλὰ κρομφῶν τοὺς αὐτοὺς ἐκώλυσεν, ὅπως μὴ ποιάσι μαχόμενοι. Ὑστερον ἐν τῷ Ἀγησιλάου βουθέντος, ὁ Ἀναλκίδας εἶπε κατὰ διδασκάλια τῷ Ἰθρασίαν λαμ- βαίνον αὐτὸν, εἶησαισα καὶ διδασκάλια πολεμειν ἀκροῦσας.

ΧΑΡΙΛΛΟΥ. Χάριλλον ὁ βασιλεὺς ἐρωτηθεὶς ἔχει τί νόμοις ὀλίγοις ἔτι Λυκέρτος εἶηκεν, ἀπεκρίνατο πρὸς γρο- μῶν κατέκτανεν τῶν εἰ μὴ ἄργιζόμενον. Πρὸς δὲ τὸν πύλομον Διὰ τὴν κρομφῶν, εἶπε, ὅτι τὸ κράσιον ἀδαπρωτάτος ἔτος ἔβη.

ΤΗΛΕΚΛΟΥ. Τηλεκλος ο βασιλεὺς πρὸς τὸ ἀδελφὸν ἔλαλθοντα τοῖς πολίταις ὡς ἀγνωμονέστερον αὐτῷ πρὸς φερομένοισι ἢ σκείνω. Σὺ γὰρ εἶπεν, ὅσα οἶδας ἀδικεῖσθαι.

ΘΕΟΠΟΜΠΟΥ. Θεοπομπὸς ἐν τῇ πόλει, πρὸς τὸ ἐπιδφκνύμενον τὸ τεῖχος αὐτῷ, καὶ πωτανόμενον εἰ δὲ κενεῖται καὶ ὑψηλὸν εἶ, ὅ δει γυναικῶν, εἶπεν.

ΑΡΧΙΔΑΜΟΥ. Αρχίδαμος ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ, τὸ συμμάχων ἀξιωματῶν οἰσάσας τὰς φόρους ἀδύσ, εἶπεν, Ὁ πόλεμος ἔτεταγμένα σιτεῖται.

ΒΡΑΣΙΔΟΥ. Βρασίδης ἐν ἰσθμῶν συλλαβῶν μὲν, καὶ δηρῶν, ἀφῆκεν εἶτα πρὸς τὰς παρόντας, Οὐδὲν ἔτι, ἔφη, μὴ κρόνῳ ὅ μὴ σῶζεται πολμῶν ἀμύνασθαι τὰς ἐπιχειρήσας. Ἐν τῷ μάχῃ δὲ τὸ ἀσπίδος ἀκονισθεῖς, καὶ τὸ δόρυ ἔβαύμαπος ἐκλύσας, αὐτῷ τῷ τῷ πολέμιον ἀπέκτεινεν. ἐπερωτηθεὶς ὅ πῶς ἐβῶθη, Πελοπίδης με τῆς ἀσπίδος, εἶπεν. Ἐπεὶ δὲ σπυρῆ πεσὶν αὐτὸν ἐλθῆρουῶντα τὰς ἐπι, Θράκης Ἑλληνας, οἱ ὅ πεμφθέντες εἰς Λακεδαίμονα πρὸς ἐξ, τῇ μητρὶ πρὸς ἡλθον αὐτῷ, πρὸς τὸν μὲν ἠρώτησεν εἰ κελεύει ὁ Βρασίδης ἀπέθανεν ἔκαστα ζῶντων ὅ τῷ Θρακῶν αὐτὸν, καὶ λεγόντων ὡς ὅσους ἄλλως ἔσαι τοῖσδε, Ἀγνοεῖτε, εἶπεν, ὡς ἐξοί. Βρασίδης μὲν γὰρ αὐτὸν ἀγαθός, ἀ τῷ Λακεδαίμονι πολλῶς ἐχθρῶν καὶ ῥόνας.

ΑΓΙΔΟΥ. Ἄγιδος ὁ βασιλεὺς ὅσα ἔφη τὰς Λακεδαίμονίους ἐρωτῶν πόσοι εἰσὶν, ἀλλὰ πῶς εἰσὶν οἱ πολέμοι. Ἐν τῷ Μαντινέᾳ καλυόμενος δὲ μάχῃ τοῖς πολέμοις πλείοσι ζῶν, εἶπεν, Ἀνάκη πολλοῖς μάχῃ τὸ ἀρχὴν πολλῶν βαλόμενον. Ἐπιμαρτύρων ὅ τῷ Ἑλλείων ἐπὶ τῷ Ὀλύμπια κελεύει ἀρχῆν, τίς (εἶπε) ποῖσιν ἡμαρτῶν εἰδὶ ἐτῶν τεσσάρων μᾶ ἡμέρα χροῖται τῇ δικαιοσύνῃ; ἐπιμαρτύρων ὅ τῷ πῶς ἐπαίνοισι, ἔφη, τίς ἡμαρτῶν εἰ πρῶτα κελεύει κελεύει χροῖται, τῇ δικαιοσύνῃ; πρὸς ὅ αὐτῶν πονηρῶν ἐρωτῶντα πολλὰ τίς ἀρίστος εἶναι Σπαρτιατῶν, εἶπεν ὁ τῶν ἀνομοιωτάτες.

Ἐτέρου ὅ πωτανόμενου πόσοι εἰσὶν οἱ Λακεδαίμονιοι, Ὅσοι (εἶπεν) ἰκανοὶ τὰς κακὰς ἀπεύρην. καὶ τὸ αὐτὸ ἐτέρου πωτανόμενος, Πολλοὶ σοι (εἶφη) δοξοῦσιν εἶναι ἀδύσ, ἰδὲ μαχομένους.

ΛΥΣΑΝΔΡΟΥ. Λύσανδρος, Διονυσίᾳ τῷ τυραννῆ πέμφανθι μᾶτα τῷ θυγατρῶν αὐτῷ τῷ πολυτελῶν, ὅσα ἔλαβεν, εἰπὼν δεδιέναι μὴ δὲ ταῦτα μάλλον ἀγροῦ φανῶν.

πρὸς ὅ τὰς ψυχῶν αὐτὸν ἐπὶ τῷ ἀπάτης τὰ πολλὰ πρὸς αὐτὸν, ὡς ἀνάξιον τῷ Ἡρακλέους, ἔλεγε, ὅσα μὴ ἐφικνῆται ἡλεοντῆ, πρὸς ἑαπτόν εἶ) ἐκεῖ τῷ ἀλωπεκίῳ. πρὸς δὲ Ἀργείοις δικαιοτέρα τῷ Λακεδαίμονιων λέγειν πρὸς τὸ ἀμφισβητουμένης χώρας δοκῶντων, πρὸς αὐτὸν τῷ μάχῃ, Ὅ τῷ τῷ (εἶφη) κεατῶν, βέλπια πρὸς γῆς ὄρων δὲ λέγεται.

Τοὺς ὅ Λακεδαίμονίους ὁρῶν ὀκρουῶντα πρὸς μάχῃ πῶς τίχεται τῷ Κορινθίων, ὡς εἶδε λαγῶν δὲ ἀλλόμενον ἐκ τῆς πᾶφρε, τοῖσδε τῷ (εἶφη) φοβεῖσθε πολέμοις, ὡν οἱ λαγῶν ἀργίαι ἐν τοῖς τίχεται ἐγκειμένους; Μεγαρέως ὅ ἀνδρὸς ἐν χροῖσιν ἄλλοι παρρησία χροῖσιν πρὸς αὐτὸν, Οἱ λέγει σου (εἶπε) πόλεως δέονται.

ΑΓΗΣΙΛΑΟΥ. Ἀγησίλαος ἔλεγε τοῖς τῷ Ἀσίαν κατοιχοῦσας, ἐλθῆρου μὲν κακῶν εἶ, δὲ λῶν ὅ ἀγαθῶν. Εἰσησμένον ὅ αὐτῷ τῷ Περσῶν βασιλέα μέγα πρὸς ἀρχῆν, τίς ὅ σκείνος (εἶπεν) ἐμοὶ μείζων, εἰ μὴ δικαιοτέρα καὶ σωφρονέστερος; Πρὸς ἀνδρείας καὶ δικαιοσύνης ἐρωτηθεὶς ποτὶ εἰς βελπίων, Οὐδὲν ἀνδρείας (εἶφη) χροῖσιν ἐὰν πόμτες ὡμῶν δίκαιοι.

TELECLVS rex fratri ciues apud ipsum accusanti, quod se non tanta quanta ipsum benevolentia prosequerentur, Causa est, inquit, quod ferre iniurias tu non nosti.

THEOPOMPVVS quadam in vrbe ostentanti murum, & quærenti pulcerne videretur & alius, respondit, Ne si mulierum quidem sit.

ARCHIDAMVS bello Peloponesiaco fociis poscentibus, ut tributum certam præscriberet quantitatem, Bellum, ait, definito non aliter emolumento.

BRASIDAS inter ceticas murem cum cepisset, morsus ab eo dimisit. tum iis qui aderant, Nihil, inquit, ita paruum est, quod salutem sibi non parer, si vlcisci ad orientes audeat. In prælio iaculum sibi per scutum adactum è vulnere extraxit, eoque ipso hostem interfecit: interrogatus autem quomodo vulneratus esset, respondit: Prodentem me scuto. Postquam hic liberatis qui ad Thraciam habitabant Grecis in pugna occubuit, missus Spartam legatos scitata est mater eius primū, an honeste mortuus esset filius: & laudantibus eum Thracibus, neque similem eius quenquam futurum dicentibus, Erratis, inquit, hospites. fuit Brasidas vir præclarus, sed habet Lacedæmon multos eo fortiores.

AGIS rex dicebat Lacedæmonios non interrogare quam multi, sed ubi sunt hostes. Et apud Mantineam vetantibus pugnam cum hostibus conferre quod numero vincerent, dixit: Aduersus multos pugnet necesse est, qui multis vult imperare. Cum Elei laudarentur quod Olympia iuste administrarent, Quid dignum, inquit, admiratione præstant, si toto quadriennio vnum per diem iustitia vtuntur? Pergentibus autem laudare qui ceperant: quasi vero, inquit, mirum sit si re pulcra, nimirum iusticia, pulcre vtuntur? Homini malo sapius quærenti quisnam Spartanorum sit optimus, respondit, Is, qui tui est dissimilimus. Alii interroganti quanta sit Spartanorum multitudo, reddidit: quanta iufficit malis arcendis. Idemque alio quærente, Multi, inquit, tibi videbuntur Lacedæmonii, si eos pugnantes spectes.

LYSANDER cum filia ipsius Dionysii tyrannus pretiosas vestes misisset, non accepit: quod vereri se diceret, ne filia eius induta turpioribus videretur. Culpantibus ipsum, quod multa per dolum agendo parū dignū Hercule se gereret: dixit: Vbi leonina pellis non sufficit, ibi aduēda est vulpina. De agro cōtrouerso cū viderentur Argiui iustiora quàm Spartani afferre argumenta, stringēs gladiū, Hūc, ait, qui tenet, is optime de agrorum finibus disputat. Cernens Lacedæmonios nō satis habere animi ad oppugnandos Corinthiorū muros, cum è fossa leporem proflire videret, Hos, inquit, metuistis hostes, quorum ob ignauiam muris lepores indormiunt. In concilio liberius à Megarensi quodam compellatus, Tua, inquit, verba ciuitate indigent.

AGESILAVS dicebat Asiæ incolas si libertate fruerentur, malos: si seruirent, bonos esse. Cum solerent illi Persarum regem appellare magnum: quomodo, aiebat, is me maior est, si non iustior est & temperantior? De fortitudine & iustitia interrogatus, vtra harum maior esset, Respondit nihil opus fore fortitudine, si omnes iusti essemus.

AGATHANORVS. Ἀγαθάνορος ἔλεγε τοῖς τῷ Ἀσίαν κατοιχοῦσας, ἐλθῆρου μὲν κακῶν εἶ, δὲ λῶν ὅ ἀγαθῶν. Εἰσησμένον ὅ αὐτῷ τῷ Περσῶν βασιλέα μέγα πρὸς ἀρχῆν, τίς ὅ σκείνος (εἶπεν) ἐμοὶ μείζων, εἰ μὴ δικαιοτέρα καὶ σωφρονέστερος; Πρὸς ἀνδρείας καὶ δικαιοσύνης ἐρωτηθεὶς ποτὶ εἰς βελπίων, Οὐδὲν ἀνδρείας (εἶφη) χροῖσιν ἐὰν πόμτες ὡμῶν δίκαιοι.

ΝΙΚΟΣΤΡΑΤΟΥ. Νικόστρατος ὁ τῆς Ἀργείων στρατηγός ὑπὸ Ἀρχίδαμου χρεῖον πωροδοῦμαι τῷ Ἰακχαλέμῳ· ἐπὶ χρεῖμασι πολλοῖς, καὶ γὰρ Λακεδαιμόνιος βέβηλεται, διὰ τὰ βασιλικῶν ἀπεκρίνατο μὴ εἶναι τὸν Ἀρχίδαμον ἀφ' Ἡρακλείου· τὸ μὲν γὰρ Ἡρακλῆα, πωροδοῦντα τὸς κακούς καταξῆν, Ἀρχίδαμον δὲ τὸς ἀγαθοὺς κακούς ποιῆν.

ΕΥΔΑΙΜΟΝΙΔΟΥ. Εὐδαιμονίδας ἰδὼν ἐν ἀκαδημία Ζενοκράτην προσβύτερον ἤδη μετὰ τῆς μαθητικῆς φιλοσοφουῦντα, καὶ πυθόμενος ὅτι τι ἄρετιν ζητεῖ, Πότε οὖν (εἶπεν) αὐτῇ χρῆσεται; Πάλιν ἀκούσας φιλοσόφου Μεγακλέους ὅτι μόνος ἀγαθὸς ὁ σοφὸς ἐστίν, Ὁ μὲν λόγος (εἶπεν) θαυμαστός, ὁ δὲ λέγων οὐ πεισάλλεται.

ΑΝΤΙΟΧΟΥ. Ἀντίοχος ἐφορβῶν, ὡς ἤκουσεν ὅτι Μεσσηνίῳ Φίλιππῳ τὴν χώραν ἔδωκεν, ἠρώτησεν εἰ καὶ ὁ κρατεῖν αὐτοῖς μαχομένοις πᾶσι τὴν χώραν ἔδωκεν.

ΑΝΤΑΛΚΙΔΟΥ. Ἀνταλκίδας πρὸς τὸν Ἀθηνῶν ἀμαθεῖς ἀποκαλοῦντα τὸς Λακεδαιμονίους, Μόνοι γάρ ὑμεῖς (εἶπεν) ἡμεῖς ὁδὸν μεμαθηκέντων κακῶν παρ' ὑμῶν. Ἐπίρου δὲ Ἀθηνῶν πρὸς αὐτὸν εἰπόντος, Ἀλλὰ μὲν ἡμεῖς ἀπὸ τῆς Κηφισοῦ ποταμῆς ὑμᾶς ἐδιώξαμεν, ἡμεῖς δὲ ὁδὸν ποτε (εἶπεν) ὑμᾶς ἀπὸ τῆς Εὐρώτα. Σοφιστὸν δὲ μέλλοντος ἀγαγῶσκειν ἐγκώμιον Ἡρακλείου, εἶπεν, Τίς γὰρ αὐτὸν ψεύσεται;

ΕΡΑΜΙΝΩΝΔΟΥ. Ἐραμινώδου τῆς Θεβαίης στρατηγῶντος, ὁδὸν ποτε περικτὸς Ἰόρρυτος ἐπέπεσεν εἰς τὸν στρατόπεδον. Ἐλεγε δὲ τὸ ἐν πολέμῳ θάνατον εἶναι καλλίστον. Τῶν δὲ ὀπλιτῶν δὲ ἀπέφαινε εἶναι τὸ σῶμα γλυμνασμένον ὅτι ἀθλητικῶς μόνον, ἀλλὰ καὶ στρατιωτικῶς. Δὲ καὶ τοῖς πολυσύρχεις ἐπολέμει, καὶ πῖνα τοιοῦτον ἀπήλασε τῆς στρατίας· εἰπὼν ὅτι μόλις αὐτὸν σέποισι τι γὰρ ἄλλο ἀσπίδες ἢ ἡ τέσσαρες, δι' ἃ οὐχ εἰσέλακεν αὐτὸν ὁ ἀγδῖον· Οὕτω δὲ ἡ ἀτελής πᾶσι τὸ διαίτημα, ὡς τε κληθεῖς ἐπὶ δειπνον ὑπὸ γείτονος, ἑρῶν πεμμάτων καὶ ὄψων καὶ μύρων τῷ Ἰακχαλέμῳ, ἀπῆλθεν ἀδύς, εἰπὼν, Ἐγὼ σε θύψω ἄμμι, εἰς ὑβείξην.

Τῆς δὲ μαγείρας τοῖς σωμαρῶσι ἡμερῶν πινῶν δαπάνην ἀπολογισομένης, πρὸς μόνον ἠγδμάκτησε ὁ πλήθος τῆς ἐλαίου. θαυμασάντων δὲ τῆς σωμαρχόντων, εἰ δὲ δαπάνης εἶπεν λυπεῖν αὐτὸν, ἀλλ' εἰ ποσὸν ἐλαίον ἐντός τῷ Ἰακχαλέμῳ τῆς σώματος. Ἐορτὴν δὲ τὴν πόλεως ἀγέσης, καὶ πύργων ἐν πόλιν καὶ σωμαρῶσι ὄντων, ἀπῆλθε πῖνα τῆς σωμαρῶν ἀρχηγῶν καὶ σωμαρῶν βαδίζων θαυμάζοντος δὲ, καὶ πωθανομένων τῶν μόνος ἔπος ἔχων πειθεῖσιν, Ὅπως (εἶπεν) εἴη πᾶσιν ὑμῖν μεθύψην καὶ ῥαθυμείν.

Ἀνδροπονὸν δὲ φαῦλον ἐξημῆρτικῆτα τὴν μετείων, τῆ μὲν Πελοπίδα τῷ Ἰακχαλέμῳ, ὅτι ἀφῆκε τὸν ἐρωμῶν δειπνῆσις, ἀφῆκεν, εἰπὼν ὅτι τοιαῦτα ἄρεται λαμβάνειν ἐταπεινοῖς, ἀλλὰ μὴ στρατηγῶσι. Ἐπεὶ δὲ Λακεδαιμονίων ὄπιστρατῶν ἀνεφέροντο χρονομοί τοῖς Θεβαίοις, οἱ μὲν ἤπτομα, οἱ δὲ νίκην φερόντες, ἐκέλευε τὸς μὲν ἐπὶ δεξιᾷ τῆς βήματος ἵεναι, τὸς δὲ ἐπὶ ἀριστερᾷ. τελέτων δὲ πύργων, αἰσῶς εἶπεν, Ἐὰν μὲν ἐγλήθητε τοῖς ἀρχοῖσι πείθεσθαι, καὶ πῖς πολεμίοις ὁμοσε χορεῖν, οὗτοι ὑμῖν εἰσιν οἱ χρονομοί, δεῖξας τὸς βελτίονας· εἰ δὲ ἀπειθείησθε πρὸς τὸν κίνδυνον, ἐκαῖνοι, πρὸς τοῖς χείρονας εἰπὼν. Πάλιν δὲ πρὸς ἀγῶν τοῖς πολεμίοις, βρογῆς ἠρομῶν, καὶ τῆς πρὸ αὐτὸν πωθανομένων τῶν σημαίνειν οἶεται τὸν θεόν,

A NICOSTRATVS Argiuorum dux Archidamo petenti vt castellum sibi quoddam proderet, mercedisq; loco magnam pecuniam & nuptias Spartanæ mulieris quam vellet, solis exceptis regiis pollicenti, respondit: Non tu es ex Herculis polteritate. hic enim terras obiens malos suppliciis affecit: tu de bonis malos vis redigere.

B EVDAMIDAS in Academia videns Xenocratem grandi iam natu cum discipulis philosophantem, audientq; virtutem ab eo quæri: Et quando, inquit, vtetur ea? Rursum philosophum audiens disputantem, solum sapientem esse bonum imperatorem: verba quidem, ait, admirationem merentur, sed qui dicit eam tubæ nunquam circumsonuerunt.

ANTIOCHVS Ephorus, audito Philippum Messeniis agrum attribuisse, quæ fuit An id quoque eis dederit, vt pro eo pugnantes possint vincere.

C ANTALCIDAS Atheniensi Spartanos appellanti indoctos, Soli ergo, inquit, nos nihil mali à vobis didicimus. Alii Atheniensi dicenti, Enimvero nos aliquoties vobis à Cephiso profligatis institimus, respondit: sed nos nunquam vos ab Eurota repulso percuti sumus. Sophista laudationem Herculis recituro, Quis vero, inquit, cum vituperat?

D EPAMINONDA Thebanorum imperatore, nunquam Panicus terror exercitui incidit. Dicebat hic, pulcerrimam esse mortem in bello. Pronunciabat grauis armaturæ militum corpora debere esse exercitata non athleticè tantum, sed & militari ratione. Itaq; obesos oderat, & quendam eorum exercitu eiecit, dicens ventrem eius, præ quo sua virilia videre nequirit, vix tribus posse aut quatuor scutis tegi. Adeo autem frugali vtatur victus ratione, vt inuitatus aliquando ad cœnam à vicino, cum inuenisset ibi bellatorum, obsoniorum, vnguentorumque apparatus, statim discesserit, inquiens: Ego te sacrificare putabam, nõ luxuriare. Coquo collegis rationem de sumptu aliquot dierum reddente, soli olei impensu multitudini succensuit: professus non sumptum se agere ferre, sed quod olei tantum intra corpus esset receptum. Ciuitate diem festum agente, omnibusq; viuo & conuiuio deditis, occurrit cuidam familiarium squalidus & cogitabundus. mirantiq; & causam quærenti cur solus ita affectus obambulet, respondit: vt liceat vobis omnibus potare & animo esse ociofo.

E MALUM hominem, qui mediocrem aliquam culpam commiserat, Pelopida deprecante non dimisit: amasia autem orante, absoluit, huiusmodi dona, inquiens, accipere meretriculas conuenit, non imperatores. Lacedæmoniis bellum inferentibus cum essent allata Thebanis oracula, cladem quædam, victoriam alia denunciabant: hæc ad dextram, illa ad sinistram tribunalis poni iussit. quo peracto, surgens, Si, inquit, ducibus parere vultis & in hostem pugnare, hæc vobis oracula sunt, prospera ostendens: si periculum prælii formidatis, hæc sunt, deteriora monstrans. Cum iam ad hostem cum copiis accederet, & tonitru extitisset, interrogantibus suis quid significari tonitru eo putaret, respondit: Deum

F attonitos

attonitos
iecessit, q
loco cast
sent bon
iebat acc
uente par
fer. Soli
fereno,
squalidus
micis e
quit, se
est elatu
illud gau
id genus
cladis eor
ptionem
bibus per
ci> Lacc
Theffalon
vitate ferd
fer, & Ep
aureorum
pudauit,
riam, inqu
quodam c
nis viatico
cum ei rex
fisset: ac
tantam na
Epaminon
iussit, se
commodu
rum medi
Thebanor
Arcadiar
lustratus
dipum ex
temur, in
uos fuisse
ctos Ath
multa &
bus dixit
nem impo
ratorum ty
nenses so
tum se ip
rum: Nos
bus ligna
ditabimus
rum depop
piens sem
cham (sic
deligerent
se enim si
Regionem
orchestras
sent, nisi
Cotinthu
muros cu
topheum
nondas, it
stare. sole
uis pone
ercitum
misse, C
nidas no
tibicines

attonitos reddidisse hostes, stuporemque iis iniecit, qui cum propè apta loca essent, iniquo loco castra ponerent. Eorum quæ ipsi euenissent bona atque commoda, omnium hoc sibi aiebat accidisse iucundissimum, quod utroque viuentem parente Lacedæmonios ad Leuctra vicisset. Solitus aliàs videri vncto corpore, vultuque fereno, post illam pugnam postridie processit squalidus atque humilis. & interrogantibus amicis ecquid aduersum obtigisset, Non fanè, inquit, sed heri sensi me animo altius quàm rectum est elatum fuisse: itaque hodie immoderatum illud gaudium castigo. Sciens autem Spartanus id genus calamitatum tegere, vt magnitudinem cladis eorum demonstraret, cadauerum receptionem non simul vniuersis, sed singulatim vrbibus permisit: quo deprehensum est amplius cetero Lacedæmoniorum cecidisse. Cum Iason Thessalorum tyrannus Thebas (nam ea cum ciuitate fœdus ei societasque intercedebat) venisset, & Epaminondas admodum egeuo duo millia aureorum mitteret: aurum Epaminondas repudiavit, cumque Iasonem conspexisset, Iniuriam, inquit, mihi infers vltro. & L. denariis à quodam ciue mutuo sumtis, eo fretus expeditionis viatico in Peloponnesum irrupit. Rursum cum ei rex Persarum tria Daricorum millia misisset: acerbè Diomedontem obiurgauit, qui tantam nauigationem confecisset corrumpendi Epaminondas gratia. regi que eum renunciare iussit, se ei gratis fore amicum, Thebanorum commodo studentem: incommoda autem eorum meditantem, hostem. Cum Argiui facti essent Thebanorum focii, & legati Atheniensium in Arcadiam missi utrosque culparent, atque Callistratus Orator ciuitatibus his Orestem & Oedipum exprobraret: surgens Epaminondas: Fatemur, inquit, apud nos patricidam, apud Argiuos fuisse matricidam. verùm istos à nobis eiectos Athenienses receperunt. Spartanis verò multa & magna Thebanis crimina impingentibus dixit: Hi quidem vestræ breuiloquentiæ finem imposuerunt. Postquam Alexandrum Phæzororum tyrannum, hostem Thebanorum, Athenienses socium sibi fœdere iunxerunt, pollicitum se ipsis minam carnis semi obolo venditurum: Nos verò, inquit Epaminondas, Atheniensibus ligna ad coquendas carnes istas gratis suppediabitimus: sed si quid tentabunt noui, agrum eorum depopulabimur. Bœotos oecio dissolutos cupiens semper in armis continere, cum Bœotarcham (sic summum apud eos magistratum vocant) deligerent, hortari solebat vt denuò consultarent. se enim si crearent ducem, militandum ipsis fore. Regionemque ipsorum supinam atque apertam belli orchestram appellabat, quod eam tenere non possent, nisi manu clypei ansæ inserta. Chabrias apud Corinthum Thebanos paucos quosdam sub ipsos muros cupidius pugna progressos occiderat, ac trophæum ibi constituerat. quod deridens Epaminondas, ibi non trophæum aiebat, sed Triuia statuat stare. solent enim Triuia statuas ante portas in triuiis ponere. Nunciante quodam, Athenienses exercitum nouis armis ornatum in Peloponnesum misisse, Quid tum postea, inquit? an gemit Antigénidas nouas fistulas Telline nactus? erant autem tibicines, Antigenidas optimus, Tellis pessimus.

A ἐμβέβροντῆσιν, τὸς πολεμίους εἶπεν, ὅτι τοῦ ἔτιων χειρῶν ἐγγύς ὄντων, ἐν τοῖσιν ἐρατοπέδουσι. Ἡδίστον ὅ πρῶτων αὐτῶν τῶν γεροντότων καλῶν καὶ ἀγαθῶν ἐπὶ ἔλεγε, ὅ τῶν γυναικῶν αὐτῶν τῶν πατρῶς ζώντες ἐπὶ καὶ τῶν μητρῶς, ἐν Λακωνίᾳ νικῆσαι Λακεδαιμονίους. Εἰωθῶς ὁ φαίνεσθαι τὸ ἄλλον χρόνον δηλημιμῶς ὁ σῶμα, καὶ φαιδρὸς τὰ παροσώπων μὲν τὸ μάχῃ ἐκείνῃ τῆ ὑστερία παροσώπων ἀνχμηρῶς καὶ ἀπεινός. τὸ δὲ φίλων ἐρωτῶντων μὴ ἡ λυπηρῶν αὐτῶν συμπεπλωκεν, Οὐδὲν (εἶπεν) ἀλλ' ἐρῆς ἠαυτῶν ἰμευτῆ μείζον ἢ καλῶς ἔχει φρονησάντες δὲ σήμερον κλάζω τὰ ἀμειψίαν τῶν χειρῶν.

B Εἰδὼς ὁ τὸς Σπαρτιάτας ἐπικρυπτομένοις τὰ ποιῶντα συμποσώμεθα, καὶ βελομένοις δὲ ἐλέγξατο ὁ μέγιστος τῶν συμφορῶν αὐτῶν, ἔχοντο πασι νεκρῶν αἰάρεσιν, ἀλλ' ἐκάστους καὶ πόλιν ἔδωκεν, ὥστε πλείονας ἢ χιλίους ἴστας, ὁφθῆναι τὸς Λακεδαιμονίων. Ἰάσωνος ὁ τῶν Θεσσαλῶν μονάρχης συμμάχῃ μὴ εἰς Θήβας πρὸς ἀγρομέδον, διχαλίους ὁ χρυσούς τῶν Ἐπαμινώνδῃ ἀπέμψαντες ἰσχυρῶς πενομένη, ὁ μὲν χρυσίον οὐκ ἔλαβε, τὸ Ἰάσωνα Θεσσαλῶν, Ἀδίκων (εἶπεν) χειρῶν ἀρχαίς αὐτῶς ὁ πενήτην δὲ δραχμαῖς ἀδμεισάμενος πρὸς πῖνος τῶν πολιτῶν, ἐφόδον τῶν στρατιῶν, ἐπέδωκεν εἰς Πελοπόννησον. Αὐτῶς ὁ τῶν Περσῶν βασιλέως τεισημεύους δαρεϊκῶς ἀποσείλαντες αὐτῶν, καὶ δὴ πάλῃ πικρῶς Διομέδοντος, εἰς Ἰσοδόν πλοῦν πέπλωκε ἀφ' ἑαυτῶν Ἐπαμινώνδῃ. πρὸς ὁ τῶν βασιλέα λέγειν ἐκέλευσεν, ὅτι τὰ συμφέροντα Θεβαίους φροσῶν, ἔξει παροσώπων φίλων Ἐπαμινώνδῃ τὰ ὁ μὴ συμφέροντα, πολέμιον. Ἐπεὶ ὁ Ἀργεῖοι μὴ ἐχρόνῳ σύμμαχοι Θεβαίων, Ἀθηνῶν ὁ πρὸς εἰς Ἀρκαδίαν πρὸς ἀγρομέδον κατηγρόσω ἀμφοτέρων, καὶ Κονίφρατος ὁ ῥήτωρ ἀνείδισε τῶν Ὀρέσῃ καὶ τῶν Οἰδίποδα τῶν πόλεσιν, ἐπὶ πρῶτος ὁ Ἐπαμινώνδας, Ὁμολογησάμενος (εἶπεν) καὶ παρ' ἡμῖν παροσώπων ἡμέσῃ, καὶ παρ' Ἀργεῖοις μὴ ἐκτόνον. ἀλλὰ τὸς τῶντα δράσαντας ἡμεῖς μὴ ἔξεβάλομεν, Ἀθηνῶσι δὲ ἔπεδῆξομεν. Πρὸς ὁ τὸς Σπαρτιάτας πολλὰ καὶ μέγαρα τῶν Θεβαίων κατηγρόσαντας, Οὐτοὶ μὲν τοῖ (εἶπεν) ὑμᾶς βραχυλογησάμεντα ἔπαυσαν. Ἐπεὶ ὁ Ἀλέξανδρον τῶν Φεραίων τυραννον, πολέμιον ὄντα Θεβαίων, Ἀθηνῶσι φίλων ἐποίησαντο καὶ σύμμαχοι, ἔπεδῆξομεν αὐτοῖς ἡμῶν βολίου τῶν μὲν κρεῶν ἄνιον παρῆξομεν, ἡμεῖς ὁ (εἶπεν ὁ Ἐπαμινώνδας) ἔξυλα παροσώπων παρῆξομεν Ἀθηνῶσι ἔπι τὰ κρέα τῶντα. τὸ ὁ χόρῃ αὐτῶν τεμοδῆν, ἀνὸς πολυπραγμονάσι. Τοῖς ὁ Βοιωτῶς ἔπεδῆξομεν ἐκλυομένοις αἰεὶ βουλδομέδον ἐν τοῖς ὄπλοις σιωέχειν, ὁπότε Βοιωτάρχης ἀφῆσιν, πρὸς αὐτῶν ἔλεγε, Ἐπὶ βουλδοσάδε ἀφῆσιν. εἰ μὴ ἐγὼ στρατηγῶ, στρατευτέον ὅσιν ὑμῖν καὶ τῶν χόρῃ ἔπεδῆξομεν οὐσαν καὶ ἀναπεπλανημένῃ, πολέμου ὄρχησθαι παροσώπων ἔπεδῆξομεν, ὥς μὴ διναμένοις κρατεῖν αὐτῶν ἀνὸς τῶν χόρῃ ἀφῆσιν. Τοῦ δὲ Χαβείου πρὸς Κόρινθον ὀλίγους ἴνας τῶν Θεβαίων ἔπεδῆξομεν τὰ τείχη φιλομαχοῦντας καὶ βαλόντες, καὶ ἔψαντες Ἐπαίον, ὁ Ἐπαμινώνδας καὶ ἀγρομέδον ἐφῆσιν, ὁ τῶντα δὴ ὁ Ἐπαίον δὴ ἔπεδῆξομεν ἐσάνα. τὸ ὁ Ἐκείνῃ ἐπικεικῶς ἐν τῶν παρῆξομεν τῶν πυλῶν ἰδρῶντο τειρόδοις. Ἀπαρξείλας δὲ ἴνος ὡς Ἀθηνῶσι στρατευμα καμῶς κακοσημῶν ὄπλοις εἰς Πελοπόννησον ἀπεσάλασι, Τί οὖν (εἶπεν) Ἀνιγρίδας ἐνεῖ καμῶς Τέλλινος αὐτοῖς ἐχρῆς; ἔπεδῆξομεν αὐλητῆς ὁ μὲν Τέλλης, καὶ κίστος ὁ δὲ Ἀνιγρίδας, καλλις.

Τὸν δὲ Ἰσθασιππίω ἀγαθὸς μὲν εἰληφότα χεῖμα ἔλα πολλὰ παρ' ἀνδρῶν ἀχμαλώτων γεγενησῶς, Ἐμοὶ μὲν (εἶπεν) δόξος τ' ἀπίδα, σιωπῆ δὲ παρὶν κατεπλήθον ἐν ὠκελάσσει. Ὁ δὲ ἐπὶ γὰρ ἐθέλει κινδυνώειν ὁμοίως, εἰς τὴν πλοισίαν γεγενησῶς καὶ μακαρίων. Ἐρωτηθεὶς δὲ πότερον ἑαυτὸν ἠγείται βελτίονα στρατηγὸν ἢ Χαβείαν ἢ Ἰφικράτην, Δύσκειον (εἶπεν) ἕως ζῆλον. Ἐπεὶ δὲ ἐκ τῆς Λακωνικῆς Ἰσθασιππίου ἐφθάρθη θανάτῳ δίκλῳ μὲν τῆς στρατηγῶν, ὡς ἐπιβαλὼν τῇ Βοιωτῶν ἡγεσίᾳ τὸ νόμον τῆς αἰτίας, τὸς μὲν οὖν ἀρχόντας ἐκέλευεν εἰς ἑαυτὸν αἰαφέρειν τ' αἰτίας ὡς ἐκβασιλεύσας, αὐτὸς δὲ ὅτι ἐφη βελτίονας ἔχειν τὸ ἔργον λόγους. εἰ δὲ δεῖται πύργους εἰπεῖν παρὸς τὸς δικαστὰς, ἀξιοῦν, ἀν' ἀποκτείνωσιν αὐτὸν, ἐπιγράψαι τῇ στήλῃ τὴν κατὰ δίκλῳ, ὅπως οἱ Ἕλληνας εἰδῶσιν ὅτι μὴ βυλομήνους Θεβαίους Ἐπαμινώνδας ἠνάγκασε τὴν Λακωνικὴν πυρπολῆσαι, πενταχόσις ἐνιαυτοῖς ἀδύνατον ἔσαν οἰκῆσαι τὴν Μεσσηνίαν δι' ἐτῶν τετρακκίονα καὶ δεκάονα καὶ οὐκ ἔστιν ἔτι καὶ σιωπαγαγεῖν εἰς ταῦτα Ἀρκάδας δόξουσαν ἢ τοῖς Ἕλλησι τ' ἀδύνατον. ταῦτα γὰρ ἐπελάθη κατ' ἐκείνου τὴν στρατείαν. Ἐξήλθον οὖν οἱ δικασταὶ σὺν πολλῶν ἄλλων, μηδὲ τὰς ψήφους ἐπὶ αὐτὸν ἀναλαβόντες. Ἐν δὲ τῇ τελευταίᾳ μάχῃ βωταῖς καὶ κρημασίαις ἐπιπέσειν, ἐκάλει Δαίφρατον, εἶτα μετ' ἐκείνον Ἰολλίδην· τεθναίαι δὲ τὸς ἀνδρας πυθόμενος, ἐκέλευε ἀγαλύεσθαι παρὸς τοῖς πολεμίοις, ὡς ὅτι ὄντος αὐτοῖς στρατηγῶν. καὶ τὰ λόγῳ ἔργον ἐμῆρτύρησεν, ὡς εἰδότες ἀείσα τὸς πολίτας.

ὁ δὲ οὐκ ἔστιν ἀδύνατον οἰκῆσαι τὴν Μεσσηνίαν δι' ἐτῶν τετρακκίονα καὶ δεκάονα καὶ οὐκ ἔστιν ἔτι καὶ σιωπαγαγεῖν εἰς ταῦτα Ἀρκάδας δόξουσαν ἢ τοῖς Ἕλλησι τ' ἀδύνατον.

ΠΕΛΟΠΙΔΟΥ. Πελοπίδας ὁ στρατηγὸς Ἐπαμινώνδου, τὸ φίλων αὐτὸν ἀμελεῖν λεγόντων παρὰ γὰρ ἀγαθὸς αἰατῆς, χεῖματων σιωπαγωγῆς, ἀναλίστα τὰ χεῖματ' αὐτῶν Δία (εἶπε) τὴν Νικημήδει, δείξας χολὸν καὶ ἀπάτησιν ἀνδραπον. Τῆς δὲ γυναικὸς, ἐπὶ μάχῃ δεινός αὐτῶν, δεομένης σῶζειν ἑαυτὸν, ἄλλοις ἐφη δεῖν τὸ παρὰ θανεῖν, ἀρχὸν δὲ καὶ στρατηγῶν, σῶζειν τὸς πολίτας. Εἰπόντος δὲ υἱοῦ τῆς στρατιῶν, ἐμπεσὼν καμρὸν εἰς τὸς πολεμίοις, Τί μάλλον (εἶπεν) ἢ εἰς ἡμᾶς ἐκείνοι; Ἐπεὶ δὲ Ἰσθασιππίου ἦν ἐπὶ Ἀλεξάνδρου τῆς Φεραίων τυράννου καὶ δεῖται, κακῶς αὐτὸν ἔλεγον, εἰπόντος ἐκείνου, Σπύρει δὲ δόξαται, Πάιν μὲν οὖν (εἶπεν) ἵνα μάλλον ἐπὶ σε παρὰ θανεῖσιν Θεβαῖοι, καὶ σὺ δίκλῳ δῶς τάχιστα. Θήνης δὲ τῆς τυράννου γυναικὸς ἐλθούσης παρὸς Πελοπίδην, καὶ λεγούσης θαυμάζειν ὅτι ἔτι ἰλαρός ἐστὶ δεδεμένος, αὐτὸς ἐφη μάλλον θαυμάζειν ὅτι μὴ δεδεμένη Ἰσθασιππίου Ἀλεξάνδρου. Κομιθόμενος δ' αὐτὸν τῆς Ἐπαμινώνδου, χάλειν εἶπεν ἔχειν Ἀλεξάνδρου. πεπεισάσθ' γὰρ αὐτῶν νῦν μάλα καὶ παρὸς πολεμῶν, δηλὰ καὶ παρὸς θανάτου εὐθαρσῶς ἔχοντος.

ΡΩΜΑΙΩΝ ΔΟΞΗ.

Μ. ΚΟΥΡΙΟΥ. Μάριος Κέρειος, ἐγκαλούμενος αὐτῶν Ἰωνῶν ὡς τὸ ἀχμαλώτων χόρας ὀλίγον ἐκάστω μέρος δινεῖμε, πῶς δὲ πολλὰ ἐποίησε δημοσίαις, ἐπὶ ἡγεσίᾳ μηδένα χρεάσαι Ρωμαίων ὅς ὀλίγῳ ἠγήσεται πῶς πῶς φέρουσαν. Σαυνιτῶν δὲ μὲν τῆς ἡγεσίᾳ ἀφικόμενων παρὸς αὐτὸν, καὶ χρεσίον δίδονταν, ἔτυχεν ἐν χύβρις ἐφώνησεν Ἰουλίδα· ἀπεκρίνατο δὲ πῶς Σαυνίταις μηδὲν χρεσίαις δεῖται ποιοῦτον δεῖπνον δεῖπνον αὐτῶν δὲ βέλτιον εἶναι τὴν χρεσίον ἔχειν ὅτι κρατεῖν τῶν ἐχόντων.

Γ. ΦΑΒΡΙΚΙΟΥ. Γάιος Φαβείκιος πῶς Ἰσθασιππίου Πύρρου Ρωμαίων ἠγείται πυθόμενος, Λαβίλιος εἶπεν, Πύρρος ὅτι ἠπειράται Ρωμαίοις νικηθήσασιν. Ἐλθὼν δὲ παρὸς Πύρρον παρὸς λύσιν ἀχμαλώτων, χρεσίον

A Armigerum suum comperiens multum pecuniae accepisse à quodam qui captus fuerat : P. oinde, inquit, scutum tu mihi redde, tibiq; cauponā eme in qua vitam exigas. diues enim & vnus beatorum factus, non voles adhuc pericula adire. Interrogatus, sene meliorem putaret imperatorē, Chabriā, aut Iphicratem, respondit : Hoc diiudicatu difficile est dum viuimus. Reuersus ex Laconica, capitis postulatus est, cumq; eo reliqui duces. crimen erat, quod Bœotarchiæ contra leges quatuor prorogasset menses. Tum reliquos duces in ipsum culpam cōferre iussit, tanquam ab eo coactos. Ipse verò prefatus se non dicendo plus quàm rebus gerendis valere : Si tamen, ait, omninò aliquid est ad iudices dicendum, postulo vt si me interficitis, inscribatis damnationem columnæ alicui. vt scire possint Græci, Epaminondam Thebanos inuitos adegisse ad vastandam incendiis Laconicam, nihil hostile à 100 annis passam, Messenemq; post cōxxx ab excidio annos condendam : & in vnum corpus vt redigerent Arcades, ac redderent Græcis liberum suarum legum vsum. hæc enim sunt isto expeditionis tempore acta. His auditis iudices multo cum risu discesserunt, non admisso ad suffragia ferenda populo. Vltima in pugna accepto vulnere in tentorium relatus, Daiphantum vocauit, ac post illum Iollidam. quos cum interiisse intellexisset, suavit suis vt pacem cum hoste componerent, imperatori iam carentes. & verba eius res comprobauit, ita præclarè ciues suos nouerat.

D PELOPIDAS Epaminondæ collega, dicentibus amicis rem eum negligere necessariam, pecuniae scilicet conquisitionem, Me hercle, inquit, pecunia res est necessaria huicce Nicomedi, monstrans hominem claudum & mutilum. Cum exeuntem ad pugnam oraret vxor, vt seipsum serua-ret, Aliis, inquit, hoc consulendum est, principi autem & imperatori, vt ciues seruet. Quodam militum dicente, Incidimus in hostes: Qui magis, respondit, quàm illi in nos? Postquam violata fide Alexander Pheræorum tyrannus in vinculis eum captiuum tenuit, maledictisq; impetitus ab eo dixit, Acceleras tibi mortē? Omnino, inquit, vt tanto magis irritati Thebani supplicium de te sumant. Thebæ autem tyranni vxori ad se venienti, mirariq; dicenti quòd ita hilari esset in vinculis, Ego, inquit, te multo magis miror, quæ non vincita Alexandrum fers. Liberatus Epaminondæ opera, gratiam se habere Alexandro dixit: nunc enim maximè expertum se esse, non ad bellum modò, sed etiam ad mortem animo se esse forti.

Romanorum Aporhibegmata.

M. CVRIVS reprehendentib. quibusdam quòd de agro bello capto pauam singulis portionē attribuisset, maximam publicasset : optauit ne quis foret Romanorum, qui exiguum agrum putaret quo aleretur. Samnites accepta clade ad eum venerunt aurum offerentes : elixabat autē tum fortè rapas in olla. Respondit itaq; iis, Nihil opus auro esse qui sic cœnaret: sibiq; vtilius esse impetare aurum possidentibus, quàm aurum possidere.

F. FABRICIVS audito Romanos à Pyrrho victos, Lauino dixit, non Epirotæ Romanos, sed Pyrrhos vicit. Cum liberandorum captiuorum gratia ad Pyrrhum venisset, multum ab eo auri

oblatu
vt max
statuer
conuen
neg; au
tanti P
loco im
ceret.
quàm
thi m
ipso P
Fabrici
pellime
eis. C
suspend
differ,
sed tot
necici
Pyrrhu
interfici
valentes
FAB
liocong
atterere
tur host
ducens.
nibalise
sequeba
dicta &
existima
ga ipsius
in omni
tur, di
quàm
que pau
exerciti
subuen
uit. Ita
przdix
tempes
Cannet
cello co
cum An
mine pu
eneruat
Annibal
pugnati
delatus
mulieris
euagare
da esse
afferti m
ferreo: d
tra lege
strenuu
tua con
cum cri
ductam
prædic
laciā
puit. se
mulacr
deos ir
tinam
Tarent
Μαρ

oblatum non accepit. Postridie Pyrrhus curavit, ut maximus elephas Fabricio ignoranti à tergo statueretur & vocem ederet. quod ubi factum est, conuersus Fabricius, subridensque, Me, inquit, neq; aurum heri, neq; bellua hodie perculit. Hortanti Pyrrho, ut secum maneret, proximò que à se loco imperaret: Hoc, ait, ne tibi quidem conduceret. nam si me Epitotæ nosset, à me mallent quàm à te regi. Consulatum gerenti Fabricio Pyrrhi medicus per epistolam promisit, se iubente ipso Pyrrhum veneno necaturum. eam epistolam Fabricius Pyrrho misit, iussitque animaduertere, pessimè ipsum & de amicis iudicare & de inimicis. Cumque insidiis cognitis Pyrrhus medicum suspendisset, & Fabricio captiuos gratis reddidisset, non accepit hos ea conditione Fabricius, sed totidem captiuos reddidit ne mercedem beneficii accipere videretur, non gratia aliqua in Pyrrhum collati, sed ne putarentur Romani dolo interficere tanquam aperto Marte vincere non valentes.

FABIVS Maximus nolens cum Annibale prælio congredi, sed copias eius meditatus tempore atterere, pecuniæ & comæatus inopes, scetabatur hostem per aspera & montosa ab altera parte ducens. ridentibusque multis & prædagogum Annibalis cum dictitantibus, contemptis dictariis sua sequebatur consilia. & amicis dicebat, qui maledicta & conuicia metueret, hunc sibi timidiorem existimari eo qui hostes fugiat. Cum autem collega ipsius Minucius quibusdam hostium deiectis in omnium esset ore, virque Roma dignus ferretur, dixit Fabius, Magis se à prospero Minucii quàm aduerso euentu aliquid timere mali. Eumque paulò post in insidias delapsum, ac de sua & exercitus salute in summo versantem periculo, subueniens ipse magna cum strage hostium seruauit. Itaque Annibal ad amicos dicebat: Nónne prædixi vobis, à nubecula ista montibus insidente tempestatem aliquando in nos erupturam? Post Cannensem cladem consul creatus Claudio Marcello collega, homine audace, atque identidem cum Annibale præliari studente, ipse sperabat nemine pugnante mox exercitum Annibalis mora eneruatam animos desponsurum. itaque dicebat Annibal, magis se à non pugnante Fabio, quàm pugnante Marcello sibi timere. Erat apud Fabium delatus Lucanus quidam miles, qui ob amorem mulierculæ cuiusdam frequenter noctu à castris euagaretur. Hunc cum alioqui in armis admiranda esse virtute inaudiuisset, capi occultè atq; ad se afferri mulierculam iussit. adductaq; ea, vocato ad se reo: deprehensum est, ait, noctu te à castris contra leges abesse, sed ne hoc quidem me fefellit, strenuum te ante fuisse. meritis igitur peccata tuis tua condonata sunt, in posterum autem nobiscum eris: habeo enim fideiussorem. simulque productam ei tradidit amicam. Tarentum, quod præsidio tenebatur ab Annibale, abducto per fallaciam hoste quàm longissimè, recepit ac diripuit. scribæque interroganti quid de sacris simulacris statu sset, Relinquamus, ait, Tarentinis deos iratos. Cum autem M. Liuius, qui Tarentinam arcem præsidio tutabatur, sua opera eum Tarento positum diceret: alis deridentibus,

Μάρκου δὲ Λιβίου τὴν τὴν ἀκρόπολιν φρουρουμένου δι

μή πολὺ δίδοντας, οὐκ ἔλαβεν τῆ δὲ ὑπερβία τὴν μέγιστον ἐλέφαντα, τὸν Πύρρου κατακλιθεὶς ἔδοξαθεν ἀγνοοῦντα Φαβείκιον ῥήξαντα φωνῶν ὅτι φαίνομαι ἐξέστου γρομίνου, ὅτι στραφεὶς ὁ Φαβείκιος ἐμειλίχιας, Ἐμὲ μὲν (εἶπεν) ἔτε δὲ χειρότερον ἔρδεις, ἔτε σήμερον δὲ θηρίον ἔξέπληξε.

Τὸ δὲ Πύρρου κατακλιθεὶς αὐτὸν εἶπεν σὺ αὐτὰ καὶ μετ' αὐτὸν ἔχειν ἰωνίαν, Οὐδέ σοι (εἶπεν) τὸ τοιοῦτον ἔστιν. Ἡπειρωταὶ γὰρ ἐδὴ ἀμφοτέρους γαστρὴν ἡμᾶς, ὅτι ἐμοὶ βασιλεύει μάλλον ἢ σὺ ἐτελήσοισιν. Ἰπατεύουσι δὲ Φαβείκιον πρὸς πέμψεν ὅτι Πύρρου ἰατρὸς, ἐπαγγελλόμενος, εἰ ἀνελθὼν, φαρμάκους τὸν Πύρρον ἀποκτενεῖν. ὁ δὲ Φαβείκιος τὸν ὅτι Πύρρου πρὸς Πύρρον ἐπέμψεν, ἀποθέσθαι κελύσας δὲ καὶ φίλων κελύσας ἔστι κριτὴς καὶ πολεμίων. Ἐπεὶ δὲ φωνήσας τὸν ὅτι Πύρρου, τὸν μὲν ἰατρὸν ἐκρέμασε, τὸν δὲ Φαβείκιον τὸν ἀχμαλώτους ἀπὸ λύβων ἀπέδωκεν, οὐκ ἐδέξατο δωρεὰν, ἀλλ' ἴσοις ἀπέδωκε, μὴ δόξῃ λαμβάνειν μάθον. Ὅσα δὲ γὰρ χάριτι Πύρρου μεμνησκόμενα τὴν ὅτι Πύρρου, ἀλλ' ὅπως μὴ δοκῶσι Ῥωμαῖοι δόλαφ κτείνειν, ὡς φανεραὶ νικῶν οὐ διωάμενοι.

ΦΑΒΙΟΥ ΜΑΞΙΜΟΥ. Φάβιος Μάξιμος Ἀννίβα μάχεσθαι μὴ βουλόμενος, ἀλλὰ τείνειν χρόνον τὴν διώματι αὐτῶν, καὶ χειμῶν ἐδεῖα καὶ σιτῶν ἔσταν, ἐπηκολούθη δὲ τὸν βαχίον καὶ ὄρειαν αὐτὴν παρέξιόν. κατακλιθεὶς δὲ τὸν Πύρρου καὶ παιδαγωγὸν Ἀννίβα κελύσων, μικρὰ φρονήσων ἐχρηστο τοῖς αὐτῶν λογισμοῖς καὶ πρὸς τὸν φίλους ἔλεγον ὅτι τὸ σκωμμάτα φοβερόμενον καὶ λαιδρείας, δειλότερον ἡγήται τὸ φέροντες τὸν πολεμίων. Ἐπεὶ δὲ τὸν σὺν ἄρξων Μινεχίαν κατακλιθεὶς ἵνα τὴν πολεμίων, πολὺς ἡ δὲ λήρης ὡς αἰδρός ἀλξίς τὸ Ῥώμης, μάλλον εἶπεν τὸν ἀτυχίαν ἢ τὴν ἀτυχίαν τὸν Μινεχίαν φοβεῖσθαι καὶ μὲν μικρὸν ἐδέξατο πρὸς ἐπὶ σόντος, κινδυνόμενος ἀπολέσθαι μὲν τὸν αὐτῶν διωάμενος, ὅτι βουλήσας, τὸν πολεμίων πολλοὺς διέφθρε, καὶ κείνον ἔσωσεν. Ὁ μὲν δὲ Ἀννίβας εἶπε πρὸς τὸν φίλους, Οὐ πολλάκις ὑμῖν πρὸς ἔλεγον ἐγὼ τὸν ἀπὸ τὸν ὄραν νεφέλιον, ὅτι χειμᾶσει ποτὲ ἐφ' ἡμᾶς; Μετὰ τὸν δὲ ἐν Καίνας ἀτυχίαν τὸν πόλεως, ἀρχὸν κατασχετὴς μὲν Κλαυδίου Μαρκελλίου τὸν μὲν ἔχοντες αἰδρός, καὶ φιλομαχοῦντος αἰεὶ πρὸς τὸν Ἀννίβαν, αὐτὸς ἠλπίσεν, εἰ μηδεὶς μάχοιτο, καὶ τὸν διώματι τὸν Ἀννίβα κατακλιθεὶς ἀπαρρόσειν, ἐλεγον οὖν ὁ Ἀννίβας ὅτι μάλλον φοβῆται Μαρκελλίαν μαχοῦντος Φάβιον μὴ μαχοῦντος. Σβαλίωτα δὲ πινος

Ἐλδοκμοῦ κατηρητηέντος πρὸς αὐτὸν ὡς νύκτωρ ἀπὸ τὸν φραδοπέδον πλανῶτο πολλάκις ἐραν γυναικὸς, τὰ δὲ ἄλλα θαυμαστὸν ἐν τοῖς ὅπλοις πωθανόμενος εἶπεν τὸν ἀνδρα, συλλαβεῖν ἐκέλευσε τὸν ἐρωμένον αὐτῶν κρύφα, καὶ πρὸς αὐτὸν ἀγαγεῖν. ὡς δὲ ἦρθη, μετὰ πέμψαμενος τὸν ἀνδρα, Οὐ λήθησας, εἶπεν, ὅτι τὸν νόμον ἀπονοκτερεῖσθαι. ἀλλ' ὅσα δὲ χειρὸς ὡν πρὸς τὸν ἐλελήθεις. τὰ μὲν οὖν ἡμῶν τῆ δὲ λελύσθαι τοῖς ἰδραγαθημένοις, ὅτι λοιπὸν ἔσθαι μὴ ἡμῶν ἔχω γὰρ ἐχρηστίω. καὶ πρὸς ἀγαθὸν σὺ ἐπέσειν αὐτὰ δὲ γυναικόν. Ταρρατίνους δὲ κατέχοντα φρουρᾶ τὸν Ἀννίβαν πλὴν τῆς ἀκροπόλεως, ἀπαρράγαν πορρωτάτω δι' ἀπάτης, καὶ τὴν πόλιν ἐλάν καὶ ἀφάρπασας, πρὸ γεγραμμάτεως ἐπερωτήσαντος τὸν πρὸ τῶν ἱερῶν ἐγνώκεν ἀγαλμάτων, Ἀπολίπωμα (εἶπεν) Ταρρατίνους τὸν τοῖς κερῶν ἡμῶν.

Τὰρρατίνους δὲ κατέχοντα φρουρᾶ τὸν Ἀννίβαν πλὴν τῆς ἀκροπόλεως, ἀπαρράγαν πορρωτάτω δι' ἀπάτης, καὶ τὴν πόλιν ἐλάν καὶ ἀφάρπασας, πρὸ γεγραμμάτεως ἐπερωτήσαντος τὸν πρὸ τῶν ἱερῶν ἐγνώκεν ἀγαλμάτων, Ἀπολίπωμα (εἶπεν) Ταρρατίνους τὸν τοῖς κερῶν ἡμῶν.

Μάρκου δὲ Λιβίου τὴν τὴν ἀκρόπολιν φρουρουμένου δι' αὐτὸν ἐαλωκένα τὴν πόλιν λέγοντες, οἱ μὲν ἄλλοι κατεργάζον,

ὁ δὲ Φάβιος εἶπεν, ἀληθῆ λέγεις. εἰ γὰρ μὴ σὺ τὴν πόλιν ἀπέ-
 βδης οὐκ ἀνέγ' ἀνέλαβον. Ἦδη δ' ὁ παρ' ἐσθ' ὄντων ἰσχυροῦς
 τῆς πόλεως, καὶ χρηματίζοντος ἐν δημοσίῳ πολλῶν πα-
 ρόντων, ἀναβάς ἐφ' ἵππου παρῆναι. πέμψαντος δ' τῆς νεαίας
 βαδύχρον, καὶ καλαβίωα κελύσαντος, οἱ μὲν ἄλλοι διεβί-
 πησαν, αὐτὸς δ' ὁ Φάβιος ἀποπηδήσας τῆς ἵππου παρῆναι
 μετὰ ἡλικίαν καὶ παρ' ἐσθ' ὄντων, Εὐγε (εἶπεν) ὦ παῖ
 Φροῖς, ἀναβάντες τῶν ἀρχῶν, καὶ πηλικῆς ἀρχῆς μέ-
 γητος παρῆναι.

ΣΚΙΠΙΩΝΟΣ ΤΟΥ ΠΡΕΣΒΥΤ. Σκιπίων δ' ὁ
 παρ' ἐσθ' ὄντων τὸν τῆς στρατηγίας καὶ τῆς πολιτείας ἄλλω
 ὡς γράμμασι διατεθείω ποιούμενος, ἐλάττω, ὅποτε ἄλλοι
 λαοὶ πλείονα παρῆναι. Ἐπεὶ δὲ Καρχηδόνια καὶ κεί-
 νος εἶλε, καὶ τῆς στρατηγίας ἴσως ἀχμαλώτων λαβόντες δι-
 παρῆναι παρῆναι, ἢ καὶ κερματίζοντες, αὐτὰ τε ἐδίδουσαν, Ἠδέως
 αὐτὸς (εἶπεν) ἐλάβον, εἰς τὴν ἰδιώτην καὶ μὴ ἀρχῶν. Πολιορ-
 κῶν δὲ τὴν πόλιν βαρβαρῶς ἢ παρῆναι τοῦ Α' Φροῖτος, ἐ-
 κέλευσεν καὶ τῆς ἐπίσης ὁμολογεῖν, ὡς εἰς τῆς ἐν τῆς ἱε-
 ρῶς τῆς Α' Φροῖτος ἀκουσόμενος τῆς Διαδικωῶτων, καὶ τῆς
 ἐποίησεν ὡς παρῆναι τῆς πόλεως ἀλύσης. Γρωθιαν-
 οῦ δὲ πῶς ἐν Σικελία τῆς πεποθῶς ἐπὶ Καρχηδόνια
 μέλλει τὸν πόλεον παρῆναι, δείξας αὐτῶν ἐνόησι ἀνδράς
 τριακοσίους γυμναζόμενοι, καὶ πύργον ὑψηλὸν παρῆναι
 λατῆς, Οὐδὲς τῶν (εἶπεν) ὅστις ὅτι τὸν πύργον ἀναβάς
 πόλεον, οὐκ αὐτὸν ἰδέειν ὅτι κεφαλῶν, ἐμοὶ κελύσαντος.
 Ἐπεὶ δὲ διαβάς τῆς τῆς γῆς ἐκέρχεται, καὶ τὰ στρατόπεδα τῆς
 πολεμίων κατέκαυσεν, οἱ δὲ Καρχηδόνιοι πέμψαντες ἐ-
 ποιοῦντο σινοθήκας, τὰ τῆς καὶ τῆς καὶ τὰ τῆς καὶ τὰ τῆς
 δάσει ὁμολογήσαντες. Ἀνίβου δὲ καλαβίωα κελύσαντος ἐξ
 Ἰταλίας, μετεμέλονται τῆς ὁμολογίας διατῆσαι πῶς
 ὁμοῦ δὲ ὁ Σκιπίων εἶπεν, μηδὲ βουλομένοις αὐτοῖς ἐπὶ τῆς
 σπονδῶν φυλάξει, ἀλλ' ἢ τὰ λατῆς πελαγία παρῆναι
 πῶς, ὅτι μετεπέμψαντο τὸν Ἀνίβου. Ἐπεὶ δὲ νικηθέντες οἱ
 Καρχηδόνιοι καὶ κείντος, παρῆναι καὶ εἰρήνης παρῆναι
 ἀπέστειλαν παρῆναι αὐτὸν, ἐκέλευσεν, διὸς ἀπέναι τῆς ἡκον-
 τας, ὡς οὐκ ἀκουσόμενος παρῆναι αὐτῶν ἢ Ἀδίκιον Τε-
 ρέντιον ἀγάγασιν. αὐτὸς δὲ Ῥωμαῖος ὁ Τερέντιος, ὁπτιεῖς αἰὲρ,
 γερνῶς ἀχμαλώτος παρῆναι Καρχηδονίων. Ἐπεὶ δὲ ἦκον ἀ-
 γνῶντες τὸν πόλεον, καὶ τῆς ἐν τῆς συμβουλίῳ παρῆναι αὐτὸν ὅτι
 τῆς βήματος, οὕτως ἐχρημάτισε τοῖς Καρχηδονίοις, καὶ κα-
 τέλευσε τὸν πόλεον. ὁ δὲ Τερέντιος ἐπηκροῦσεν αὐτῶν ἀρι-
 αμείων πῶς ἔχον, ὡς παρῆναι ἀπῆναι. ἀποθανόντος δ',
 τοῖς ὅτι τῆς ἐκφορῶν παρῆναι τοῖς ἐπὶ πίνειν οἶνομελι,
 καὶ τὰ ἄλλα παρῆναι τῆς παρῆναι ἐφιδυμήθη. αὐτὰ μὲν οὖν ὡς
 παρῆναι Ἀνίβου δὲ τῆς βασιλέως μὲν δὲ διαβίωα Ῥωμαῖος
 ἐπὶ αὐτὸν, εἰς Ἀσίαν πέμψαντος παρῆναι Σκιπίωνα παρῆναι
 λύσεως, Ἐδεῖ παρῆναι (εἶπεν) ἀλλὰ μὴ νῦν, ὅποτε καὶ τὸν
 χερνῶν καὶ τῆς ἀναβάτιον παρῆναι δεδεξά. Χρημάτῳ δὲ τῆς
 συγκλήτης λαβεῖν αὐτοῖς οὐκ τῆς ταμείου ψηφισμένης, τῆς δὲ
 ταμῶν οὐ βουλομένων ἀνοῖξαι τῆς ἡμέρας οὐκείνης, αὐτὸς
 ἀνοῖξεν εἶπεν. καὶ γὰρ κλείεσθαι δι' αὐτὸν, πλήσαντα χρημά-
 των ποσούτων ὁμοῦ. Γαλιλίου δὲ καὶ Κοίντου πολλὰ
 παρῆναι τῆς δῆμον αὐτῶν κατηρησάντων εἶπεν ὅτι τῆς σήμερον
 ἡμέρα Καρχηδονίους καὶ Ἀνίβου ἐπέκρινεν, αὐτὸς μὲν εἶπεν
 παρῆναι ἀναβάντες εἰς τὸ Καπετώλιον θύσαν, τὸν δὲ βουλομένων πῶς ἦσαν ἐκέλευσε φέρειν παρῆναι αὐτῶν.

A Vera, inquit Fabius, dicis. nisi enim tu urbem
 amisisses, nunquam ego recepissem. Senectute
 iam ingrauescente, cum filius eius consul in pu-
 blico magna hominum frequentia officio funge-
 retur, conscenso equo ad eum adiuit. cumque fi-
 lius misso licitore descendere eum ex equo iussif-
 set, reliquis pudore affectis desiluit ex equo, &
 contentiore quam aetas ferret impetu accurrit ad
 filium, amplexusque eum, Recte, inquit, sapis fili,
 sentiens quibus praesidis, & quantam imperii maie-
 statem adeptus sis.

B SCIPIO maior quod ocii a gerendis imperiis &
 repub. erat, litterarum studiis infumens, dicebat in
 ocio se plura quam alias agere.

C SCIPIO iunior, cum vi expugnasset Cartha-
 ginem, ac milites quidam captam virginem ele-
 ganti forma ipsi adducerent atque offerrent: Per-
 libenter, inquit, accepissem, si priuatus, ne-
 que cum imperio essem. Cum oppugnaret vr-
 bem Bathenam, supra quam extabat templum
 Veneris, vadimonia iussit eò promitti: nimi-
 rum tertia post die de causis cogniturus litigan-
 tium in illo Veneris templo. pollicitumque im-
 pleuit vrbe ea capta. Interrogatus Scipio maior
 in Sicilia a quodam, qua re fietus auderet exer-
 citum in Africam aduersus Carthaginenses tra-
 iicere: demonstrauit ei ccc viros qui in ar-
 mis exercebantur, turrimque ad mare excelsum:
 hocque addidit: Nullus horum est qui non
 me iubente sit conscensa has turri praecipitem
 sese in mare deiecturus. Idem cum peruenisset
 quò intenderat, occupassetque regionem, & ca-
 stris hostium combussisset, Carthaginensesque
 missis legatis pacem his conditionibus compone-
 rent, vt se belluas, naues, pecuniamque daturus
 promitterent: iidem verò, Annibale ex Italia ad-
 uecto resumptis animis pactorum ducerentur pœ-
 nitentia, intellecta re Scipio dixit, Se pactis iam
 non staturum, nisi addant 100 talentorum propter
 accitum Annibalem. Deinde illis demictis, ac le-
 gatos mittentibus qui pacem & pacta ambirent,
 statim eos iussit discedere, auditurum se eos negans
 antè, quam L. Terentium adducerent. Erat au-
 tem L. ille Terentius vir bonus, captus a Cartha-
 ginensibus, quem postquam adduxerunt, eo in
 tribunali ponè se collocato, ita demum Carthagi-
 nensibus responsa dedit, pacificationemque con-
 fecit. Atque huic Scipioni triumphanti comita-
 uit Terentius pileum gerens tanquam libertus. &
 E iis qui funeri adfuerunt Scipionis efferendo, vinū
 melle mulsum propinauit, reliquaq; iusta liberali
 studio persoluit. sed hæc posterioribus acta sunt
 temporibus. Cum rex Antiochus, iam Romanis
 in Asiam contra ipsum transectis de componen-
 da pace misisset ad ipsum: Respondit hoc prius fa-
 ciendum fuisse, non iam, vbi fixum festorem-
 que rex receperit. Deceuerat senatus, vt ex eratio
 ei pecunia daretur: hoc cum quaestores illa die
 nollent aperire, seipsum aperturum dixit. se enim,
 qui id pecunia impleuisset, in causa fuisse cur
 clauderetur. Grauib. criminibus accusatus apud
 F populum a duobus Petilliis, Hac ipsa, inquit, die
 Carthaginenses & Annibal. m. demicti. itaq; nunc
 coronatus ascendo ad Capitolium, rem ibi sa-
 cram facturum: qui voluit, de me ferant iusti agia.

atq; hæc
 tuisq; q
 T. Q
 Iultris, v
 atq; xdi
 rator m
 passus e
 que Phi
 stipari
 Mace
 tudine
 ciendis
 copra
 tare suis
 quot aut
 re capti
 queng
 dono de
 curum
 quimos
 Achiuos
 nuit ne i
 nefum te
 Quo tem
 Græcian
 nem & a
 iusmodi
 spitem in
 dinem ca
 eas carne
 apparati
 regis co
 lanecari
 questre
 nefcio i
 Achzo
 maturæ
 illuden
 ventre
 loprem
 Cn. I
 iunxit L
 hostium
 cum hab
 esse facis
 millia o
 mentis i
 ra: cras
 comm
 P. Li
 prilio a
 occisos p
 Perseus
 respond
 tratui R
 PAV
 tum, rep
 & Mace
 & molli
 tiam ha
 fed eum
 esse. A f
 tem rep
 Perse
 zas, Cr
 z. a. 3

atq; hæc locutus, ascendit, sequente populo, desti- tutisq; qui ipsum accusabant.

T. QVINCTIVS Flamininus ita fuit maturè il- lustris, vt nondum obitis tribunatu plebis, prætura, atq; ædilitate, tamen consul renunciaretur. Imperator missus aduersus Philippum, persuaderi sibi passus est, vt cum eo in colloquium veniret, cum- que Philippus obsides peteret, quòd illum multis stipatum Romanis, se cum paucis adesse videret Macedonibus, ita respondit: Hanc tu circa te soli- tudinem ipse effecisti, amicis cognatisque interfi- ciendis. Victo pugna Philippo, in cõuentu Isthmi- co præconis voce omnes Græcos liberos & facul- tate suis legib. vtendi donatos pronũciauit. Quot- quot autem Romanorum Annibalici belli tempo- re capti apud Græcos feruebant, horum vnum- quenq; 10 denariis redemptum Achæi, vniu- rsof ei dono dederunt, iijq; Romæ triumphum ducentis currum sunt secuti, pileos in capitibus gestantes, qui mos fuit libertatem è seruitute cõsecutorum. Achiuos bellum inferre Zacyntho molientes, mo- nuit ne instar testudinum prolato extra Pelopon- nesum testam suam capite periculo sese exponant. Quo tempore Antiochus magno cum exercitu in Græciam contendebat, omnibus ob multitudine- m & armaturam metu percussis, ad Achæos hu- iusmodi fabulam recitauit: Se Chalcide apud hos- pitem in cœna quadam miratum fuisse multitu- dinem carniũ: hospitem verò sibi dixisse, omnes eas carnes suillas esse, condimentisq; duntaxat & apparatione differre: ita ipsos quoq; non debere regis copias admirari, quòd nominari audiant lanæcarios, cataphractos, pedestres, sagittarios, e- questres. omnes enim istos, Syros esse armaturæ nescio quibus modis differentes. Philopœmeni Achæorum prætori, multis equitibus ac grauis ar- maturæ militibus instructo, pecuniæ autem inopi, illudens, Manus eum aiebat habere & crura, sed ventre carere. nam & corporis eo habitu erat Phi- lopœmen.

CN. DOMITIVS, quem Scipio maior pro se ad- iunxit L. Scipioni in bello contra Antiochum, vt hostium exercitum exploraret, ducibus quos se- cum habebat statim adoriri hostes iubentibus, nõ esse satis temporis respõdit ad tam multa hostium millia occidendum, direptisque eorum impedi- mentis in castra redeundum & curandum corpora: cras hoc se tempestiuè facturum. & postridie commisso prælio L millia hostium interfecit.

P. LICINIVS cos. victus à Perseo rege equestri prælio amiserat CIO EIO ICXXX viros partim occisos partim captos. cum autem post pugnam Perseus legatos ad ipsum de pacificatione misisset, respondit victus victori, debere eum suas res arbitratui Romanorum permittere.

PAVLVS ÆMILIVS secundum petens consula- tum, repulsam tulit. Bello autem contra Perseum & Macedones morã trahente ob ducum imperitiã & molliciem, cõsul creatus, negauit se populo gra- tiam habere. non enim se honorem requisuisse, sed eum sibi inopia imperatoris alterius delatum esse. A foro domũ reuersus, Tertiam filiulam flen- tem reperit, causamq; ei quærenti ea respõdit, Per-

Perseus & Μακεδόνες πολέμου μήκας λαμβάνοντες, ἀπειρία καὶ μαλακία τῶν στρατηγῶν, οὐκ εἶνον ὑπάτων ἀπέδει- ξαν, οὐκ ἔφη χάριν ἔχειν αὐτοῖς· οὐ γὰρ αὐτὸς ἀρχῆς δέσμιος, ὡς οὐκ εἶνοι ἀρχόντες, ἠρῆσθαι στρατηγός. Ἐλθὼν δὲ εἰς οἶκον δὲ ἀρῆσθαι, καὶ τὴν Τερτίαν τῶν θυγάτων ἄρῶν δεδακρυμένον, ἐπισητάνετο τὴν αἰτίαν. εἰπούσης δὲ ὅτι Περ-

καὶ ταῦτα εἰπὼν, ἀνέβαινον. ὃ δὲ δῆμος ἐπηγελοῦθησεν τὸς κατηγέτους ἀπολιπὼν λέγοντας.

ΤΙΤΟΥ ΚΟΙΝΤΟΥ. Τίτος Κοῖντος οὕτως ἠὲ δι- ῆς δὲ ἀρχῆς ἐπιφάνης, ὡς τε πρὸς δημόσια καὶ στρατη- γίας καὶ ἀγορανομίας, ὑπάτος ἀρετῆων. πεμφθεὶς δὲ στρα- τηγός ἐπὶ Φίλιππον, εἰς λόγους ἐπέσθη σιωλεῖν αὐτῶν· τῷ δὲ Φίλιππου λαβεῖν ὀμῆρους ἀξιοῦντος, οὐκ εἶνον μὲν γὰρ εἶ- μὲν πολλῶν, Ῥωμαίοις, ἑαυτὸν δὲ μόνον Μακεδόσι· Σὺ γὰρ μόν- νον (ὁ Κοῖντος ἔφη) ἑαυτὸν ἐποίησας, ἀποκτείνας τὸς φίλους καὶ συγγενεῖς. Νικήσας δὲ μάχῃ τὸν Φίλιππον, οὐκ ἠρύξεν ἐν

Β Γαμοίοις ὅτι τὸς Ἑλλήνας ἐλθόντες καὶ ἀντιόμοις ἀφίη- σιν. Ὅσοι δὲ Ῥωμαίων ἀγχιμάτωσι γυρόμενοι ἐν τοῖς κατ' Ἀννίβαν χρόνοις ἐδούλοον τῶν τοῖς Ἑλλήσι, τέττων ἕκα- στον οἱ Ἑλλήνες ἐξωνησάμενοι δραχμῶν πεντακισίων, δω- ρεῖν ἔδωκον αὐτῶν, καὶ κείνοι θριαμβούνοι σιωπηλοῦθησαν ἐν Ῥώμῃ, πάλια πάλι ταῖς κεφαλῆς ἔχοντες, ὡς πρὸ ἔτος ἐστὶ τοῖς ἐλθόντεσι. Τοῖς δὲ Ἀχαιοῖς ἐπὶ τῷ Ζακυνθίων ἦσαν ἀφαινοῦμενοι στρατεύειν οὐκ ἐλθεφυλάτιστα μὴ, κα- θὰ τὸ ἀχελῶνα, τὸ κεφαλῶν πρῶτον ἔξω τῷ Πελο- ποννήσου κινδυνώσωσιν. Ἀντιόχου δὲ τῷ βασιλέως μὲν πολ-

Κ λῆς διωμέως ἦκοντες εἰς τὴν Ἑλλάδα, καὶ πρῶτων οὐκ πε- πληγμένων τὰ πλήθη καὶ τὸς ὀπλισμοὺς, λόγον εἶπε τοιοῦτον πρὸς τὸς Ἀχαιοὺς. ἔφη γὰρ ἐν Χολκίδι τῶν τῶν ἐν ἑνὸς δι- πλῶν θαυμάζοντες τὸ κρεῶν πλήθος· εἶπεν δὲ τὸ ξέρον ὅτι ταῦ- τα πρῶτα χόρεια ἔστιν. ἠδύσμασι καὶ σκλασάσις ἀφαιροῦνται. Μὴ οἴνω μηδὲ ὑμῖς (ἔφη) θαυμάζετε τὸ βασιλικὸν διώμα- μιν. λογχοφόροι καὶ κατὰ φερέστες καὶ πεζέτεροι καὶ ἀμ- φιποσέξοι ἀκρούντες. πρῶτες γὰρ εἰσὶν οὗτοι Σύροι ὀ- πλαεῖοις ἀλλήλων ἀφαιροῦντες. Φιλοποίμενοι δὲ τὰ στρα- τηγῶν τῶν Ἀχαιῶν ἰπποεῖς μὲν πολλοὺς καὶ ὀπλίτας ἔχοντι, χει- ρῶν δὲ οὐκ ἔχουσιν, πρῶτον παίζον ἐλεγχῶν ὅτι χειρὸς ἔχει Φιλοποίμην καὶ σκέλη, γὰρ ἔχει δὲ οὐκ ἔχει. καὶ γὰρ καὶ τῆ φύσει τῷ σώματι ἠὲ ὁ Φιλοποίμην τοιοῦτος.

ΓΑΙΟΥ ΔΟΜΙΤΙΟΥ. Γάιος Δομίτιος, ὃν Σκι- πίων ὁ μέγας αἰθ' ἑαυτοῦ τὰ ἀδελφῶ Λοκίω τῶν κα- τέστησεν ἐν τῷ πρὸς Ἀντιόχου πολέμῳ, κατὰ σκεφάμενος τὴν τῶν πολεμίων φάλαγγα, καὶ τῶν πρὸς αὐτὸν ἠγεμονικῶν διῆς ἐπιχειρεῖν κελθόντων, ἔφη τὴν ὥραν οὐκ ἐπαρκεῖν ἵνα τσαύτας μυριάδας κατὰ κέφαντες, καὶ ἀφαιροῦσαι· τες τὴν πρῶτον κελθόντων, ἐπὶ μελόντες εἰς τὸ στρατοπέδον, ἑαυ-

Ε τῶν ἐπιμεληθῶσι, τῷ δὲ αὐτὸ ποιῆσαι αὐτοῖς καθ' ὥραν· καὶ συμβολῶν τῆ ὑπερβία πεντακισμυεῖοις τῶν πολεμίων αἰεῖλεν.

ΠΟΠΛΙΟΥ ΔΙΚΙΝΙΟΥ. Πόπλιος Δικίνιος ὑπά- τος στρατηγός ἠτήτηις ὑπὸ Περσέως τῷ Μακεδόνων βα- σιλέως ἰππομαχία, διχαλοῖς οὐκ ἀκροῖς ἀπέβη, τοῖς μὲν πεσόντας, τὸς δὲ ἀλόντας· ἐπεὶ δὲ μὲν τὴν μάχην ἐ- πεμψεν ὁ Περσεὺς πρὸς τοὺς πρὸς ἀσπιδῶν καὶ εἰρήνης, οὐκ ἐ- λθεν ὁ νενικημένος τὸν νενικηκῶτα Ῥωμαίοις ἐπιπέπειν τὰ καθ' αὐτόν.

ΠΑΥΛΟΥ ΑἰΜΙΛΙΟΥ. Παῦλος Αἰμίλιος δού- τέρον ὑπατεῖα μετῆλθὼν, ἀπέτυχεν· ἐπεὶ δὲ τοῦ πρὸς

τῶν Ῥωμαίων ἀπέδειξε, οὐκ εἶνον ὑπάτων ἀπέδει- ξαν, οὐκ ἔφη χάριν ἔχειν αὐτοῖς· οὐ γὰρ αὐτὸς ἀρχῆς δέσμιος, ὡς οὐκ εἶνοι ἀρχόντες, ἠρῆσθαι στρατηγός. Ἐλθὼν δὲ εἰς οἶκον δὲ ἀρῆσθαι, καὶ τὴν Τερτίαν τῶν θυγάτων ἄρῶν δεδακρυμένον, ἐπισητάνετο τὴν αἰτίαν. εἰπούσης δὲ ὅτι Περ-

σεὶς τέθνηκεν ἡμῖν (κυνίδιον δὲ ἔω οὕτως ὀνομαζόμενον) Ἀ-
 γαστήρ τύχη (εἶπεν) ὡς ἴσθα περὶ καὶ δέχουσι τὸ οἰωνόν. Εὐρών
 ὅτι ἐπὶ φράσπεδου πολλῶν φρασύτῃα καὶ λαλιαὶ φρά-
 σρατηριῶν καὶ πολυπραγμοσιῶν, ἐκέλευεν ἡσ-
 χίαι ἔχειν, καὶ ποιεῖν ὁξείας τὰς μαχίρας μόνον, αὐτὰ δὲ τῶν
 ἄλλων μελήσειν. Τὰς δὲ νυκτερινὰς φυλακὰς ἐκέλευεν φυ-
 λάσσειν αἰθῶ λόγχης καὶ ξίφοις, ὅπως ἀμύνασθαι τὸς πολε-
 μίους ἀπεγκόψαι, μᾶλλον δὲ φρασυριῶν παρὰ τὸ ὕπνον.
 Ἐμβολῶν δὲ ἄφρων εἰς Μακεδονίαν, καὶ σιωπητὰ μέ-
 νοις ἰδὼν τὸς πολεμίους, τὸ Νασικᾶ φρασκαλοῦτος αὐτὸν
 δὴ οὗς ἐπιχερεῖν, Εἶγε τίς σὺ (εἶπεν) ἠλικία εἶχον; αἱ δὲ
 πολλὰ με πείθει καλύουσι ἐκ πορείας παρὰ φάλαγγα
 σιωπητὰ γὰρ μάχεσθαι. Νικήσας δὲ τὸν Περσέα καὶ τὰς
 ἐπιπικίους ποιούμενος ἐστάσεις, ἔλεγε τῆς ἐμπειρίας εἶναι φρά-
 τευμα φοβερῶτερον πολεμίους, καὶ συμπόσιον ἡδιστον φίλοις
 φρασχεῖν. Τοῦ δὲ Περσέως ἀχμαλώτης ἡμοδίου, καὶ
 φρασκευομένου τὸν Φριάμβον, Ἐπεὶ σοὶ (εἶπε) τὸτ' ἐστίν.
 ὁξοσία διδοῖς αὐτῷ αὐτὸν αἰελεῖν. Χρημάτων δὲ ἀπείρων
 ἀρεθόντων, αὐτὸς μὲν οὐκ ἔλαβε· τὰ δὲ γαμβρῶν Τουβέρω-
 νιφιάλιω δργυρᾶν, ὀλκῆς πέντε λίβων, δργυροῖν ἔδωκε, καὶ
 τὸ φασα φρασπον εἰς τὸν Αἰμυλίω οἶκον εἰσελθεῖν κειμήλιον
 δργυροῦ. Τεσσάρων δὲ παίδων ἀρρένων αὐτῷ γεννιότων,
 δύο μὲν παρὰ τὸν ἐτύχθησαν ἐκ δεδωκῶς ἐτέροις γέσθαι.
 δύο δὲ ὄντων ἐπὶ τὸ οἶκον, ὁ μὲν ἡμέρας πέντε παρὰ τὸ
 Φριάμβου, τεσσαρες καὶ δεκα γεννῶς ἔτη, ἀπέθανεν, ὁ δὲ ὕ-
 τερον πέντε τὸν Φριάμβου, δωδεκαετής. φρασθῶν δὲ τὸν δῆ-
 μου σιωδηριῶτος αὐτῷ καὶ συμπενθιῶτος, νῦν ἔφη φρασ
 τὸ πατερός ἀδελφὸς γεννέσθαι καὶ ἀκίνδυνος, ὁπότε τῶν ἀ-
 τυχημάτων τὸν νέμεσιν εἰς τὸ οἶκον ἀφρεῖται μὲν τὸ τύχης,
 φρασ πόρτων αὐτὸς ἀναδέδεται.

ΚΑΤΩΝΟΣ ΤΟΥ ΠΡΕΣΒΥΤ. Κάτων ὁ φρασβύ-
 περος ἐν τῷ δήμῳ τὸ ἀσωτίας καὶ πολυτελείας κηρα φρα-
 μδος εἶπεν, Ὡς χαλεπὸν ὄστι λέγειν παρὰ φρασερα ὅσα μὴ
 ἔχουσαν. Θαυμάζειν δὲ πῶς σῶζεται πόλις ἐν ἡ πόλει τῆς
 πλείονος ἰσθμῶν ἢ βοῶν. Λοιδραὶν δὲ ποτε τὸν ἐπιπολάζουσαν
 γωακχεατίας, Πάυτες (εἶπεν) αἰ φρασποι τὸ γωακχᾶν ἀφ-
 χουσι, ἡμεῖς δὲ πόρτων ἀφ φρασπον, ἡμῶν δὲ ἀφ γωακχῆς. Ἐφη
 ὅτι βούλεσθαι μᾶλλον φρασγετήσας μὴ κημισαῖς χρεῖν, ἢ μὴ
 φρασρεῖν κέλασιν ἀδικήσας, καὶ πᾶσιν αἰε τοῖς ἀμῶν φρασποισιν
 φρασ εἰσὶν δουαῖ σιληνάμιω. φρασφρῶν δὲ τὸς φρασχῆρας
 ἐπιμαῖ τοῖς ἀμῶν φρασποισιν, ἔλεγε τὸς διωαμῶν κηλύειν
 τὸς κηκῶς ποιοῦσας, ἐὰν μὴ κηλύωσι, κηλακῆδεν. Τῶν
 δὲ νέων ἔφη χρεῖν τοῖς ἐρυ φρασσι μᾶλλον ἢ τοῖς ὠχρῶσι.
 Σβαλιῶ τῶν δὲ μισεῖν, ὅς ἐν τῷ φρασπατεῖν τῶν χρεῖρας, ἐν ὅ
 τῷ μάχῆς τὸς πόδας κηνεῖ φρασχει ὅ μείζον ἢ ἀλαλάζει.
 Κάκισον δὲ ἔλεγε ἀφ φρασποι εἶναι, τὸ φρασχειν εἰσὶν μὴ διωα-
 κηρον. Μάλιστα δὲ ἐνόμιζε δεῖν ἐκαστον αὐτὸν ἀφ φρασποι. μὴ δὲ να
 γῶ εἰσὶν μὴ δὲ ποτε φρασ εἶναι. Πολλῶν δὲ ὄραν ἀφ φρασποισιν
 ἀφ φρασποι, Ἐμοδῶν δὲ (εἶπεν) ἔρω τῶν βούλομα μᾶλλον τὸς αἰ-
 φρασποι, ἄφ φρασποι ἀφ φρασποι Κάτωνος, ἢ ἄφ φρασποι κηίται.
 φρασφῶν δὲ τὸ φρασποισιν παρεκᾶλει τὸς διωαμῶν, ὅπως αἰε
 φρασφῶν φρασφῶν. Τοῖς δὲ τῆς φρασφῶν τῶν ἡμῶν ἀ-
 φ φρασποισιν, ἔλεγε τῶν φρασφῶν ἀφ φρασφῶν τῆς νεότητος.
 Τὸν δὲ ἀφ φρασποι ἢ κηίται ἔλεγε δεῖν μὴ τε φρασ τῶν
 φρασφῶν λιπαρεῖας, μὴ δὲ φρασ τῶν ἀφ φρασφῶν κηίται.

A feum (catellum hoc nomine habuerat) mortuum esse. accipio, inquit, faustum hoc omen. In exercitu cum inueniret multum ferociae ac garrulitatis, in imperatoris officia militibus sese ingerentibus, ac curiosè multa agentibus, Quiescere eos iussit, ac gladios modò acuerè: sibi reliqua curæ fore. Excubias sine gladio & hasta iussit peragi, ut eò magis somnum vitarent, quia spes aduersus hostem se defendendi omnis adempta erat. Cum per montium extremitates in Macedoniam peruenisset, hostiumq; videret instructam aciem, Nasicæ hortanti ut statim eos aggredere, Facerem, inquit, si tua essem ætate. sed me diuturna experientia docuit non inire pugnam ex itinere aduersus exercitum suis dispositum ordinibus. Victo Perseo cum pro gratulatione victoriæ conuiuia exhiberet, Eiusdem dicebat esse peritiæ exercitum hostibus valdè terribilem, & amicis conuiuium admodum incundum reddere. Cum Perseus captus duci in triumpho recusaret, In tua, inquit, hoc est potestate. nimirum ei facultatem consciscendæ necis largiens. Potius innumera pecunia, nihil quicquã de ea ipse accepit, genero duntaxat suo Tuberoni pateram argenteam quinque pondo appendentem virtutis præmium eximium dedit. quam primam argenteam supellectilem in Æmiliam domum venisse ferunt. De quatuor filiis suis iam antè duos adoptandos tradiderat. reliquorū quos domi suæ retinuerat alter quinque ante triumphum diebus vitam cum morte commutauit, annos natus x i v, alter quinto post triumphum die, anno ætatis duodecimo. Progressus in publicum, populo calamitatem eius lugente, Nunc, inquit, patriæ metuere demum desino, postquam fortuna quæ felicitatem calamitatibus solet compensare, in meam incubuit domum, eiusque clade prosperos reipubl. successus vltra est.

C A T O maior ad populum verba faciens, in-temperantiam eius & luxum perstringens aiebat, Difficile est loqui ad ventrem auribus carentem. & mirari se, quomodo salua possit esse vrbs, in qua pluris vendatur piscis quàm bos. Aliquando imperia mulierum in viros nimis quàm vsitata incessens dixit: Omnes homines mulieribus imperant, nos omnibus hominibus, nobis mulieres. Aiebat malle se nullam pro beneficio collato gratiã adipisci, quàm ob delictum non dare pœnam. omnibusq; se peccantibus, se vno excepto, ignoscere. Instigans magistratus ad imponenda suntuibus supplicia, dicebat, Eos qui malè agentes prohibere possent, neq; id facerent, eorum flagitiis assentiri. Adolescentibus erubescens aiebat magis se delectari, quàm pallentibus. Odisse se affirmabat militem qui inter deambulandum, manus, in pugna pedes moueret: & qui clariùs sterteret, quàm in congressu pugnæ vociferaretur. Pessimum esse principem, qui regere seipsum nequiret. Vnumquenq; seipsum maximè reuereri debere: nunquam enim esse sine seipso. Cum videret multis positas statuas, Malo, inquit homines quærere cur Catoni non sit posita statua, quàm cur sit. Parcè vsurpare potestate sua iuebat potentes, ut liceret eam semper habere. Qui virtuti honorem detraherent, eos aiebat virtutem adolescentiæ adimere. Magistratum aiebat & iudicem debere neq; opus habere exhortatione ad iustè, neque pati exhortando se permoueri ad iniustè agendum.

Iniuste esse per...
 alias mu...
 vitis pr...
 sano ten...
 iis, qui...
 rent. no...
 inuideri...
 operari...
 Honore...
 moria, c...
 bus. Rep...
 per iude...
 gerere p...
 cos esse...
 diderat...
 lentior...
 eum null...
 biens. cu...
 adulari, i...
 acri medi...
 dissimum...
 num esse...
 est cenfor...
 dacter pu...
 magis qua...
 stem. Bel...
 las, cum...
 versaretur...
 mercedem...
 nerent eu...
 Erratis, in...
 sed hostiu...
 neque q...
 Cum aut...
 hostico es...
 men pra...
 ait. Milit...
 stare dici...
 paucos cu...
 ter glori...
 quinque h...
 duo emiss...
 antequam...
 dio vitam...
 no vt Acha...
 triam flag...
 re negotiu...
 bitis serm...
 esset quod...
 Græcis sen...
 itic sunt ve...
 Postumius...
 veniamq;...
 Cato, Dat...
 phidyonu...
 S C I P I O...
 annis, nihil...
 atq; in tan...
 auri pondo...
 gine potitu...
 petator mi...
 præceptum...
 discederet...
 cunq; mod...
 ἐπιε... μ...

Iniuste facta ut auctori non sint, omnibus tamen esse periculosa. Hortabatur senes, ne senectuti cui alias multa adessent incommoda, turpitudinem a vitiis proficiscentem superadderent. Iratum ab infano tempore duntaxat differre. Minimè inuideri iis, qui fortunam æquo animo & moderatè ferrent. non enim nobis, sed iis quæ circa nos sunt, inuideri. Qui ridiculis rebus seriam impenderent operam, eos aiebat in rebus seriis fore ridiculos. Honestas actiones, ne earum fama efflueret è memoria, confirmandas aliis esse honestis actionibus. Reprehendebat ciues, quòd magistratus semper iisdem deferrent, inquiens: Aut magistratum gerere putatis rem esse non magni precii, aut paucos esse ea dignos. Qui agrum mari vicinum vendiderat, mirari simulabat se, quòd mari esset valentior. quæ enim mare vix illaue prolueret, ea eum nullo negotio absorpsisse. Censuram ambiens, cum cæteros videret rogare populum & adulari, ipse vociferatus est populum opus habere acri medico & magna purgatione: non itaq; blandissimum, sed inexorabilem aliquem & seuerissimum esse deligendum, hæc dicens, præ omnibus est censor renunciatus. Docens adolescentes audacter pugnare, dicebat sæpè sermone ac voce magis quam gladio & manu terreri fugarique hostem. Bellum gerens aduersus Boetis fluuii accolas, cum ob hostium multitudinem in discrimine versaretur, & Celtiberi paciscentes ceterorum mercedem auxilia promitterent, Romani non sinerent eum hanc barbaris hominibus promittere: Erratis, inquit. si enim vincemus, non de nostra, sed hostium pecunia persoluemus: si vincamur, neque qui exigat erit, neque a quo exigatur. Cum autem plures cepisset vrbes, quam dies in hostico egisset, (ut ipse de se profiteretur) nihil tamen præter cibum & potum inde se accepisse ait. Militibus viritum libram argenti largitus, præstare dicit multos a militia cum argento, quam paucos cum auro redire. ducum enim nihil præter gloriam debere in prouinciis augeri. Militiæ quinque habebat famulos. quorum vnus cum duo emisset mancipia, neq; res Catonem latuisset, antequam in conspectum domini veniret suspensio vitam sibi ademit. Rogatus à Scipione Africano ut Achæis exulibus opem ferret, reditum in patriam flagitantibus, præ se tulit nihil se istud curare negotium. In senatu autem multis ea de re habitis sermonibus, surgens: Perinde, inquit, ac si deflisset quod ageremus, sedemus hîc disputantes de Græcis senibus, à nostrisne ii, an verò ab iis qui istic sunt vespillonibus debeant efferi. Scripserat Postumius Albinus historiam Græco sermone, veniamq; à lectoribus petebat, quem subsannans Cato, Dandam ei veniam aiebat, si decreto Amphictyonum coactus scripsisset.

SCIPIONEM iuniorum tradunt LIV, quos vixit annis, nihil emisse, nihil vèdidisse, nihil ædificasse. atq; in tantis opibus non nisi xxxiii argenti, duo auri pondo eum reliquisse: cum quidam Carthagine potitus fuisset, & magis quam vllus alius imperator milites collocupletasset. Polybii autem præceptum seruans, operam dedit, ne prius è foro discederet, quam aliquem compellantium quocunq; modo sibi familiarem amicunq; faceret.

ἐπειχέτο μὴ πρῶτον ὄξ ἀρχῆς ἀπελθεῖν, ἢ ποιήσασθαι πνα σιωπήθη καὶ φίλον ἀμφοτέρως τῶν ἐπιτηδεύοντων.

A Τὴν δ' ἀδικίαν ἔλεγε τοῖς ἀδικῶσι, καὶ μὴ φέρη κίνδυνον, ἀπασί φέρειν. Τῶ δ' ἔγρη πολλῶν παρόντων κακῶν, ἡξίου μὴ πρῶτον ἀδικεῖν τὴν ἀπὸ τῆς κακίας ἀρχήν. ἢ ὄργιστον εἰσόμενος τῶ μεγάλου χρόνου ἀφ' ἑαυτοῦ φέρειν. Ἡκιστα δ' φθονεῖται τὸς τῆ τύχη χρωστούς ἐπιεικῶς καὶ μετεῶς. οὐ γὰρ ἡμῖν, ἀλλὰ τοῖς πρὸς ἡμᾶς φθονοῖσι. Τοῖς δ' ἀποδαζόντας ἐπὶ τοῖς γελίοις, ἔλεγε ἐν τοῖς ἀποδαμοῖς ἐπαθεῖν κατὰ γὰρ λάσπας. Τὰς καλὰς πράξεις ἔλεγε δεῖν κατὰ λαμβάνειν λόγους καλοῖς, ἵνα μὴ τ' ὀξείας ἀπορρέωσιν. Ἐπέμπε δ' τοῖς πολίταις ἀεὶ τὸς ἀδελφοῖς ἀρετῶν ἀρχήν. Δόξετε γὰρ (εἶπε) μὴ πολλοὺς δ' ἀρετῆς ἀξίους, ἢ μὴ πολλοὺς τὸς ἀρετῆς ἀξίους ἡγεῖσθαι. Τὴν δὲ τὸς ἀδελφοῖς ἀρετῆς πεπρακῆτα πρῶτον ποιεῖτο θαυμάζειν ὡς ἰσχυρότερον τ' ἀδελφείας. ἢ γὰρ ἐκείνη μόλις ἐπιτελεῖται, οὕτως ῥαδίως κατὰ πέπτωκε. Τμητῶν δ' μελιῶν, καὶ τὸς ἄλλοις ὁρᾶν δεομένους τ' πολλῶν καὶ χαλεπούσας, αὐτὸς ἐβόα τ' δῆμον ἀποτόμου χρεῖαι ἔχειν ἰατρῶν καὶ μεγάλου καθαρμοῦ. δεῖν οὖν μὴ τ' ἡδιστον ἀλλὰ τ' ἀποδείκνυται ἀρετῆς καὶ ταῦτα λέγων, ἡρέθη πρὸς πάντων. Διδάσκων δὲ τὸς νέους ἀγαθῶς μάχεσθαι, πολλάκις ἔλεγε τὸς ξίφους τ' λόγον μάλλον, καὶ τ' φωνὴν τ' χεῖρας, βέβαιον καὶ κατὰ πλῆθειν τὸς πολεμίου. Ἐπεὶ δ' ὁ πολέμῳ τοῖς πρὸς τ' βαῖπιν ποταμὸν οἰκίστην, εἰς κίνδυνον ὑπὸ πλῆθος τῶν πολεμίων κατέστη, τῶν μὲν Κελυβίων ἐπὶ ἀφαιρήσει παλαιῶν βοιωτῶν βοηθεῖν, τῶν δ' Ῥωμαίων ὅσα ἐόντων ὁμολογεῖν μισθὸν ἀνδρῶν τὸς βαρβάρους, ἀμφοτέρωθεν ἔφασκεν ἀδελφικῶν μὲν γὰρ ἀποδώσειν οὐ πρὸς αὐτῶν, ἀλλὰ πρὸς τῶν πολεμίων ἡττωμένων δ', μήτε τοῖς ἀπλητημένοις, μήτε τὸς ἀπαιτιωτάς ἐστῆσαι. Πλείονας δ' πόλεις ἐλῶν (ὡς φησὶ) τῶν ἡμερῶν αἰς διέτελει ἐν τοῖς πολεμίοις, ὅσων αὐτὸς πλέον λαβεῖν ἂν ἔπιε καὶ ἔφαγε ἐκ τῆς πολεμίας.

D Τῶν δὲ στρατιῶν ἕκαστα λίτραν ἀργύρου ἀφαιρέμας, φησὶ βέλιον εἶναι πολλοὺς ἔχοντας ἀργύριον ἢ ὀλίγους χρυσίον, ἀπὸ τῆς στρατείας ἐπαρθεῖν. τῶν γὰρ ἀρχόντων ὅσων ἄλλο δὲν ἐν ταῖς ἐπαρχίαις ἢ τὴν δόξαν αὐτῶν ἀνεῖναι. Πέντε δ' οἰκέτας εἶχεν ἐπὶ τῆς στρατείας, ἂν εἰς ἀρχμαλῶν τεῖα σάματα παρὰ μισθῶν, ὡς ὅσα ἔλαθε τ' Κάτωνας, πρὶν εἰς ὄψιν ἐλθεῖν, ἀπὸ τῆς ἀρχῆς. Παρεκκληθεῖς δ' ὑπὸ Σκιπίωνος Ἀφρικανοῦ τοῖς Ἀχαιῶν συλλαβέσθαι φυγᾶσιν, ὅπως εἰς τὰς πατείδας κατέλθωσιν, πρῶτον ποιεῖτο μηδὲν αὐτῶν μέλειν τῶν πραγμάτων. ἐν δ' τῆ συγκλήτῳ πολλῶν γινόμενων λόγων αἰσῶσας, ὡς πρὸς ὅσα ἔφασκε (εἶπε) ὁ πρὸς τῶν ἀδελφῶν καὶ ἡμεῶν πρὸς Γραικῶν μεροπῶν ζήλωτες πότῃ ὑπὸ τῶν πρὸς ἡμῖν ἢ ὑπὸ τῶν ἐκείνους νεκροφόρων ἐξενεχθῶσι. Ποσειδίου δ' Λαβιδίου γράψαντος ἰσορίας Ἑλλήνων, καὶ συγνώμην πρὸς τ' ἀκροατῶν αἰτιώτων, εἰρωνομήτους ὁ Κάτων ἔφη δότεον εἶναι συγνώμην εἰ τ' Ἀμφικτυόνων ψηφισμάτων ἀναδικασθεῖς ἐγράψατο.

ΣΚΙΠΙΩΝΟΣ ΤΟΥ ΝΕΩΤΕΡΟΥ. Σκιπίωνα τὸν νεώτερον λέγουσιν ἔτεσι πενήτην ἔσθαι καὶ τεσσαρσιν οἷς ἐβίωσε, μηδὲν παρὰ τῶν ἀδελφῶν, μηδὲν ἀποδοῦναι, μηδὲν οἰκοδομήσασθαι,

F λίτρας δ' ἀργύρου βεῖς καὶ τετρακόντα μόνας ἐν οἰκίᾳ μεγάλην, δύο δ' χρυσίου κατὰ λιπὴν καὶ ταῦτα, Καρχηδόνος κύριον οἶον, καὶ μάλιστα τῶν στρατηγῶν σπουδίσασθαι τὸς στρατιώτας. Τὸ δ' Πολυβίου πρὸς ἀφελμα ἀφαιρέσει τῶν ἐπιτηδεύοντων.

qui propter nos regem viderint deambulantes. Vnum omnino ea in legatione habuit de amicis comitem Panatium, seruos quinq; de his vno in peregrinatione mortuo, alium nolens emere, Roma acciuit. Numantinos cum insuperabiles putaret populus, qui multos iam Romanos duces vicissent, Scipioni secundum consulatum detulit, eius belli gerendi gratia. Cum autem multi nomina sua ei militum darent, inhibuit hoc senatus, desertam fore isto pacto Italia dicens. sed & pecunia quae ad manum & parata erat sumere eum non passi sunt, & reditus vectigalium ei destinauerunt, quous nondum appetierat tempus. Ad hoc respondit Scipio, Pecuniam sibi de suo & amicorum facultatibus fore satis. id vero reprehendit quod de militibus erat decretum. quod diceret bellum graue esse, si quidem ob fortitudinem hostium toties victi essent Romani, contra tales: sin ob ignauiam civium, militibus talibus gerendum. Vt venit ad exercitum, multum ibi confusionis, intemperantiae, superstitionis, luxusque reperit. Itaque ariolos, sacrificulos, lenonesque statim exturbauit, & omnia iussit amouere vasa, demtis olla, veru, & figlino poculo, argenteorum poculorum nullum duabus libris maius permisit habere volentibus. lauacro interdixit, qui inungerentur quousque a seipso fricari iussit, quod diceret iumentis fricante opus esse quia manibus ipsa carerent. Prandere iussit obsonium nullo igni coctum, in caena accumbentes edere panem aut pulsem simplicem, & carnem elixam siue affam. ipse sago amictus nigro obambulauit, lugere se inquam turpitudinem exercitus. Cum incidisset in Memmii cuiusdam tribuni militum iumenta, quae gemmis ornata ac Thericlea gestabant pocula, Talis, inquit, cum sis, mihi patriaeque; te ad xxx dies, tibi ipsi per omnem vitam reddidisti inutilem. Alii clypeum ostentanti praclare ornatum, Clypeus quidem, inquit, o adolescens pulcher est: ceterum Romanum virum magis decet in dextra sua fiduciam habere, quam in sinistra collocatam. Vallum tollenti, & admodum se premi dicenti, Non iniuria, inquit. ligno enim huic magis fides quam gladio. Videns coniectam cum infania hostium temeritatem, dicebat se tempore securitatem redimere. bonum enim imperatorem, itidem vt medicum, ad malum curandum vltimo demum loco ferrum adhibere. nihilominus tamen suo tempore adortus Numantinos fudit. Quo tempore senioribus pullos culpantibus quod eos fugissent quos toties in fugam coniecissent, ferunt quendam Numantinorum dixisse, Oues quidem easdem esse atque antea, sed alium habere pastorem. Capta Numantia, acto secundo triumpho, de senatu & focis in contentionem venit cum C. Graccho, ibi cum indignabundus populus pro rostris dicenti tumultu facto obstreperet: Nunquam, inquit, me exercituum conclamantium perterruit vociferatio, nedum conuenarum fremitus me percellat, quorum non matrem esse, sed nouercam Italiam noui. Gracchoque; cum tuae factionis hominibus clamante, Interficiendum esse tyrannum, Merito, inquit, patriae bellum facientes me prius sublata volunt. Roma enim Scipione incolumi cadere non potest, neque; viuere Scipio Roma euerfa.

CÆCILIVS METELLVS cum de castello munito oppugnando deliberaret, centurioni dicenti decem duntaxat amissis viris eo potiturum,

A δι' ἡμᾶς γὰρ ἐωρέκασι τὴ βασιλεία παρ' ἐπαυῶτα Σιωμαπιδήμει δὲ αὐτῷ φίλος μὲν εἰς φιλόσοφος Παναίπιος, οἰκέται δὲ πέντε καὶ τὸ ἐνός ἀποθανόντος ἐπὶ τῆς ξείνης, ἄλλον μὴ βουλόμενος παρ' ἑαυτοῦ, ἀπὸ τῆς Ῥώμης μετεπέμψατο. Τῶν δὲ Νομαυτίνων ἀμάχων εἰς δοκίμων, καὶ πολλοὺς νενικηκότων στρατηγῶν, ὑπὸ τὸν ἀπέδειξε Σκιπίωνα τὸ δούτερον ὁ δῆμος ἐπὶ τὸν πόλεμον ὠρμηθῶν ὅτι πολλῶν ἐπὶ πῶν στρατείαι, καὶ τὸ πρὸς διεκάλυψεν ἢ σύγκλητος, ὡς ἐρήμον τῆς Ἰταλίας ἐσομένης καὶ χρημάτων λαβεῖν τῶν ἐπίμοσιν οὐκ εἶασαν, ἀλλὰ τὰς τελωνικὰς πρὸς ὁδοὺς ἀπέταξαν, οὐκ ἔπειτα ἐξήρουν ἐξήρουν. ὁ δὲ Σκιπίων χρημάτων μὲν οὐκ ἔφη δεῖσθαι (τὰ γὰρ ἑαυτοῦ καὶ τῶν φίλων ἐξαρκέσειν) παρ' ὅτι τῶν στρατιωτῶν ἐπέμψατο. χαλεπὸν γὰρ εἶπε τὸν πόλεμον, εἰ μὴ δι' ἀδραῖαν τῶν πολεμίων ἠπλώται Ἰσταντάκις, ὅτι πρὸς τοιοῦτοις. εἰ δὲ δι' αἰανδρίαν τῶν πολιτῶν, ὅτι μὲν τοιοῦτων. Ἐπεὶ ὁ ἐλθὼν εἰς τὸ στρατόπεδον, πολλὰ ἀπαξία καὶ ἀκαλασίαν καὶ δεισιδαιμονίαν καὶ θυφῶν κατέλαβε. μάλιστα μὲν ὄντος δὲ ἔλασε καὶ θυφῶν καὶ πορνόσοκους, οὐδὲν ὅτι πρὸς ταῖς ἀποπέμψειν ἀπομύσσει, πλὴν χύδας, ὀβελίσκου, καὶ ποτηρίου κεραμεοῦ. τῶν δὲ ἀργυρέων ἕκαστα οὐ μείζον δύο λίβρων σιωεχρήσει τοῖς βουλόμενοις ἔχειν. λυόμενος δὲ ἀπέπε. τῶν δὲ ἀλειφομένων τείβειν ἕκαστον ἑαυτὸν. τὰ γὰρ ὑποζύγια χεῖρας οὐκ ἔχοντα ἐτέρου τείβοντες δεῖσθαι. πρὸς ταῖς δὲ ἀργυρῶν μὲν ἐσῶτας ἀπυρρὸν ὄψον, δειπνεῖν δὲ κατὰ κειμήλους ἀρτον ἢ πολλὸν ἀπλάς, καὶ κρέας ὁππὸν ἠέφθον. αὐτὸς δὲ σάρον ἐμπεπορημένος μέλινα παρ' ἑαυτοῦ, πενήτην τὸν στρατεύματος τῆ ἀρχαῖω λέγων. Μερμίου δὲ ἵνος χιλιδέρου λαβὼν ὑποζύγια, ψυχῆρας ἀγαλίτοις παρ' ἀκαμίζοντα καὶ Θηρικλείους, Ἐμοὶ μὲν (εἶπεν) ἡμέρας τεύχοντα καὶ τῆ πατείδι, σαυτῶν δὲ τὸν βίον ἀπλάς, πιδόπος ὦν, ἀχρηστον πεποίηκε σαυτὸν. Ἐτέρου δὲ θυρεὸν ἐπιδείξαντος δὲ κεκορημένος, Ὁ μὲν θυρεὸς (εἶπεν) ὡ νεθυρία, καλὸς παρ' ἐπει ὅτι Ῥωμαῖον ἀνδρα μᾶλλον ἐπὶ τῆ δόξῃ τὰς ἐλπίδας ἔχειν, ἢ τῆ ἀριστερῇ. Τοῦ δὲ τὸν χεῖρα ἀσθενὸς, σφόδρα πίεζεσθαι φάσκοντος, Εἰκότως ἔφη: τὰ γὰρ ζύλα τέτα μᾶλλον ἢ τῆ μαχίρα πιτεύεις. Ὁρᾶν δὲ πῶν ἀπίοισι τῶν πολεμίων, ἐλεγγὼν ὠνεῖσθαι τὸν χρόνον πῶν ἀσφάλεια. τὸ γὰρ ἀγαθὸν στρατηγὸν, ὡς παρ' ἰατρῶν, ἐλάττης δεῖσθαι τῆς ἀγῆ τοῦ σιδῆρου περαπέας. οὐ μὲν δὲν ὅτι θυρεὸς ἐν κατὰ τοῖς Νομαυτίνους ἐρέψατο. Τῶν δὲ παρ' ἐσδυτέρων τὸς ἠπληθύνοντες κακίζονταν, τί πεφύρασαν οἱς Ἰσταντάκις ἐδίωξαν, εἶπεν ἵνα λέγεται τῶν Νομαυτίνων, ὡς τὰ παρ' ἑαυτοῦ ταῦτα καὶ νῦν ἐστίν, ὅτι ποιμὴν ἄλλος. Ἐπεὶ δὲ τὸ Νομαυτίνων ἐλθὼν, καὶ ἀριαμυδύσας τὸ δούτερον, πρὸς Γάιον Γεράκχον ὑπὸ τὸν βελῆς καὶ τὸν συμμάχων κατέστη δὲ ἀφορὰ καὶ λυπούμενος ὁ δῆμος ἐθούρησεν αὐτὸν ἐπὶ τὸ βήμας, Ἐμὲ (εἶπεν) οὐδέποτε στρατοπέδων ἀλαλαγμὸς ἐθούρησεν, οὐτρε συκλῦδων ἀνδρῶπων, ὦν οὐ μητέρας τὸ Ἰταλίαν, ἀλλὰ μητρὶ καὶ ἔσαν ἐπίσχυμα. Τῶν δὲ παρ' ὅτι Γάιον βοῶντων κτεῖναι τὸν τυραννον, Εἰκότως (εἶπεν) οἱ τῆ πατείδι πολεμοῦντες, ἐμὲ βέλονται πρὸς ἀνελθῖν. οὐ γὰρ οἶον τε τὸ Ῥώμην πεσῖν Σκιπίωνος ἐσῶτος, οὐδὲ ζῆν Σκιπίωνα τὸ Ῥώμης πείσσης.

ΚΑΙΚΙΛΙΟΥ ΜΕΤΕΛΛΟΥ. Κακίλιος Μέτελλος ὄχυρῶν χεῖρα βουλόμενος πρὸς ἀγαθὸν, εἰπόντος ἑκάστου τῶν πρὸς ἑαυτὸν ὡς εἰ δέκα μόνους ἀποβάλλη,

λήφεται ὁ χαιρίον, ἠρώτησεν αὐτὸν εἰ βούλοιστο εἰς τῆν δέκα
 ἡμέρας. Τὸν δὲ νεωτέρων υἱὸς χλιδάρχου τωματομῆδης τί
 μέλλει ποιεῖν, εἰ τῶν (ἔφη) στωειδέναι μοι τὴν χιτωνίσκον
 ἐσόμενον, ἀποδυσάμενος αὐτὸν ὅτι ὁ πῦρ ἔπεθενηκα.

Σκιπίων δὲ ζῶντι πελειῶν, ἀποθανόντος ἠρῆσθη, καὶ τὴν
 μὴ υἱὸς ἐκέλευσεν ἀποδύσασθαι ἑαυτὸν ὁ λέχος, τοῖς δὲ
 θεοῖς ἔφη χάριν ἔχειν ὑπὸ τῆς Ρώμης ὅτι παρ' ἄλλοις οὐκ
 ἐγὼ μὲν Σκιπίων.

ΓΑΙΟΥ ΜΑΡΙΟΥ. Γάιος Μάριος ἐκ γῆρας ἀδύξου
 παρῶν εἰς πολιτείαν ἔχε τὴν φρασίαν, ἀγρονομία τὴν μείζου-
 να παρήγειλεν ἀσθῆνους ὅτι λείπεται, τὴν αὐτῆς ἡμέρας
 ὅτι τὴν ἐλαθίονα μετήληθε κακείνης ἀποτυχόν, ὅμως οὐκ ἀ-
 πέγνω τὸν ἀσθενεῖσιν Ρωμαίων. Ἰξίας δὲ ἔχον ἐν ἀμφοτέ-
 ροις τοῖς σκέλεσι, παρέχειν ἀδελφὸς ἐκτεμῖν τὰ ἰατρῶν, καὶ μὴ
 φειδύσασθαι, μηδὲ τὰς ὀφθαλμοὺς σωματῶν, ἐνεκαρτέρησε τῆν χει-
 ρουργίαν τῆν ἰατρικὴν μετὰ βασινοῦς ὅτι ἴατρον, οὐκ ἠθέ-
 λησεν, εἰπὼν οὐκ εἶμι ὁ θεράπων τῆς ἀλγηδόνος ἀξίον.

Ἐπεὶ δὲ Λόσιος ὁ ἀδελφιδεύς, αὐτὸν δὲ δούτερον ὑπατεύου-
 ῶς, ἐβιάζετο τὴν ὄψιν φρατερομῶν ἰνὰ ὀνόματι Τρεβόνιον.
 ὁ δὲ ἀπέκτεινε αὐτὸν, καὶ πολλὰν κερτηθροῶντων οὐκ ἠρήσα-
 το κτεῖναι τὴν ἀρχήν, τὴν δὲ αἰπὰν εἶπε καὶ ἀπέδειξε κελύσας
 οὐκ ὁ Μάριος τὴν ὅτι τὴν ἀρχὴν διδόντων ἀφῆμον κομι-
 αδίωκα, ὅτι Τρεβόνιον ἀπέθετο. Τοῖς δὲ Τάσιον τὸν φρα-
 τεροδύσας ἐν χαιρίῳ ὀλίγον ὑδὸν ἔχοντι, τὴν φρασίαν τῆν διψῆν
 λεγόντων, δείξας αὐτοῖς ποταμὸν ἐπί τῶν φρατῶν τὰ χαι-
 ρα τὴν πολεμίων, ἔκειθεν ὑμῖν ὅτιν (εἶπε) ποτὸν ὄνιον αἰμα-
 τος. οἱ δὲ ἀγῆν παρεκάλου ἕως ὑγρὸν ἔχουσι τὸ αἶμα, καὶ μὴ-
 πω πῶν ὑπὸ τῆν διψῆν ἐκπεπηγῶς. Ἐν τῶν τοῖς Κιμβρικοῖς
 πολέμοις Καμαρίων χιλίους ἀνδρας ἀγαθοὺς ἡρωῶν, ὅμοι
 Ρωμαίους ἐποίησε, κατὰ τὸ νόμον οὐκ ἔσθῃνα νόμον. πρὸς δὲ τὴν
 ἐγκαταστάσας ἔλεγε τὸν νόμον οὐκ ἔσθῃνα ἔχε τὴν ὄπλων
 φόρον. Ἐν τῶν ἐμφυλίῳ πολέμῳ ἀπὸ φρατῶν ὄντων καὶ
 πολιορκουμένων ἐκαρτέρη, τὴν οἰκίον ἀναμῶν κερῶν. εἰπὼν-
 τος δὲ τὸν Πομπηίου Σίλωνος πρὸς αὐτὸν, εἰ μέγας εἶ φρατῆρ
 ὁ Μάριε, κατὰ τὴν ἀρετὴν, Σὺ μὲν οὐκ (εἶπεν) εἰ μέγας
 εἶ φρατῆρ, ἀνάγκασόν με ἀρετῶν ἵσα καὶ μὴ βυλῶν.

ΚΑΤΑΟΥ ΛΟΥΤΑΤΙΟΥ. Κάτλος Λυτάπος ἐκ τῶν Κιμ-
 βρικῶν πολέμων ἀπὸ τῆν Ἀπίωνα ποταμὸν φρατεροδύων,
 ἐπεὶ τὴν βαρβαροὺς ὀφθαλμοὺς οἱ Ρωμαῖοι ἀρετῶν ἵσα ὅτι χαι-
 ροῦσας, ἀνεγέρων, μὴ διωκόμενος αὐτοῖς κατὰ τὴν ἀρετῆν, ἄρμη-
 σεν εἰς τὴν ἀρετῶν τὴν ἀποβρῶντων, ὅπως δοκῶσι μὴ φεύγειν
 τὴν πολεμίοις, ἀλλὰ τὰ φρατῆρ κατὰ τὴν ἀρετῶν.

ΣΥΛΛΟΥ. Σύλλας ὁ ὀψιχῆς ἀγαθὸς ἦν, τὴν μεγίστων
 εὐτυχιῶν ἐποίησε δύο, τὴν Πίον Μετέλλου φιλίδου, καὶ τὴν κα-
 τὰ τὴν ἀρετῶν τὴν Ἀπίας, ἀλλὰ φείσασθαι τὴν πόλεως.

ΓΑΙΟΥ ΠΟΠΙΛΛΙΟΥ. Γάιος Ποπίλλιος ἐπέμφθη
 πρὸς Ἀντίοχον ὅτι τὴν ἀρετῶν τὴν συγκλήτου κερῶν κελ-
 λῶσαν ἀπάγειν ἐκ Αἰγύπτου τὴν ἀρετῶν, καὶ μὴ σφε-
 τερείσασθαι τὴν Πτολεμαῖου τέκνων ὀφθαλμῶν ὄντων τὴν βασιλείαν.
 πρὸς οὐκ ὅτι αὐτὸν ἔχε τὴν ἀρετῶν τὴν ἀρετῶν ἀσπασί-
 να τὴν Ἀντίοχου φιλοφρόνως, οὐκ ἀπασπασάμενος τὴν ἀρετῶν
 ματεῖον ἐπέδωκεν ἐπεὶ τὴν ἀναγοῖς, ἔφη βουλῶσασθαι καὶ δά-
 σαι τὴν ἀποκρίσιν, τὰ κλήματι γύρῳ πρὸ αὐτὸν ὁ Ποπίλλιος
 ἀπέγραψεν, εἰπὼν, Ἐν τῶν πίνω ἕως βουλῶσασθαι καὶ
 ἀποκρίσιν, πρὸ τῶν τὴν ἀρετῶν τὴν ἀρετῶν κατὰ τὴν ἀρετῶν, τὴν
 ἀντίοχου ποιῆσαι ὁμολογῶντες τὰ δοκῶντα Ρωμαίοις,

A Visne, inquit, vnus ex illis decem tu esse? Interro-
 gatus à quodam iuvene centurione quid esset fa-
 cturus, respondit, Se tunicam suam, si sui eam sibi
 consciam consilii putaret, exuturum & crematu-
 rum. Scipionis, cùm quo viuis inimicitias exer-
 cuerat, mortem grauer molesteque tulit: filiosque
 suos subire feretro eius portandos iussit: diisque
 dixit gratias se agere Romæ causa, quòd alibi non
 exstiterit Scipio.

C. MARIVS obscuro natus loco, gestis militiae
 rebus cùm se ad honores in republica capeffendos
 contulisset, edilitatem maiorem ambiuit. vidensque
 se eam non impetraturum, eadem die minorem
 petiit, passusque repulsam, tamen de prima inter
 Romanos dignitate non desperauit. Varices in
 vtroque crure cùm haberet, secandas eas medico
 præbuit: alteriusque sectionem solutus, absque vl-
 lo gemitu, & ne contractis quidem superciliis
 sustinuit. ad alterum transeuntem inhiuit, non
 esse inquiring remedium isto dignum dolore. Al-
 terum ipso gerente consularum, Lusius sorore na-
 tus ipsius, vim adolescentis cuiusdam Trebonii
 militantis pudicitie intentat, eaque ab eo inter-
 fectus. Accusatus à multis Trebonius, nihil infi-
 ciatus eadem tribuni, causam protulit atque de-
 monstrauit. Iussit Marius coronam, quæ ob res
 præclare gestas donari solet, afferri, eaque Trebonium
 ornauit. Opposuerat Teutonibus castra loco aque
 inopi. & dicentibus se sitire militibus, demonstrans
 amnem prope vallum hostium decurrentem,
 Isthinc, ait, peti à vobis potest potus sanguine var-
 nalis. Orauerunt itaque milites vt eò duceret, fan-
 guine ipsorum adhuc humido, necdum ob sitim
 concreto. Bello Cimbrico Camertes viros cito ob
 rem bene gestam vniuersos ciuitate Romana do-
 nauit, nullius legis beneficio: reprehendentibusque
 factum respondit, se præ armorum strepitu leges
 non potuisse exaudire. Bello ciuili fossa cinctus &
 oppugnatus, tolerauit omnia, idoneam operiens
 occasionem rei gerendæ. Vbi quidem Popedio
 Siloni (erat is hostium dux) dicenti, si es, Mari, ma-
 gnus imperator, descende & prælio decerne: re-
 spondit: Immo tu si magnus es imperator, cogito
 me inuitum decertare.

LVTATIVVS CATVLVS bello Cimbrico cùm
 haberet castra ad flumen Athesin, suique barbaros
 transitum moliri cernentes retrò cederent: videns
 fugam se inhiere non posse, ad primos aufugien-
 tium ordines celeriter se contulit: ne fugere ho-
 stem sui, sed ducem sequi viderentur.

SYLLA cognomento Felix, hæc duo maxima
 fortunæ munera putauit, Amicitiam Metelli Pii,
 & Quòd non deleuisset Athenas, sed vrbì peper-
 cisset.

C. POPILLIVS à senatu litteras Antiocho at-
 tulit, quæ cum ex Ægypto iubebant exercitum
 abducere, neque regnum pupillorum Ptolemæi vita
 defuncti sibi vindicare. Accedens per castra, emi-
 nus ab Antiocho comiter salutat, non reddita
 salute epistolam tradidit. qua lecta cùm delibe-
 ratione habita responsurum se rex diceret, pal-
 mite Popillius orbem circa eum descripsit, in-
 quiens: Hic ergo stans delibera & responde. Om-
 nibus magnanimitate hominis percussis, cùm
 Antiochus profiteretur se ex sententia Romanoꝝ

F τε Αντιόχου ποιῆσαι ὁμολογῶντες τὰ δοκῶντα Ρωμαίοις,

aeternum, ita demum regem salutavit amplexusq; est Popillius.

LVCVLVS in Armenia cum decem grauis armaturæ militum millibus & mille equitibus contra Tigranem contendebat, instructum CL millium exercitu: idque pridie Nonas Octobris, quæ die Cimbri ante copias Cæpionis deleuerant, dicente tum quodam, istam diem abominari Romanos & formidare: pugnemus ergo, inquit, hodie strenue, vt hanc diem quoque ex nefasta & tristi festam lætamque Romanis redigamus. Cumq; à cataphractis maximè sibi metuerent milites, bono eos esse iussit animo. plus enim in spoliandis iis fore laboris, quam in vincendo. Primus ad tumulum aggressus, cum motum videret barbarorum, exclamauit: Vicinus o commilitones. nulloq; subsistente persequens hostem, quinque duntaxat Romanorum amissis, ultra c millia hostium interemit.

CN. POMPEIUM Romani tanto profecuti sunt amore, quanto patrem odio. Adolescens totum se Syllæ partibus addixit, nulloque etiamnum gesto magistratu, neque in senatum allectus, multos per Italiam conscripsit milites. & vocanti ad se Syllæ, respondit, Non se sine spoliis & nullo facto sanguine imperatori suum monstraturum exercitum. neq; ad eum ante accessit, quam hostium ductores multis vicisset pugnis. Missus deinde in Siciliam legatus, inaudiuit milites in itinere faciundo sepe euagari, vimq; hominibus facere, & prædas auertere. Igitur eos qui temerè oberrabant & circumcurfabant, suppliciis compescuit. A se autem missorum gladiis sigilla imposuit. Mamertinos, quod ab aduersariis steterant, vniuersos neci dædere constituerat. Tum Sthenis, qui orator ea in ciuitate principatum tenuerat, iniuste agere Pompeium dixit, qui ob vnum fontem multos innocentes veller occidere. se solum in culpa esse qui amicis persuasisset, inimicosq; vi adgisset ad Marianam factionem defendendam. Miratus Pompeius hominem, Gratiam se delicti facere Mamertinis pronunciauit, talem secutis virum, qui patriam sua vita haberet priorem. ignouitq; & ciuitati & Stheni. Cum traiecisset in Africam aduersus Domitium, cumq; magno superasset prælio, salutatus ab exercitu imperator, negauit se hoc ornamentum accepturum, recto adhuc stante hostium vallo. itaq; milites, quanquam imbre largo incumbente, castra hostium diripuerunt. Reuersum Sylla cum aliis honoribus benignè affecit, tum primus Magnum cognominauit. triumphum autem petenti negauit, quod nondum esset in senatum receptus. Ad hæc Pompeius iis qui aderant dixit, Ignorare Syllam, quod plures orientem Solem adorent, quam occidentem. quo audito Sylla exclamauit, Triumphet. Seruilius tamen vnus ex optimatibus indignè id ferebat, multiq; militum triumpho reclamabant, dona quædam exposcentes. Vbi quidem Pompeio dicente, Omissum potius à se iri triumphum, quam vt militibus adularetur, dixit Seruilius: Nunc demum se intelligere, esse Pompeium reuera magnum, triumphoque dignum. Moris Romani erat, vt equites qui constitutum legibus tempus militassent, equos in forum ad censors adducerent, ibique quoties & sub quibus meruissent ducibus, enarrant. Proinde consulatum gerens Pompeius,

A οὕτως ἠπαύσατο καὶ ἀπέλυσε αὐτὸν ὁ Ποπίλλιος.

ΛΕΥΚΟΛΛΟΥ. Λεύκολλος ἐν Ἀρμενίᾳ μὲν μὲν εἰς ὀπίσθη καὶ χιλίων ἰππέων ἐπὶ Τίγριδι ἐπέχει πεντεκαίδεκα μυριάδας φραγίας ἐχούσα, τῆσδε μιᾶς νῶνων ὀκτωβρίων ἐν ἡσπέρτερον ὑπὸ Κίμβρων ἢ μὲν Σκιπίωνος διεφάρη δυνάμεις. εἰπόντος δὲ τινος ὅτι Ῥωμαῖοι τὴν ἡμέραν ἀφοσιούται καὶ δεδίασιν, Οὐκ οὐκ (ἔφη) σήμερον ἀγωνισάμεθα περὶ τῆσδε, ἵνα καὶ ταύτῃ οὕτως ἀποφραδέως καὶ σκυθρωπῆσ ποιήσωμεν ἰσχυρὰ καὶ περὶ φιλῆ Ῥωμαῖοις. Τοῖς δὲ καταφρακτοῖς μέγιστα φοβερῶν τῶν φραγίων τῶν, ἐκέλευσε θάρσεν. πλείονος ἔργον εἶναι ἢ νικῆσαι, ὅ τῆσδε σκυλεύσασιν. Περὶ τῶν δὲ τῶν φραγίων καὶ τὸ κίνημα τῶν βαρβάρων θεασάμενος, ἀνέβησεν, Νενικήκαμεν, ὡς φραγίωται, καὶ μηδεὶος ὑποσάντος, διώκων, πέντε Ῥωμαίων ἀπέβαλε πεσόντας, τῶν δὲ πολεμίων ὑπὸ δέκα μυριάδας ἀπέκτεινε.

ΓΝΑΙΟΥ ΡΟΜΠΗΙΟΥ. Γναῖος Ρομπήιος ὑπὸ Ῥωμαίων ἠγαπήθη πλεονον ὅσον ὁ πατὴρ ἐμισθήθη. νέος ὁ ἄνθρωπος πασι τῆσδε Σύλλα μερίδι περὶ σέθεν αὐτὸν καὶ μήτε ἀγχι καὶ μήτε βελύων πολλοὺς ἐκ τῆσδε Ἰταλίας ἐστρατολόγησε. καὶ Σύλλα καλοῦστος. ὅτι ἔφη δὲ λαφύρων ἐσθὲ ἀναιμάκτων ὅτι δείξει τῶν ἀποκείτων τῶν δυνάμιν. οὐδὲ ἦλθε ἡσπέρτερον ἢ πολλὰς μάχαις νικῆσαι τῆσδε φραγίων τῶν πολεμίων. Ἐπεὶ ὁ περὶ τῆσδε Σικελίαν ὑπὸ Σύλλα φραγίων, ἐπιπύωνε τῆσδε φραγίων ἐν ταῖσδε ὁδοποιείας ἐκβεπορμῶν βιάζεσθαι καὶ δρῶσαι, τῆσδε μὲν ἄλλως πλαιωμῶν καὶ περὶ τῆσδε ἐκόλασε, τῶν δὲ περὶ τῆσδε σφραγίδας ἐπέβαλε ταῖσδε μάχαις. Μαμερτίνοισ δὲ τῆσδε ἐναιτίας ἡμορμῶν μερίδος οἷος τε ὑπὸ ἀποσφάθην ἀποκείτων. Σθενίου δὲ τῆσδε δημαγωγῶν φήσαντος οὐ δίχα ποιῆν αὐτὸν, ἀλλ' ἐνός ἀπίου πολλοὺς ἀναιτίους κατέκρινε. τῶν δὲ αὐτὸν εἶναι τοῖσδε μὲν φίλους πείσαντα, τῆσδε ἔχθροὺς βιασάμενον ἐλάσσει τῶν Μαρείου. θαυμάσας ὁ Ρομπήιος ἔφη συνηνώμην ἔχειν Μαμερτίνοισ, ὑπὸ τοιοῦτου πειθεῖσιν ἄνδρος ὅς τῆσδε πατεῖδα τῆσδε ἐαυτῆσ ψυχῆσ περὶ τῆσδε, καὶ τῆσδε πόλιν καὶ τῶν Σθενίων ἀπέλυσεν. Εἰς δὲ Λιβύῃσ δρῶσας ἐπὶ Δομίτιον, καὶ μάχην μεγάλην κατέκρινε, ἀποσάμεν αὐτὸν ἀποκείτων τῶν φραγίων τῶν, ἔφη μὴ δέχασθαι τῆσδε ἡμῶν, ἕως ὅτου ἔσκηεν ὁ χάραξ τῶν πολεμίων. οἱ δὲ, καὶ ὅτι ὁμοῦ πολλοὺς κατέκρινε, ὁμήσαντες διεπόρησαν ὅ τῶν πεδόν. Ἐπερὶ τῆσδε ὁ Σύλλας ταῖσδε μὲν ἄλλας ἡμῶν ἐδέξατο φιλοφρόνως, καὶ Μάγρον περὶ τῆσδε περὶ τῆσδε αὐτὸν. θριαμβῶσαι ὁ βουλόμενον ὅτι εἶα, μηδέπω μετέκρινε βουλῆσ. εἰπόντος ὁ τῶν Ρομπήιου περὶ τῆσδε παρῶν, ἀγνοεῖν τῶν Σύλλαν ὅτι καὶ τὸν ἡλιον ἀνὰ τέλλοντα πλείονες ἢ δυνάσσει περὶ σκυλεύσιν, ὁ μὲν Σύλλας ἀνέβησεν θριαμβῶσεν. Σεργήλιος ὁ δὲ ἄνθρωπος δρῶσας ἐκείνους ἠγαράκτει, καὶ τῶν φραγίων τῶν εἰσαντο πολλοὺς τῶν θριαμβῶν, δωρεὰς πῆσδε ἀπαιτούστας. ἐπεὶ ὁ Ρομπήιος ἔφη μᾶλλον ἀφῆσεν τῶν θριαμβῶν ἢ κατακείσιν ἐκείνοισ, καὶ ἔφη καὶ μέγαν ἀληθῶς ὅρα καὶ ἄξιον τῶν θριαμβῶν τῶν Ρομπήιον. Ἐπὶ τῶν δὲ ὅτι ἐν Ῥώμῃ τοῖσδε ἰππέσιν ὅταν στρατεύσονται τῶν νόμιμον χρόνον, ἀγχι τῶν ἰππέων εἰς ἀγχι ἐπὶ τοῖσδε δύο ἀνδράσ οἱσδε πηκταὶ καλοῖσιν, καὶ κατακείσιν ἐκείνοισ φραγίων καὶ τῆσδε φραγίων ὑπὸ οἷσδε ἐστρατεύσαντο, τυχερῶν ἐπαίων ἢ φράγων τῶν περὶ σκῆτων, ὑπατεύων ὁ Ρομπήιος,

E ταῖσδε μὲν ἄλλας ἡμῶν ἐδέξατο φιλοφρόνως, καὶ Μάγρον περὶ τῆσδε περὶ τῆσδε αὐτὸν. θριαμβῶσαι ὁ βουλόμενον ὅτι εἶα, μηδέπω μετέκρινε βουλῆσ. εἰπόντος ὁ τῶν Ρομπήιου περὶ τῆσδε παρῶν, ἀγνοεῖν τῶν Σύλλαν ὅτι καὶ τὸν ἡλιον ἀνὰ τέλλοντα πλείονες ἢ δυνάσσει περὶ σκυλεύσιν, ὁ μὲν Σύλλας ἀνέβησεν θριαμβῶσεν. Σεργήλιος ὁ δὲ ἄνθρωπος δρῶσας ἐκείνους ἠγαράκτει, καὶ τῶν φραγίων τῶν εἰσαντο πολλοὺς τῶν θριαμβῶν, δωρεὰς πῆσδε ἀπαιτούστας. ἐπεὶ ὁ Ρομπήιος ἔφη μᾶλλον ἀφῆσεν τῶν θριαμβῶν ἢ κατακείσιν ἐκείνοισ, καὶ ἔφη καὶ μέγαν ἀληθῶς ὅρα καὶ ἄξιον τῶν θριαμβῶν τῶν Ρομπήιον. Ἐπὶ τῶν δὲ ὅτι ἐν Ῥώμῃ τοῖσδε ἰππέσιν ὅταν στρατεύσονται τῶν νόμιμον χρόνον, ἀγχι τῶν ἰππέων εἰς ἀγχι ἐπὶ τοῖσδε δύο ἀνδράσ οἱσδε πηκταὶ καλοῖσιν, καὶ κατακείσιν ἐκείνοισ φραγίων καὶ τῆσδε φραγίων ὑπὸ οἷσδε ἐστρατεύσαντο, τυχερῶν ἐπαίων ἢ φράγων τῶν περὶ σκῆτων, ὑπατεύων ὁ Ρομπήιος,

κατήρα, ἄντος τ' ἵππων ὅτι τὸς ἡμιτάς Στέλλιον καὶ
 Λέντων ἐκείων ὃ, ὡς ἄρ' ἴσως ὄσι, πυρομάχων εἰ πάσας ἐ-
 φρίττουται (καὶ γρατείας, ἰλαούς (εἶπεν) ἕως ἡμετέρας ἀβ-
 κήσας. Τῶν δ' Σερτωείων γραμματέων κερτήσας ἐν Γκι-
 εία, εἰ οἷς ἴσως ὅτι πολλῶν ἡγεμονῶν ἐπὶ νεωτερισμῶ
 καὶ μετὰ εὐλοῖ τ' πολιτείας τ' Σερτωείων εἰς Ρώμην καλεῖ-
 των, κατέκαυσε πάσας, διδοὺς μετ' αὐτοῦ καὶ βελτίονας ἡμέ-
 ρων τὸς ποιητοῖς. Ἐπεὶ δ' Φραάτης ὁ Παρθῶν βασιλεὺς
 ἐπέμψεν πρὸς αὐτὸν, ἀξίαν ἔρω χρεῖα τὰ Εὐφρατη, μάλ-
 λον ἔφη χρεῖατα Ρωμαίοις ἔρω πρὸς Γ' ἄρτους τὰς δικασί-
 Λάκκας δ' Λάκκας μὲν τὰς γρατείας ἀφειχέως αὐτὸν εἰς
 ἡδονὰς καὶ πολυτελεῖς ζῆντες, τ' ὅ Πομπήιον, ὡς παρ' ἡλικίαν
 ἔ' πολλὰ πρὸς αὐτὸν ὀρεγόμενον, φέρωντες, μάλλον ἔφη ἡρόντι
 ὅ βυφαῖ ἢ ὁ ἀρχεῖν, εἶ) παρ' ἡλικίαν. Νοσοῦντι δ' αὐτὰ κί-
 χλιω ὁ ἰατρὸς λαβεῖν πρὸς αὐτὸν οἱ δ' ζῆτωῦτες οὐχ ὄσον,
 (ὡς γὰρ ὦραν) ἔφη δὲ ἡς διρεῖ ἡσασταί τ' ἄ Λάκκας
 δι' ἔττος βεφομάσας. Εἶτα (ἔφη) εἰ μὴ Λάκκας εἶβυφα,
 Πομπήιος οὐκ ἂν ἔζησε, καὶ χαίρειν εἰσάσας τ' ἰατρὸν, ἔλαβε τ' ἡ
 ἡ ποιήσαν ἰατροῦ δ' ἀφαιρίας ἐν Ρώμῃ ἡρομάχης, ἀποδε-
 χεῖς λόγῳ μὲν ἀρσέως ὅτι μελετήσας, ἔργῳ δ' ἡγῆς καὶ θαλάσ-
 σης κέρως, ἐπὶ λυσιν εἰς Λιβύην καὶ Σαρδόνια καὶ Σικελίαν, καὶ
 πολλὰ ἀφαιτίας οἶτον, ἔαυθεν εἰς τ' Ρώμην. Μεγάλως δ' ἔ
 χριμῆτος ἡρομάχης, καὶ τ' κέρων τ' ὄκνησαν, πρὸς τὸς ἐμ-
 βας, καὶ τ' ἀγκυρῶν ἀφαι κελύσας, ἀνέβησε, Πλεῖν αἰαγκά-
 ζη, ἡμὲν οὐκ ἀναγκαῖα. Τῆς δ' πρὸς τ' Καίσαρα ἀφαιρίας
 ἀπικαλυπτομένης, καὶ Μαρκελλίνης ἡνὸς τ' ἑσὸ Πομπήιου
 πρὸς ἡρῶν δοκίμων, μετὰ βελήμων δ' πρὸς Καίσαρα,
 πολλὰ πρὸς αὐτὸν ἐν συγκλήτῳ λέγωντες, Οὐκ ἀγνώμη
 Μαρκελλίνης (εἶπεν) ἐμοὶ λαιδορῶντος δι' ὃν δ' ἀφαιρίας λαι-
 ρος, ἐκ τ' πειναλχοῦ ἐμεικὸς γέροντας. Πρὸς δ' Καίσαρα πι-
 κρὰς κατὰ φάμνον ὅτι πλάκας αὐτὸς πρὸς αὐτὸν ἔβουλος τ' ἡ
 Καίσαρος διώσων καὶ ἀξίαν, οὐκ ἐπ' ἀγαθῶν τ' ἡμοκράτας
 ἡρομάχης, ἀπεκρίνατο, τὰ μὲν σα. μολυκώτερος, τὰ δ' ἐμά,
 φιλικώτερος. Περὶ δ' αὐτὸ παρρησιαζόμενος εἶπεν, ὡς πᾶσαν
 δέχων καὶ ἔλαβε τᾶσων ἡ πρὸς αὐτὸν καὶ κατὰ τοῦ τᾶσων
 ἡ πρὸς αὐτὸν. Μετὰ δ' τ' ἐν Φαρσάλῳ μάχῃ φάμνον εἰς
 Αἴγυπτον, ὡς ἐμελλε δ' ἀφαιρίας ἐκ τ' πειρίας εἰς ἀλιβλι-
 κὸν πλοῖον, ἀποκρίνατο τ' βασιλέως, ὅτι πρὸς πρὸς τ'
 γυναικὰ καὶ τ' ἡνὸν, ὡς δὲν ἔτερον ἢ ὁ τ' Σοφοκλίου εἶπεν,
 Ὁ πρὸς πρὸς τύραννον ἐμπορεύεται. Κεῖν δ' ἡ δούλος, καὶ
 ἔλαβε πρὸς μόλη. μετὰ δ' τ' καὶ πληγὴς εἶφει, καὶ γαίλας ἀ-
 πας, εἶπὼν δ' μηδὲν, ἀλλ' ἔλαλυ φάμνον, παρὶ δ' αὐτὸν.

ΚΙΚΕΡΩΝΟΣ. Κικέρων ὁ ῥήτωρ εἰς πνύσμα σκωπί-
 μος, καὶ τ' ἡ φίλων μετὰ τ' ἀφαιρίας κελύοντων, ἔφη τ' Κικέρων-
 να ποιήσειν τ' Κατῶν καὶ τ' Κατῶν καὶ τ' Σκαύρων
 εἰδοξότερον. Ἐκπώμα δὲ ἀργυροῦ τοῖς τοῖς ἀμαπτήεις,
 τὰ μὲν πρὸς τ' ὀνομάτων γραμμασίον ἐσήμερον, αὐτὸ
 δ' τ' Κικέρωνος ἐρέβιντον ἐτόρθεσε. Τῶν δὲ ῥητόρων τὸς
 μέγα βοάντας ἔλεγε δι' ἀδένεια ὅτι πλὴν καυχῶν ὡς
 χαλκὸς αἰαθαίνειν ἐφ' ἵππων. Οὐέρρου δὲ ἡνὸν ἔχοντες
 οὐκ ἂν κεχρημένον ἐφ' ὦρα τὰ σώματι, τ' δὲ Κικέρωνα
 λαιδορῶντος εἰς μαλακίαν, καὶ κίναδον ἀποκαλυψέως,
 Ἀγνοεῖς (εἶπεν) ὅτι πρὸς αὐτὸν τοῖς τέκνοις εἰτὸς θυρῶν λαι-
 δορεῖσθαι; Μετέλλου δὲ Νεπῶτος εἰπόντος πρὸς αὐτὸν ὅτι
 Πλείονας μῦθων ἀπέκλονας, ἢ σιωπῶν σέσωχας,

A equum ipse ad censores Gellium atq; Lentulum deduxit: interrogatusq; pro more, Omnesne obi- uisset militias, respōdit: Omnes, & quidem sub me ipso imperatore. In Hispania nactus scriinia episto- larum Sertorii, in quibus multæ erant principum virorum litteræ, nouandarū rerum & conuellen- di presentis reipublice status causa Sertorium Ro- mam euocantiū: omnes eas combussit, respiscen- di largiens corrigendiq; occasionē malis. Phraathi Parthorum regi missis ad ipsum internunciis pe- tenti ut Euphrate limite uteretur, respondit Roma- nos ius potius pro termino habituros. L. Lucullus post obita imperia voluptatibus sese luxuriosus tradi- derat, Pompeiumq; vituperabat qui aliena ætate negotiis sese implicaret. ad hæc Pompeius, Magis ai- bat alienum esse a senio luxuriare, quàm gerere rempublicam. Egrotanti medicus consuluerat ut tu- do uesceretur: nullus autem poterat inueniri, quod anni tempus erat ab eorum captura alienū. quidam inuentum iri aiebat apud Lucullum, qui per annum eos aleret. Ergo dicebat, nisi luxuriaret Lucullus, uiuere Pompeius nequiret? iussōq; vale- re medico, usus est re facile parabili. Cùm Romæ ingens frumenti oborta esset caritas, creatus ver- bo quidem annonæ procurator, re ipsa dominus terræ marisque, in Africam, Sardiniam, Siciliamq; nauigauit, magnaq; vi frumenti congesta, Ro- mam properauit. Existente autem graui tempe- state, & gubernatoribus trepidantibus, primus nauim conscendit, euelliq; mandato anchoram ex- clamauit, Nauigare necesse est, uiuere non est ne- cesse. De cetero eius cùm Cæsare dissidio, Marcelli- no cuidam qui euectus a Pompeio, studiis mutatis ad Cæsarem transuerat, multa in lenatu contra ipsum dicenti: Non te, inquit, pudet Marcelline mihi conuicium facere, qui te è muto loquentem, de famelico uomentem fecerim? Catoni acerbè ipsum reprehendenti, quod sibi sæpenumerò præ- dicenti Cæsarem augeri potentia ad detrimentum populatis status reipublicæ, non aduertisset ani- mum, respondit: Tua consilia, magis à diuinatione: mea, ab amicitia proficiscebantur potius. De se ipso autem liberè hoc prædicabat, omnem ma- gistratum se & occepisse sua, & deposuisse aliorum opinione citius. A Pharfalica pugna in Ægyptum fugiens, è triremi sua transiturus in piscatoriam cymbam à rege missam, conuersus ad uxorem & filium aliud nihil dixit, quàm Sophoclea ista:

Etenim tyranni quisquis intrat in domum, Fit seruus eius, liber etsi uenerit. Transgressus, cùm gladio feriretur semel tantum ingemuit, nul- laq; emissa voce caput obuoluit veste ac p̄cubuit.

CICERO orator, cùm cognomen eius exagita- retur dictariis, amiciq; hortarentur ut id mutaret, dixit se Ciceronis nomen effecturum, Catonum, Catulorum, Scaurorumq; nomine illustrius. Po- culum porro aureum diis dedicans, prænomen suum nomenq; litteris insculptis, cognomentum Ciceronis cicere cælato indicauit. Oratores qui altum clamarent, dicebat ob imperitiam dicendi ad vociferationem, sicut claudos ad equum con- fugere. Erat Verri filius, qui in flore ætatis pudici- tiam suā malè custodiuerat. Ei Verri Cicero, mol- licem sibi exprobranti, ac cinædum appellanti: Nescis, inquit, filiis esse intra fores conuician- dum? Metello Nepoti dicenti, plures testimonio tuo perdidisti, quam patrociniō seruasti, respōdit:

Quia

Quia en- dem in- quit, ma- re sic in- lus aute- oblique- tis docto- mento st- cero dixi- docuim- minem- ea uiuere- qui men- putabatur- Atqui, in- tem. Qu- perhiben- reconful- eptus. is- sis, ait, de- qui accep- rea, sibi- soluendos- Atqui Spl- rens tribu- cidæ amic- Phabo- Cum Fau- tudinem- ram bono- paternam- Pompeiū- gnorare q- hendit, q- potius q- illius, sed- peium cū- interrog- reliquiss- cūm quid- uerat, pr- ceret: me- sedixit. tetrico, A- Pharfalica- Nonius q- ceret, ide- moneres, Cæsar re- tuas erige- Cæsar figi- tantique e- randa esse- tente Ero- tem diem- uerit. C. Cæ- cidit in pi- cuniz dex- duplumq- habitus u- mandauit- re. oratio- querecita- pidos bar- se eos per- lo post.

Quia enim plus mihi fidei est quam facundia. Eidem interroganti quo patre natus esset, Tua, inquit, mater fecit, ut tibi difficilius esset respondere sic interrogato. Erat enim ea impudica, Metellus autem levis & inconstans atque cupiditatibus obsequens. Hic cum Diodoto, quo oratoriae artis doctore vsus erat, coruum lapideum in monumento statuisset, dignam ei relatum gratiam Cicero dixit, quod is volare Metellum, non dicere docuisset. Audito Vatinius inimicum suum, hominem alioqui prauum, mortuum esse, cum postea viuere eum cognouisset, Male, inquit, pereat, qui mentitus est male. Cuidam qui domo Afer putabatur, dicenti non audire se ipsum dicentem, Atqui, inquit, aurem habes foraminis non experitem. Quodam in iudicio Popillum Cortam ad perhibendum testimonium vocauerat, qui se iureconsultum profitebatur, homo indoctus & ineptus. is cum nihil se scire diceret, Putas fortassis, ait, de iure te interrogari. Hortensio oratori, qui accepta mercedis loco a Verre Sphinge aurea, sibi obscurius aliquid dicenti se ænigmatum soluendorum imperitum esse aiebat, respondit: Atqui Sphingem domi habes. Voconio occurrens tribus filiabus deformissimis comitato, placidè amicis dixit:

Phæbo olim non semente hic seuit liberos.

Cum Faustus Sullæ F. propter æris alieni magnitudinem proscripisset se auctionem facturum suorum bonorum: Hanc, inquit, magis probo, quam paternam proscriptionem. Otto inter Cæsarem & Pompeium diffidio, dixit Nosse se quem fugere, ignorare quem sequi debeat. Pompeium reprehendit, quod urbem deseruisset, ac Themistoclem potius quam Periclem esset imitatus, rebus non illius, sed huius tempestati similibus. Ad Pompeium cum venisset, ducereturque pœnitentia, interrogatus ab eo vbi Pisonem generum suum reliquisset, Apud socerum, respondit, tuum. Et cum quidam qui a Cæsare ad Pompeium descuerat, præ festinatione se equum reliquisse ibi diceret: melius eum equo suo quam sibi consuluisse dixit. Renuncianti Cæsaris amicos esse vultu tetrico, Ais, inquit, eos Cæsari bene velle. Post Pharsalicam pugnam cum fugisset Pompeius, & Nonius quidam septem adhuc adesse aquilas diceret, ideoque bene sperandum, Rectè, inquit, moneres, si aduersus graculos esset pugnandum. Cæsar rerum potitus cum deiectas Pompeii statuas erigeret honorificè, Hoc, inquit, facto suas Cæsar figit. Tantum verò bene dicendo studuit, tantique eam rem duxit, vt cum causa ipsi oranda esset coram centumviris, dieque appetente Eros seruorum vnus nunciaret in sequentem diem differri iudicium, hunc libertate donauerit.

C. CÆSAR adolescens dum Syllam fugit, incidit in piratas, primumque exigentes summam pecuniæ derisit, quod ignorarent quem cepissent, duplumque eius daturum se promisit. Deinde habitus in custodia dum cogeret pecuniam, mandauit eis vt silerent, seque sinerent dormire. orationes etiam & poemata scribebat, ipsique recitabat, & non admodum laudantes, stupidos barbarosque appellabat, ac suspensurum se eos per risum minabatur, quod & fecit paulò post. allata enim qua se redimeret pecunia,

A Καὶ γὰρ ἔστιν (ἔφη) πλεονέκτης ἢ λογιστικὸς. Ἐρωτῶντος ὃ τὸ Μετέλλου τίς αὐτὸν πατήρ ἐστι, Ταύτιον (ἔφη) τὸ ἀποκρισὶν χαλεπωτέραι ἢ τῇ μητρὶ πεποιήκειν. ἰὼ γὰρ ἢ τὸ Μετέλλου ἀχόλατος ὃ τὸ Μετέλλου αὐτὸς, ὑπερφύλακτος καὶ ἀβέβαιος καὶ φερόμενος ταῖς ὁρμαῖς. Διοδότην ὃ τὰ διδασκαλῶν τὴν ῥητορικῶν ἀποθανόντι κέρεια λίθινον ἐπιπέσει αὐτὸς, δικάσαι ἔφη τὸ ἀμοιβῶν γενέσθαι· πέπεισται γὰρ τῶν ἔλεγχων ἐδίδαξεν. Βατίνιον ὃ αἰθερῶν εἰς αὐτὸν ἀφῆκε καὶ μοχθηρὸν δίκως ἀχούσας ὅτι τέθηκεν, εἶπα γνοῖς ὕστερον ὅτι ζῆ. Κακῶς (εἶπεν) ἀπόλοιτο κακῶς ὁ ψευδόμενος. Πρὸς ὃ τὸν δοκιμῶτα Λίβιον ἀπὸ γῆρος εἶ. Φήσαντα ὃ αὐτὸς μὴ ἀκέραιον λέγοντος, Καὶ μὲν οὐκ ἀδύπητον ἔχεις δόξαι, εἶπε. Κάστον ὃ Γοπίλλιον νομικὸν εἶ. Βελλομένον, ὄντα ὃ ἀμαθῆ καὶ ἀφύην, πρὸς σκελετοῦ μαρτυρεῖται πῶς δίκαιον· εἰπόντος ὃ σκεῖται μηδὲν γνώσκων, Οἷός γ' ἴσως (εἶπε) πᾶσι τὸ νομίζον ἐπερωτᾶσθαι. Ὀρθοῦτος ὃ τὸ ῥήτορος λαβόντος μισθὸν δερματὶ σφίγγα πᾶσι τὸ Βέρρου, καὶ πρὸς τὸν Κικέρωνα πλαγίως τί εἰπόντα, Φήσαντος ἀνιγμάτων λύσεως ἀπείρωσ ἔχων, Καὶ μὲν ἢ σφίγγε (ἔφη) πᾶσι σοῖ ἐστιν. Οὐκ ανίω ὃ ἀποκρίσας μὲν τειρανίζουσα τῶν ἀμορφωτάτων τῶν ὄντων, ἀδέμα πρὸς τοὺς φίλους εἶπεν, Φοίβου ποτ' οὐκ ἐάντος ἐσπέρειν τέκνα. Φάουτος ὃ τὸ Σύλλα παιδὸς ἀπὸ πλῆθος δαμείων ἀπαρτήτων πρὸς τὸν ἀνταρῶντα, Ταύτιον μάλλον (ἔφη) τὸ πρὸς τὸν ἀσπάζεσθαι ἢ τὸ παρῶν αὐτῶν. Πομπηίαν δὲ καὶ Καίσαρος ἀγασάντων, ἔφη, Γινώσκω ὄν φύγω, μὴ γνώσκω πρὸς ὄν φύγω. καὶ Πομπηίον ἐπέμψατο τὸ πᾶσι σκελετοῦ, καὶ Θεμιστοκλέα μάλλον ἢ Περικλέα μιμησάμενον, ἔκ σκεῖται τῶν πρὸς τὸν ἀνταρῶντα, ἀλλὰ τούτοις οἰμίων ὄντων. Ἰσομένης δ' οὖν πρὸς Πομπηίαν, καὶ πάλιν μετὰ τὸν ἀνταρῶντα, ἐρωτηθεὶς ὑπὸ Πομπηίαν πρὸς Γίσωνα τὸν γαμβρὸν ἀπολελοιπεν, ἔφη, Παρὰ τῶν σὺ πειρητῶν, μετὰ βαλλομένου δὲ πινος ἀπὸ Καίσαρος πρὸς τὸν Πομπηίον, λέγοντος ὑπὸ σπουδῆς καὶ πρὸς τὴν ἀπολελοιπέναι τὸν ἵππον, βέλτιον ἔφη αὐτὸν πᾶσι τῶν ἵππων βέβουλεύσασθαι. Πρὸς δὲ τὸν ἀπαρῶντα τὸν Καίσαρος φίλους σκελετοῦ εἶ, Λέγεις (ἔφη) δις νομίζον αὐτοῖς Καίσαρι. Μετὰ δὲ τὸν Φαρσάλων μάχην Πομπηίαν μὲν φυγόντος, Νονίου δὲ πινος ἐπὶ παρ' αὐτοῖς ἀεπὶς ἐπὶ τῶν Φήσαντος εἶ, καὶ εἶ τὸ τὰρρῆιν πρὸς τὸν ἀνταρῶντα, Καλῶς αὖ παρήνεις (εἶπεν) εἰ κεραιοῖς ἐπολεμούμεν. Ἐπειὶ ὃ Καίσαρ κεραιοῖς τὰς Πομπηίου καὶ βαβελιμῶνας εἰκόνας ἀνέστησε μὲν ἰμῶν, ἔφη πᾶσι αὐτὸν λέγων ὃ Κικέρων, ὅτι τὸ Πομπηίου Καίσαρ εἰς ἀνδριάντας, τοὺς εἰσὸς πῆγμον. Οὕτω δὲ πολλοῦ ὃ καλῶς λέγειν ἐπίμα τε καὶ πᾶσι τῶν μάχων ἠγωνία, ὥστε πρὸς τὸν ἀνταρῶντα δίκης ὅτι τῶν ἑκατὸν ἀνδρῶν, ὡς ἐπισημῶν τῶν ἡμέρας Ἐρωτῶ ἀπαρῶντα αὐτῶν οἰκέτω εἰς τὴν ἐπιπολεσοῦσα ὑπερτείνωαι τὸ δίκαιον, ἢ λυθέρωσε.

ΓΑΙΟΥ ΚΑΙΣΑΡΟΣ. Γάιος Καίσαρ ὅτε Σύλλα ἐφύλαξε ἔτι μισθῶν ὄντων, πρὸς τὸν ἀνταρῶντα καὶ πρὸς τὸν ἀνταρῶντα ἀντιθέτως δερματὶ πλῆθος, κατεγέλασε τῶν ληστῶν ὡς ἀγροικῶν ὄντων ἔχοντων, καὶ διπλάσιον ὁμολόγησε δώσων. ἔπειτα φερούμενος ὡς σιωπῆς τὰ ζῆματῶν πρὸς τὸν ἀνταρῶντα ἢ σιωπῆς αὐτῶν παρέχων κριμῶν καὶ σιωπῶν. λόγους ὃ καὶ ποιήματα γράφων ἀνεγίνωσκεν αὐτοῖς, καὶ τοὺς μὴ λίαν ἐπαμνοῦσας, ἀναμαθήτους καὶ βαρβάρους ἀπεκάλει, καὶ μετὰ γέλωτος ἠπέλει κρεμῶν αὐτοῖς. ὃ καὶ μετ' ὀλίγον ἐποίησεν. τῶν γὰρ λυθέρων κριμῶν αὐτῶν,

ἀπολυθεὶς καὶ σωμαγαγῶν ἀνδρᾶς ἐξ Ἀσίας καὶ πλοῖα, σωμα-
 ἤρπασε τοὺς ληστὰς καὶ παρεσήλωσεν. Ἐν δὲ Ρώμῃ, πρὸς
 Κάτλον παρεστύοντα Ρωμαίων εἰς ἀμίλλαν ὑπὸ τῆς δε-
 κερωσιῆς καὶ τῆς καὶ τῆς ἐπιπέμποντος ὑπὸ τῆς μηδὲς
 ἐπὶ τῆς θύρας, Σήμερον (εἶπεν) ὦ μήτηρ, δεξιέρα τὸν υἱὸν
 ἢ φυγάδα ἐξῆς. Πομπήϊαν δὲ τὴν γυναικα κακῶς ἀκού-
 σασαν ἐπὶ Κλωδίω παρατησάμενος, εἶπα τῷ Κλωδίῳ φεύ-
 ροντος ἐπὶ τούτῳ δίκην, μάρτυς εἰσαρθεὶς, ὅθεν εἶπε φάλλον
 αὐτὸν τὴν γυναικός. ἐρωτῶν δὲ τῷ κατηγοροῦντι ἐξ ἧς τῆς ἰνῆς
 ἐβαλες αὐτὴν, Ὅπτιω Κάλθρος (εἶπεν) γυναικα, καὶ δεξ-
 βολῆς δεῖνα φαίνεσθαι. Τὰς δὲ Ἀλεξάνδρου πρὸς τῆς ἀνα-
 γινώσκων ἐδάκρυσε, καὶ πρὸς τοὺς φίλους εἶπεν, ὅτι Ταύτιω ἢ
 ἡλικία ἔχον ἐνίκησε Δαρείον. ἐμοὶ δὲ μέγιστον ὅθεν πέ-
 πρακται. Πολύχιον δὲ αὐτὸν λυπῶν ἐν ταῖς Ἀλπεσι πρὸς
 ἐρχομένου, καὶ τῶν φίλων δεξαπορεύων εἰ καὶ ἐν αὐτῇ πῆες
 γαστῆς εἰσὶ καὶ ἀμίλλαι αὐτῶν παρεστῶν, ἐπιστὰς καὶ σπῆνους γε-
 νόμενος, Μάλλον αὖ (εἶπεν) ἐβουλόμην πρῶτος ἐν αὐτῇ εἶ
 ἢ δὲ ὑπὸς ἐν Ρώμῃ. Τὸν δὲ ἑλμημῆτα πρὸς τῆς ἀβολα καὶ
 μεγάλα πρὸς τῆς εἶπεν δειν, ἀλλὰ μὴ βεβλήεσθαι. Καὶ
 διέβη τὸν Ρωμαίων ἀπομὸν ἐκ τῆς Γαλατικῆς ἐπαρχίας, ἐ-
 πί Πομπήϊον, εἶπὼν, Πᾶς ἀνερρίφθω κύβος. Ἐπεὶ δὲ Πομ-
 πῆϊου φάλλοντος ἐπὶ τῆς ἀλασθῆς ἐκ τῆς Ρώμης, καὶ Μετέλλος
 ἐπαρχος ὢν τῆς Ἰταμίας, βεβλήμενος αὐτὸν χεῖματῶ λαβεῖν
 ἐκώλυε, καὶ τῶν αὐτῶν ἀπέκλεισεν, ἠπειλήσεν ἀποκτείνῃ αὐ-
 τὸν καὶ ἀπλαγῆτος δὲ τῷ Μετέλλου, Τῆτο (εἶπεν) ὦ νεανί-
 σκε, φησὶ μοι χαλεπῶ τερῶν ἢ ποιήσῃ. Τὸν δὲ φραλιω-
 τῶν αὐτῶν βραδέως εἰς Δυρράχιον ἐκ Βρεντεσίου κρηζόμε-
 νων, λαθῶν ἀποδύσας εἰς πλοῖον μικρὸν ἐμβαλὼς ἐπεχέρησε δεξ-
 πλεῖν δὲ πέλαγος. σὺ κλυζομένη δὲ τῶν πλοῖα ποιήσας τῶν
 κυβερνήτη φανερῶν ἑαυτὸν, ἀνέβησεν, Πίστευε τῇ τύχῃ, γοῖς
 ὅτι Καίσαρα κρηζῆς. Τότε μὲν οὖν ἐκώλυθη, τῶν χεῖμα-
 νος ἰσχυρῶ ἡμορρῆς, καὶ τῶν φραλιωτῶν σινδραμόντων, καὶ
 αὐτῶν αὐτῶν εἰ αὐτῶν δὲ δυνάμιν ἄλλω, ὡς ἀπὸ τῶν αὐ-
 τοῖς. ἐπεὶ δὲ μάχης ἡμορρῆς νικῶν ὁ Πομπήϊος ἐκ ἐπε-
 ξήλην, ἀλλὰ ἀνέχωρησεν εἰς τῶν φρατόπεδον, Τῆμερον (εἶπεν)
 ἢ νίκη πρὸς τοὺς πολεμίοις, ἀλλὰ τὸν εἶδον νικῶν ἐκ ἔχου-
 σιν. Ἐν δὲ Φαρσάλῳ Πομπήϊου πρὸς τῶν ἀγμένω τῶν φά-
 λαγα καὶ χῶραν ἐσάναυ καὶ πρὸς δέχαλ τοὺς πολεμίους παρ-
 εχυσάσας, ἀμύρτειν αὐτὸν ἔλεγε τὸν ἐξ ἐπιδρομῆς μετ' ἐ-
 ποισιασμοῦ τόνον καὶ ροῖζον ἐκλύσασθαι τῶν φραλιωτῶν.
 Φαρνάκιω νικῆσας τὸν Ποινικῶν, ἐξ ἐφόδου, πρὸς τοὺς φί-
 λους ἐχρασε, Ἡλθον, εἶδον, ἐνίκησα. Μετὰ δὲ τῶν ἐκ Λι-
 βύῃ τῶν αὐτῶν τὸν Σικιπῶνα φυγῶν καὶ ἦσαν, Κάτωνος αὐτὸν
 ἀνελόντος, Φθονῶ σοι Κάτων (εἶπε) τῶν θανάτου καὶ γὰρ σὺ ἐμοὶ
 τῆς σῆς ἑσθλείας ἐφθόνησας. Ἀντώνιον δὲ καὶ Δολοβέλλαν
 ὑφορῶντων ἐνίων, καὶ φυλάττειν αὐτὸν κελθόντων, οὐ τούτοις
 εἶπεν δεδιέναι τοὺς βωμάσους καὶ λιπῶντας, ἀλλὰ τοὺς ἰσχυροὺς καὶ
 ὠχρῶς ἐκείνοις. δείξας Βρούτον καὶ Κάσιον. Λόγῳ δὲ
 πρὸς δειπνῶν ἐμπροσθέντος αὐτῶν θανάτου, ποῖος ἀείστος, Ὁ ἀ-
 πρὸς δόκητος, εἶπε.

ΚΑΙΣΑΡΟΣ ΤΟΥ ΣΕΒΑΣΤΟΥ. Καίσαρ ὁ
 πρῶτος ἐπικληθεὶς Σεβαστὸς, ἐπὶ μετρίων ὢν, Ἀντώνιον
 ἀπὸ τῆς διχαλίας περὶ τῆς ἀσπίδος μισθιάδας πρὸς τῶν Καίσαρος ἀναρθεῖντος, ἐκ τῆς οἰκίας αὐτῶν πρὸς αὐτὸν ὁ Ἀντώ-
 νιος μετῴκειν. ἀποδοῦναι Ρωμαίοις βουλόμενος ὁ Καίσαρ, ἐκάστη δραχμὰς ἐβδμήκοντα
 πεντε. πρὸ δὲ Ἀντωνίου τὰ μὲν χεῖματῶ κατεχόντος, ἐκείνοι δὲ τῆς ἀπατήσεως ἀμελεῖν, εἰσωφρονεῖ, κελθόντος,

dimissus, viros nauesq; ex Asia collegit, latronesq;
 correptos in cruces egit. Romæ cum Catulo prin-
 cipe in ciuitate viro de pontificatu maximo cer-
 tans, matri progressurum in campum ad fores vsq;
 comitanti, Hodie, ait, aut pontificem maximum,
 aut exulem habebis filium. Pompeiam vxorē di-
 miserat, quam corruptam à Clodio esse rumor fe-
 rebat. quo nomine cum Clodio esset dictus dies,
 citatus ipse testis nihil de ea sinistri dixit. & inter-
 roganti actori, cur ergo nuncium vxori remisisset,
 respondit: Quia Cæsaris vxorem etiam criminis
 puram oportet esse. Res Alexandri gestas legens,
 fleuit, dixitq; amicis: Quo natu Alexander Da-
 rium vicit, eo ego adhuc nihil egi. Oppidulum in
 Alpibus transiens nullius nominis, amicis qua-
 rentibus an ibi quoque tumultus & contentiones
 essent de principatu, meditatns aliquantulum:
 Mallem, inquit, hic primus esse, quàm Romæ se-
 cundus. Audacia & magna facinora facienda aie-
 bat, non deliberanda. & è Gallia prouincia contra
 Pompeium proficiscēs, traiecto Rubicone flumine,
 Omnis, inquit, iacta esto alea. Cùm Pompeius
 Roma ad mare fugisset, Metellus qui ærarii curam
 gerebat, volentem ipsum inde pecuniam sumere,
 prohibuit, oclusitq; ærarium. ei mortem mina-
 tus est, consternatoq; , Hoc, inquit, mihi, ὁ adole-
 scens, difficilius est dicere quàm facere. Militibus
 ipsius Brundisio tardè ad Dyrrachium transue-
 hentibus, omnibus ignorantibus lembum con-
 scendit, conatusq; est mare traicere. cùm verò na-
 uiculam fluctus pænè obruerent, aperiens sese gu-
 bernatori exclamauit: Fide fortunæ, sciens te Cæ-
 sarem vehere. prohibitus tamen est transmittere
 tempestatis violentia, & concursu militum æger-
 rimè ferentium, quòd ipsis non confidens alium
 expectaret exercitum. Commissa pugna cùm vi-
 cisset Pompeius, neque persequeretur victoriam,
 sed in castra reduceret, dixit Cæsar: Hodie victo-
 ria erat penes hostes, sed non habent qui vincere
 nouerit. Quod ad Pharsalum Pompeius exercitū
 instructū stare & expectare hostem iussit, id Cæ-
 sar reprehendebat, vehementiam & impetum mi-
 litum qui fit cursu cum quodam quasi furore in
 hostē tendentibus, eum eneruauisse dicens. Phar-
 nacem Ponticum primo accessu cùm superasset,
 ad amicos scripsit: Veni, vidi, vici. Scipione in A-
 frica pulso victoq; cùm Cato sibi necem consci-
 uisset: dixit inuidere se Catoni mortem, quando
 is sibi salutem inuidisset. Malè suspicantibus de
 Antonio quibusdam & Dolabella, & ab iis vt sibi
 caueret monentibus: Non hos, inquit, metuo i-
 gnauos & pingues, sed graciles istos ac pallidos,
 Brutum monstrans & Cassium. In cœna sermone
 incidente quodnam mortis genus esset optimum,
 respondit Inopinatum.

CAESAR, qui primus Augustus est cognomi-
 natus, adolescēs etiamnum Antonium respicebat
 millies sestertiūm, quam pecuniam ex Iulii Cæsa-
 ris interfecti domo is abstulerat: cupiebat enim
 persoluere Romanis legatū Iulii, viritim denarios
 LXXV. Antonio autē pecuniam detinente, ipsum-
 que si saperet abstinere hac postulatione iubente,

F

hære
 gatoq;
 ciuium
 rex ab
 hanc
 itaque
 pinan
 non la
 sima
 tiūm
 dixit
 tudine
 drum,
 suum
 cem q
 que est
 fuit:
 procur
 eumq;
 scriptu
 senlis,
 Mæcer
 natalic
 philolo
 renti vo
 hæc ver
 hil ante
 oration
 August
 præsen
 rinuit,
 dito Al
 que sub
 ad relic
 non ex
 tum be
 teris le
 suppli
 fcenter
 cebatu
 qui cum
 pœnit
 fauerit.
 niam m
 audacia
 manis a
 dixit, q
 berium
 honore
 aduerse
 uenes se
 Quod p
 nienlis,
 vos fall
 gissem
 fecit. C
 libertat
 hæc ver
 vident
 Thucy
 reiussit
 ris supe
 stigatu
 πρὸς αὐ
 πρὸς αὐ

hæreditatem paternam profcripsit ac vendidit, legatoq; persoluendo benevolentiam sibi, odium ciuium Antonio parauit. Rymetalces Thracum rex ab Antonio ad ipsum defecerat, societatemq; hanc immoderatè in conuiujs odioseq; iactabat. itaque Augustus cuidam reliquorum regum propinans dixit: Ego proditionem amo, proditores non laudo. Cum Alexandrini vrbe capta acerbissima quæq; exspectarent, conscenso tribunali Arii Alexandrinū iuxta se statuit, vrbiq; se parcere dixit: primū ob eius magnitudinem atq; pulcritudinem, deinde propter autorem eius Alexandrum, denique in gratiam amici sui Arii. Erotem suum in Ægypto procuratorem audiens coturnicem quæ in pugna omnes vinceret, insuperabilisque esset, emisse atq; comedisse, acciuit, & inquit: factumque malo clavis affigi iussit. Siciliae procuratorem Arium loco Theodori constituit: cumque ei quidam libellum exhibuisset, in quo scriptum erat: Caluus, aut fur est Theodorus Tarsensis, quid tibi videtur? subscripsit, Videtur. à Mæcenate, quicum vitam agebat, quotannis in natalicijs dono accipiebat pateram. Athenodoro philosopho domum redeundi ob senectutem petenti veniam, concessit. qui cum valedicens ei hæc verba protulisset: Cum irasceris, Auguste, nihil antè vel dixeris vel feceris, quàm tecum xxv orationis elementa repetieris: manu eius arrepta Augustus, etiamnum, inquit, tua mihi opus est præsentia, ac per totum porrò annum secum detinuit, Silentii, inquit, tutum esse præmium. Audito Alexandrum, cum annos natus xxv i pleraque subegisset, anxium fuisse de materia agendi ad reliquum tempus: Miror, inquit, Alexandrum non existimasse maioris esse operæ imperium partum bene constituere, quàm parare. Lata de adulteris lege in qua de reorum eius flagitij iudicio & supplicio erant omnia definita, postea in adolescentem, qui cum Iulia adulterium commisisse dicebatur, iratus irruit, manibusque eum pulsauit. qui cum exclamaret, Legem tulisti ô Cæsar: ita pœnitundine est correptus, vt cœnam ea die recusauerit. C. Cæsari filia suæ filio, cum eū in Armeniam mitteret, precatus est à dijs gratiã Pompeii, audaciam Alexandri, fortunam suam cōcedi. Romanis autem se imperij sui hæredem relicturum dixit, qui nunquam bis vna de re cōsultauerit: Tiberium innuens. Tumultuantes iuuenes qui in honore erant volens compescere, cum nō animū aduerterent, sed obstreperent: audite, inquit, iuuenes senem, quem iuuenem senes audierunt. Quod peccasse aliquid videbatur populus Atheniensis, ab Ægina scripsit ad eum. Existimo non vos fallere me irasci vobis: alioqui enim non exegissem hyemem Æginæ. aliud nihil vel dixit eis vel fecit. Cum vnus de Euryclydis accusatorib. effusius libertate dicendi & ad fastidium vsque vsus, ad hæc verba prolapsus esset: Si hæc tibi, Cæsar, non videntur magna, recitare eum mihi iube septimū Thucydidis. iratus Augustus eum se inde auferre iussit. audiens autem esse eum de Brasidæ posteris superstitem, acciuit verbisque mediocriter castigatum dimisit. Pisone domum à fundamentis

Α κήρυττετά παρῶν καὶ ἐπίπρασσε καὶ τὴν δωρεάν ἀποδοίς, ἄνοιαν μὲν αὐτῶν, μίσος δὲ ἐκείνῳ πρὸς τὴν πολιτείαν ἐπέποιήσεν. Ἐπεὶ δὲ Ρυμέταλης ὁ τῶν Θρακῶν βασιλεὺς ἀπὸ Ἀντωνίου μεταβαλλόμενος πρὸς αὐτὸν οὐκ ἐμετείλαξεν πρὸς τοὺς πότους, ἀλλ' ἠὲ ἐπαρῆς, ὀνειδίζων τὴν συμμάχίαν, πρὸς τῶν τῶν ἄλλων βασιλέων ὁ Καῖσαρ εἶπεν, Ἐγὼ πρὸς ὁδοσίαν φιλοῦμαι, πρὸς δὲ οὐκ ἐπαίνομαι. Τῶν δὲ Ἀλεξανδρέων μὲν τὴν ἄλωσιν τὰ δεινότερα πείσεσθαι πρὸς ὁδοκάντων, ἀνάσας ὅτι ὁ βῆμα καὶ πρὸς ἡγεμονίαν Ἀρείον τὸν Ἀλεξανδρέα, φείδεσθαι μὲν τῆς πόλεως ἔφη πρῶτον διὰ τὸ μέγεθος καὶ ὁ κάλλος, ἔπειτα διὰ τὸν κτήσιον Ἀλέξανδρον, τρίτον δὲ Ἀρείον τὸν φίλον. Ἀκούσας δὲ ὅτι Ἐρώς ὁ τὰ ἐν Αἰγύπτῳ διοικῶν, ὄρτυγα τὸν κραδίωτα πρῶτον ἐν τῶν μάχεσθαι καὶ ἀήτητον ὄντα φησὶν ἄριστος, ὁπῆσας κατέφαγε, μετεπέμψατο αὐτὸν καὶ ἀπέκρινεν ὁμολογήσασθαι δὲ ἐκέλευσεν ἰσῶν ἰσῶν πρὸς ἡλιωθῶν. Ἐν δὲ Σικελίᾳ Ἀρείον αὐτῷ Θεόδωρου κατέστησε διοικητῆν ὅτι δόντος δὲ πρὸς αὐτῶν βιβλίον ἐν ᾧ γεγραμμένον ἦν, Φαλακρὸς ἢ κλέπτης Θεόδωρος ὁ Ταρσῶν. τί σοι δοκεῖ; ἀναγνοὺς Καῖσαρ ὑπέγραψε, Δοκεῖ. Παρὰ δὲ Μακρίῳ τῷ συμβιωτῶν καὶ ἕκαστον ἐνιαυτὸν ἐν τοῖς ἡμετέροις δωρῶν ἐλάμβανε φιάλιον. Ἀθῆνῶν δὲ τῶν φιλοσόφων διὰ τῆς εἰς οἶκον ἀφελῆσθαι δεηθέντι σὺν ἐχώρησεν. ἔπει δὲ ἀσπασάμενος αὐτὸν ὁ Ἀθῆνῶν εἶπεν, Ὅταν ὄργισθῃς Καῖσαρ, μηδὲν εἴπῃς μηδὲ ποιήσῃς πρὸς τὸν ἑαυτὸν, ὅτι λαβόμενος αὐτὸς τῆς χειρὸς, Ἐπι σου παρόντος (ἔφη) χρεῖαν ἔχω καὶ κατέχει αὐτὸν ὅλον ἐνιαυτὸν, εἰπὼν ὅτι ὅτι καὶ σιγῆς ἀκίνδυνον γέρας. Ἀκούσας δὲ ὅτι Ἀλέξανδρος δύο καὶ τετάρτην γεροντῶς ἔτη κατετραμμένους τὰ πλεῖστα, διηπόρει τί ποιήσει τὸν λοιπὸν χρόνον, ἐθαύμαζεν εἰ μὴ μείζον Ἀλέξανδρος ἔργον ἠγεῖτο τοῦ κτήσεσθαι μεγάλῳ ἡγεμονίαν, ὃ διὰ τῆς τῶν ἑσπερίων σαύσαν. Γράψας τὸν πρὸς τῶν μοιχῶν νόμον, ἐν ᾧ διώρεται πῶς δεῖ κρίνεσθαι τοὺς ἐν αἰτίας ἡγομένους, καὶ πῶς δεῖ κολάζεσθαι τοὺς ἀλόγους, εἶπα πρὸς πεσὼν ὑπὸ ὄργῆς τὸν ὅτι Ιουλίᾳ τῇ θυγατρὶ διαβεβλημένον νεανίσκον ἐτυπτε τῆς χειρὸς. ἐκείνου δὲ ἀναβοῶντος, Νόμον ἔθηκες ὦ Καῖσαρ, οὕτω μετενόησεν ὥστε τὴν ἡμέραν ἐκείνην παρατήσασθαι ὁ δειπνῶν. Γάιον δὲ τὸν θυγατρίδιον εἰς Ἀρμενίαν ἀποπέμψων ἠτεῖτο πρὸς τῶν θεῶν ἄνοιαν αὐτῶν τὴν Γομπήου, πόλμαν δὲ τὴν Ἀλεξανδρῶν, τὴν δὲ τὴν ἑαυτοῦ πρὸς κλοουήσας. Ρωμαίοις δὲ τῆς ἀρχῆς ἔλεθον ἀπολείπειν διὰ δόχον, ὅς ὁσέποτε πρὸς τοῦ αὐτοῦ πρὸς γαλατος δις ἐβουλόσατο. Τιβέριον λέγων. Θορυβουῶν δὲ τοὺς ἐν ἀξιώμασι νέους κατὰ τὴν βουλὴν, ὡς οὐ πρὸς εἶχον, ἀλλ' ἐθορύβου, Ἀκούσατε (εἶπεν) νέοι γέροντες, οὐ νέου γέροντες ἤκουον. Τοῦ δ' Ἀθῆνῶν δήμου ἐξημέρησεν αὐτὸν τὸν δόξαντος, ἐγράψεν αὐτῷ Αἰγίνης οἴεσθαι μὴ λαθάνειν αὐτοὺς ὀργισμένους. οὐ γὰρ αὐτῶν Αἰγίνῃ διὰ χεῖρας. ἄλλο δὲ οὐδὲν οὐτε εἶπεν αὐτοῖς, οὐτε ἐποίησε. Τῶν δὲ Εὐρυκλέους κατηγόρων ἐνὸς ἀφειδῶς καὶ κατὰ κράτος παρρησιαζομένου, καὶ

πρὸς αὐτὸν εἶπεν τι τοιοῦτον, εἰ τὰ σοι Καῖσαρ οὐ φάνεται μέγαρα, κέλυσον αὐτὸν ἀποδοῦναι μοι Θουκυδίδου τὴν ἐβδόμεν. διὸ ὄργισθαι ἀπάγειν ἐκέλευσε. πρῶτος δὲ ὅτι τῶν ἀπὸ Βρασιδῶν γεροντῶν ὑπόλοιπος οὗτος ὅτι, μετεπέμψατο, καὶ μετὰ νοσητήσας, ἀπέλυσε. Πείσανος δὲ τὴν οἰκίαν ἐκ τῆς μελίων

ἀρχὴ πάσης τέχνης ἑπιμελὴς οἰκοδομοῦτος, Εὐθύμων (ἔφη) με ποιῆς, ἕτως οἰκοδομῆς ὡς αἰδίου τῆς Ρώμης ἑσομῆς.

A vsque ad summum tectum accuratè exedificante: Animum, inquit, exhilaras meum: ita ædificans, ac si Roma sit futura sempiterna.

ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΥ

Αποφθέγματα Λακωνικά.

ΓΑΣΙΚΛΗΣ ὁ Λακεδαιμονίων βασιλεὺς, θαυμάζοντός ἑνος ὅτι φιλήσους ὦν οὐ παρὰ δέχεται φιλοφιλίῳ τὸν σοφιστὴν, ἔφη, Τούτων χεῖρῳ μαθητὴς εἶναι εἰμι καὶ υἱός. Πρὸς δὲ τὸν εἰπόντα πῶς αἰ πῆ ἀδουρήσῃς ὦν ἀρχὴν ἀσφαλῶς διώσῃς, Εἰ οὐτως (ἔφη) αὐτῷ ἀρχὴ ὡς πατέρες τῶν υἱῶν.

ΑΓΗΣΙΛΑΟΥ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ. Ἀγσιλάος ὁ μέγας πρὸς τὸν ποτὲ λαχῶν συμποσίταρχος, ἐρωτηθεὶς ὑπὸ τῆς οἰνοχόου πόσον ἐκάστῳ παρὰ φέρει, Εἰ μὲν πολὺς οἶνος ἔστι παρὰ δασμένοσ, ὅσον ἐκάστος αἰτεῖ: εἰ δὲ ὀλίγος, (Φησὶν) ἕξιςου δίδου πᾶσι. Κακὸν ὅμως ἐμμόνωσ ἑσπομείναντοσ βασιλείοσ, ὧσ σφόδρα πονηροσ (εἶπεν) αἰθροποσ, εἰσ μορθηροσ καὶ ἀσφαλοσ τῶν ἑσπομείναντοσ καὶ κερτελείαν καὶ ἀπείρωτοσ. Ἐπαυρόντοσ δὲ πῆνοσ ῥήτορα ἔπι δὲ διωπατῶσ αἰξείν τὰ μικρὰ παρὰ γμάλα. Οὐδὲ σκυτοτόμοσ (ἔφησεν) ἠγρομασ σπουδαῖον, ὅσ μικρῶ ποδὶ ἑσποδήμασ μεγάλα παρὰ τίθησι. Φαρμῶσ δὲ πῆνοσ ποτε παρὰσ αὐτόν, ὧ μολόγηκασ: καὶ πολλακίσ δὲ αὐτὸ λέγοντοσ, Ναὶ δὴ τα, εἰ δὲ εἰσ δίκασον (ἔφη) εἰ δὲ μὴ, ἐλέξα μὲν, ἐμολόγησα δὲ οὐ. ἐπὶ σπόντοσ δὲ, Ἀλλὰ μὲν δὲ τοῖσ βασιλέσ ἑπιτελέσ ὅ, τίκεν κεφαλή καὶ ἀνδρῶσιν, Οὐ μᾶλλον (ἔφη) ἢ τοῖσ παρὰσ τοῖσ βασιλεῦσιν αἰτεῖσασ δὲ τὰ δίκασα καὶ λέγασ, σφαζομῶνοσ τε τῶσ κερδοσ καὶ τῶσ ἀμρόζοντοσ τοῖσ βασιλεῦσιν. Ὅ ποτε δὲ ἑσπομείναντοσ ἢ ἐπαυρόντοσ, ἠγρομασ ἀσφάλοσ, οὐχ ἢ πῆνοσ ἀετο δὲν καὶ ἀμολόγησεν τοῖσ τῶσ λέγοντοσ ἑσποσ ἢ παρὰσ ἀνλέγειν. Ἐπὶ δὲ πᾶδα αὐτόν ὄντα, γυμνοπαδέασ ἀσφάλοσ, ὁ χροσπαίόσ ἔσπεν εἰσ ἀσφάλοσ τὸ ποτ: ὁ δὲ ἐπέσασ, καὶ παρὰσ ἢ δὲ βασιλεῖσ ἀποδεδῆγμένοσ, καὶ εἶπεν, Εὐγε: δὲξω γὰρ ὅτι οὐχ οἱ τόποσ τοῖσ ἀνδρασ ἐπίμοσ, ἀλλ οἱ ἀνδρεσ τοῖσ τόποσ ἑπιδὲ φηνοσ, Πρὸσ τὰ πῆνοσ δὲ πῆνοσ αὐτῶσ ἰατροσ παρὰσ ἑσποσ πείαν καὶ οὐχ ἀπείαν, Νὴ τῶσ τῶσ (φησὶν) εἰ οὐ πῆνοσ μοι παρὰσ καὶ τῶσ, οὐδὲ εἰ πῆνοσ ἀναδέχομα. Ἐφασ ὡσ δὲ ποτε τῶσ βωμῶσ τῆσ χαλκιοῖκου βουθυτῶσ, ἑπὶ δὲ φησὶν αὐτόν ἑδακεν, οὐ δὲ βᾶπη: λαβῶν δὲ παρὰσ ἀσφάλοσ ἐπὶ τῶσ πῆνοσ ἀπέκτενε, παρὰσ τῶσ, Νὴ τοῖσ θεοῖσ ἢ δέωσ τὸν ἑπίβουλοσ καὶ ἑπὶ τῶσ βωμῶσ. Ἀλλοτε ἰδῶν μὲν ἐλάμῶνοσ ἐκ θυεῖδοσ ἑσποσ παρὰσ ἀσφάλοσ, ἐπεὶ ὁ μὲν δὲ παρὰσ ἑσποσ ἑδακε τῶσ χεῖρα τῶσ ἀσφάλοσ, καὶ ἑσποσ, ἑπὶ δὲ τῶσ παρὰσ, εἶπεν, Ὅταν δὲ ἐλάμῶνοσ ἑσποσ οὐτωσ ἀμμῶνηται τοῖσ ἀδικοῦσασ, τί τοῖσ ἀνδρασ παρὰσ ποιείν λογιζοσασ; Βουλόμῶνοσ δὲ τὸν παρὰσ τὸν ἑσποσ σφῆσασασ πόλεμοσ, ἐνεκα τῶσ ἐλάμῶνοσ τῶσ ἐπὶ τῆσ Ἀσία ἑλλῆνασ, τῶσ καπὶ Δωδώνησ Δίοσ ἐσποσ ἀσφάλοσ. κελδοσασ δὲ ὁ παρὰσ ἐσποσ ὡσ δοκεῖσ παρὰσ, ἑσποσ ἀσφάλοσ τοῖσ ἐσποσ.

PLVTARCHI

Apophthegmata Laconica.

B GASICLES Lacedæmoniorum rex cuidam miranti quòd auditionis aliàs studiosus Philophanem tamen sophistam non admitteret, respondit se debere eorum esse discipulum, quorum etiam filius esset. Idem interrogatus quomodo princeps absque stipatoribus esse posset tuus, respondit: si subditis ita imperaret, ut pater filii.

AGESILAVS magnus ille forte quodam in conuiuio magisterium nactus, pincernæ interroganti quantum cuiq; cõuiuarum vini iuberet apponi: Si multum, inquit, vini in promptu est, cuiuis quantum poscet fundito: si parum, æqualiter inter omnes distribue. Malefice quodã constanter tormenta perpetiente, Quàm valde, ait, malus hic homo est, in res malas ac turpes tolerantiam perseuerantiamq; impendens. Laudante quodam rhetorem, quòd magna dicendi facultate res paruas exaggeraret: Ne futorem quidem, inquit, probum putem, qui paruo pedi magnum circumdet calcem. Dicenti quodam, Assensus es, idq; repetenti sæpius: omnino, inquit, assensus sum, si res iusta est. sin minùs, dixi sanè, verùm assensus non sum. inferentique, At verò reges par est implere

Quod capite annuerint: respondit: Non magis, quàm æquum est ut qui regem accedunt, petant dicantq; iusta, considerato quid occasio & decorũ regis ferat. Quoties laudantes aut vituperantes audiret, censebat nõ minùs dicentium mores cognoscendos esse, quàm eorum de quibus diceret. Puerum ipsum etiam nũm, cùm puerorum nudorum exhiberetur spectaculũ, chori magister loco obscuro constituerat. obtemperauit, quanquam iam rex designatus, ita fatus: Bene habet: ostendunt enim nõ loco virum, sed viro locum cohonestari. Medico quodam rationem medēdi corporis malo ei demonstranti nõ simplicem, sed multis subtilibus ac superuacaneis admixtam: Æcastor, inquit, nisi mihi vita est destinata, non sum victurus etiam omnibus istis vsurpatis. Adstans aliquando aræ Mineræ, quæ ab æde ærea Chalciæcus dicitur, bouemq; immolans, morsus à pediculo, nihil reueritus in cõspectu omnium arripuit eũ & occidit, his additis verbis: Per deos, iucundũ est vlcisci insidiatorẽ, etiam ponẽ aram. Alio tempore vidẽs murem à puero tenente trahi de fenestra, eumque mordere manum tenentis ac profugere, re iis quæ aderant ostensa dixit: quando minimum animalculum sic propulsat vim illatam, quid existimandum est viros debere facere? Bellum regi Persarũ illaturus liberandorum gratia Græcorum qui in Asia erant: oraculum Dodonẽum consuluit, acceptoq; responso, ut expeditionem sicuti animo agitabat, ita susciperet, id resposum Ephoris exposuit;